

MSF: Özgürlük kazanacak!

Mezopotamya toprakları üzerindeki toplumsal örgütlenmelere, inisiyatiflere, sendikalara, sivil toplum örgütlerine, yerel yönetimlere ve bireylere “dayanışma ağları kuracakları” zemin yaratma amacı taşıyan, dayanışmamızı güçlendirmeyi, yerel, ulusal ve küresel düzeyde “Başka Bir Dünya Mümkün” mücadelesine katkı sunmayı amaçlayan ve bu yıl ikincisi örgütlenen **Mezopotamya Sosyal Forumu** 21-25 Ekim tarihleri arasında Amed’de gerçekleştirildi.

Sayfa 11-15-24

Kurt kapanındaki ülke; FİLİSTİN

Ortadoğu’nun en önemli gündemleri arasında **Filistin** sorunu geliyor. Yıllardır kanayan yara, gün geçtikçe çözümsüzlük aşamasında kalıyor ve Filistin sorunu emperyalistlerin insafına terkediliyor. Emperyalizm doğası gereği **insaf** kavramına yabancı olduğundan dolayı Filistin halkı için sorunlar bitmiyor.

Sayfa 16

Özgür gelecek

Sayı: 17 Yaygın süresi

5-18 Ekim 2011

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

Emperyalizme karakol, İsrail’e kalkan!

ABD emperyalizminin Ortadoğu’daki çıkarlarını ve geleceğe dair hedeflerini garanti altına almak adına inşa edilen **Füze Kalkanı Projesi** bölge halklarına acı, kan ve gözyaşından başka bir şey getirmeyecektir.

Projenin savunmadan ziyade saldırı ve emperyalizme kalkan amaçlı olduğu ve İran’ı hedeflediğinin açıkça ilan edilmesi önümüzdeki yıllarda bölgenin kanlı senaryolara açık olduğunu göstermektedir.

Füze Kalkanı Projesi tartışmaları sü-

rerken devam eden sınır içi-ötesi askeri ve siyasi operasyonlar son hızla sürdürülüyor. 2 bebeğin öldürüldüğü Batman katliamı örneğinde de olduğu gibi asker ve polis pervasızca halka ateş açıyor, “rastgele” açtığı havan topu bombardmanlarıyla köyleri bombalıyor.

Meclis’in açıldığı, Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu milletvekillerinin Meclis’e geri dönmesiyle hız kazanacak önümüzdeki süreç, bu saldırıların gölgesinde sokakların ısınmasıyla geçecek gibi görünüyor!

Obama’dan Erdoğan’a yeni ev ödevleri

Tunus, Mısır ve Libya’da kükreyen “aslan” Beyaz Saray’ın kapısında adeta bir kediye döndü. Hemen her konuda güçlü, inisiyatifli bir lider imajı çizmeye bilhassa gayret eden Erdoğan, Obama ile görüşmesinde “nedense” hep alttan aldı. Erdoğan’ın bu turunun son durağının ABD olması, başlı başına Arap baharı gezisinin kimin adına yapıldığını göstermeye yeter!

Sayfa 3

Komşularla “sıfır sorundan” SAVAŞA...

“Komşularla sıfır sorun” veya “yumuşak güç” söylemleri size de bir şeyler hatırlatmıyor mu? Adı savaş ve işgallerle anılan Bush’tan sonra “*evet yapabiliriz*” sloganı ile işbaşına getirilen Obama’nın kullandığı kavram “**yumuşak güç**”tü. TC’nin yaşadıklarının ABD çizgisine paralel olması ne kadar da şaşırtıcı değil mi?

Sayfa 8

gündemler

Gerze’de devlet eliyle bitirilmek istenen

TÜTÜN

Sinop’un Gerze ilçesinde 20 yıllık geçmişi olan tütün üretimini ve tasfiyesini Gerze Yayıncılık köylüleri ile konuştuk.

Sayfa 7

Batman katliamından yine Kürde zulüm çıktı

26 Eylül’de Batman’da yaşanan çatışmada Doru ailesinden 2’si bebek 3 kişi, 2 HPG’li ve 1 inşaat işçisi katledildi. 6 kişinin katledildiği

bu olayın ardından bir devlet gerçeği, bir TC ezberi konuluyor sahneye! “Biz yapmadık, PKK yaptı!”

Sayfa 10

Kadının yerin dibine sokulduğu bir zirve

“Aile” ve Sosyal Politikalar Bakanlığı ve SHÇEK tarafından geçtiğimiz günlerde bir “**KADIN ZİRVESİ**” düzenlendi. Bu toplantıda “**namuslu**” kadınlar “**ZİRVE**”ye çıkarıldı, “**hayat**” kadınları ötekileştirildi. Hem açıktan hem de hakaret edilerek...

Sayfa 13

Özgür gelecek’ten

BDP meclise döndü, medya yine öfkeli!!!

✓ Sayfa 2

Medya, söylem düzeyinde bile olsa tutarlı bir çizgi tutturamayacaktır! Bu da devletiyle organik ilişkisinin bir mucizesi olmalı! Medyanın gerçek derdi tıpkı devleti gibi: **Kürtlerin talepleri değil Kürtlerin kendisi!**

BDP meclise döndü, medya yine de öfkeli!!!

Barış ve Demokrasi Partisi üç aydır sürdürdüğü meclis boykotuna son verdi, meclis çalışmalarına katılma kararı aldı.

Hatip Dicle'nin milletvekilliğinin düşürülmesi ve KCK davasından tutuklu bulunan BDP'li vekillerin serbest bırakılmaması üzerine BDP, meclisi boykot etme kararı almış ve grup toplantılarını Amed'de almaya başlamıştı. Geçen süre içinde Kürt halkına dönük saldırıların yoğunlaşması ve PKK'nin eylemsizlik kararına son vermesi ile gelişen sürecin faturası adeta BDP'ye kesilmek istendi. Devletin çeşitli kademelerinden BDP'ye, bir yandan meclise dönme çağrıları yapılırken öte yandan da BDP'yi aşagılavıcı, ötekileştirici, saldırgan bir dil kullanmaktan geri durulmadı. BDP'li vekillerinin milyonlarca insanın oyu ile devletin anti-demokratik seçim sistemine ve tüm engellemelerine rağmen seçilmeyi başardığı unutuldu. **Legal demokratik alanda mücadele yürüten BDP, Kürt halkının önemli bir kısmının oyunu almakla kalmadı Barış, Demokrasi ve Özgürlük Bloku ile birlikte ilerici, demokrat ve liberal kesimlerden de azımsanmayacak bir oy almıştı.** Ne ki devlet, böyle bilimsel ve somut bir gerçeğe karşın yine de BDP'yi muhatap olarak görmekte ve Kürt ulusal sorununun bu düzlemdeki temsilcisi olarak kabul lenmemekte ısrar etmektedir. Ya da en kötü haliyle itaat eden, boyun eğen, değerlerinden vazgeçen bir

BDP'yi istemektedir. Devletin genetiğine kodlanmış "**Tek dil, tek devlet ve tek millet**" felsefesinin bunun temel nedeni olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Söz konusu yaklaşım devletin yetkili organları ve sözcüleri dışında basında da önemli yansımaları bulmaktadır. Devletiyle adeta etle tırnak gibi olan burjuva-feodal basının şovenizm ve ırkçılığı geliştirme ekseninde BDP'ye yönelik haberlerde ve yorumlarda kullanılan dil ve üslup alışıldık olduğu kadar dikkat çekici de! **Egemenlerin kitleler üzerindeki hegemonyasının tesisinde en etkili araçlardan birini oluşturan medyanın, devletiyle arasındaki göbek bağı her önemli dönemde açıkça teşhir olmaktadır.** Zeytinburnu'ndaki faşist saldırılar, sınır ötesi operasyon, adeta siyasi soykırıma denk düşen gözaltı ve tutuklama furıyasıve kara hareketi tartışmalarında basının sergilediği performansta bunun açık bir örneğidir.

ABD'deki abilerine öykünen medya, toplumun önüne her gün "**şok**", "**çarpıcı**" haber-yorumlarla çıkmaktadır. Hatta kimi zaman hayali bildiriler ve kurgularla adeta senaryo yazmaktadır. "**Çok önemli**" tandanslı haberlerin büyük bir kısmının baş aktörlerinin Erdoğan ve Gül olması ise hiç de şaşırtıcı değil. Obama'nın verdiği demeçlerdeki satır aralarını okumaktan gözleri adeta kör olan ustalarının kötü bir taklidi olan Türk basını, Abdullah

Gül'ün açılış konuşmasını da aynı perspektifle ele aldı. "**Tarihi konuşma**" etiketi ile sunulan 30 sayfalık konuşma esasta Abdullah Gül'ün daha önce sıklıkla tekrarlanan kimi söylemlerinin ötesine geçmedi. Geçmesi de beklenemezdi. **Çünkü gerçek manada Türk devletinin ülkeyi demokratikleştirmek, yaşanan açlık ve sefaletle çözüm bulmak gibi bir derdi de bulunmamaktadır.** Bu onun karakterine de uygun değildir. Gül'ün yaptığı ise sadece; yeni anayasa konusunda bolca demokrasi, Kürt ulusal sorunu noktasında patinaj, tahammülsüzlük, ırkçılık, şovenizm ve bolca laf ebeği... Devlet, Abdullah Gül'ün ağzından öz itibarıyla Kürt ulusal sorunu konusundaki yaklaşımının değişmeyeceğini ilan etmiş ve BDP'ye ayar çekme tasasıyla tehdit dolu mesajlar göndermiştir. Devlet, Kürt ulusal sorunu konusunda kırımızı çizgilerin içinde havasız, soluksuz kalmış durumdadır.

Abdullah Gül'ün konuşmasındaki satır aralarından hep de BDP'ye mesaj çıkaran medya, tıpkı devleti gibi bu süreçten hoşnut değildi. Erdoğan'ın "**meclise tıptış tıptış gelecekler**" sözünü rehber almış görünen medya yine formundaydı!

"**Terörün tırmanmasında**" BDP'nin meclis boykotunun büyük bir faktör olduğunu iddia eden medyanın, meclise geri dönüşüne en azından kendi tutarlılığı içinde sevinmesi beklenirdi. Ancak böyle olmadı. Medya, BDP'nin geri

dönüşüne büyük oranda gözlerini kapadı. Hatta haber, Radikal gazetesinde ifadesini bulan "**Bebek mezara, BDP meclise**" sürmanşetiyle servis edildi. "**Radikal devrim**" savunucusu bir gazetenin Yeniçağ, Yeni Asya gazetelerine rahmet okuturcasına attığı manşet medyanın kralın soytarısını oynamayı sürdüreceğine delil olmalı.

Böylelikle bir kez daha anlaşıldı ki medya, söylem düzeyinde bile olsa tutarlı bir çizgi tutturamayacaktır! Bu da devletiyle organik ilişkisinin bir mucizesi olmalı! Medyanın gerçek derdi tıpkı devleti gibi: **Kürtlerin talepleri değil Kürtlerin kendisi!** BDP ne yaparsa yapsın söz konusu medyanın eleştiri oklarından kurtulamıyor. Türk devletinin DNA'sına işlenmiş bilgilerin medyasına da sirayet ettiği anlaşılıyor! **Kürt halkının temel talepleri adına legal alanda yürütülen mücadelede tüm olanakların azami kullanımı elbette doğru olandır. Meclis boykotunu bir taktik olarak ifade eden BDP ise geri dönüşü de aynı çerçevede ele almaktadır.**

Not: Gazetemizin 3. sayfasında yer verdiğimiz Sınıfsal Yaklaşım köşesine bir süre ara vereceğimizi de okurlarımıza duyurmak isteriz. Gazetemizin köşe yazıları bilindiği gibi kolektif çalışmanın ürünüdür. Yeni bir düzenleme yapılıncaya kadar Sınıfsal Yaklaşım köşesini Politik Gündem sayfası olarak değerlendireceğiz.

CEYLAN - AKA DEMİ YAYINLARI

Adres: Çakırağa Mahallesi Çakırağa Cami Sokak
Birlik Apt No:8 / 10 Aksaray/İstanbul Tel/Faks: 0212 589 95 79- Cep: 0507 205 10 63

TÜM KİTAPLARDA

%35 İNDİRİM

e-mail: akademiyayinlari@gmail.com ceylanayayinlari@gmail.com

Ben bir Partizanım

Ben bir Partizanım,
savaştan hayat bulan.
Ben bir Partizanım
elde silah savaşan,
dağlardan düşmana
korku salan.
Ben bir Kinem'im dağların
eteklerinde açan kır çiçeği,
ben bir Muzur'um dağlarda
çoşkulu akan.
Ben bir Partizanım
dağlarda doğan hayat ışığı,
meskeni dağlar olan
bıkmadan, usanmadan,
yılmadan

savaşan halkına önder olan.
Umudu savaşarak büyüten,
dağlara seveda salan.
Ben bir Partizanım.
Kinem'in, Munzur'un
sevdasıdır,
düşmüşüm dağlara.
Sahipsiz kalmadı,
kalmayacak silahları
büyüttük, büyüteceğiz savaşı,
adımladıkları patikada...
Taa ki toprakta
tohum olana dek...

(Dersim'den Partizan okuru)

Yayıncı
süreli
Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 Ankara: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 445 16 15 Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd.
Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 Erzurum: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 Bursa: Selçuk Hatun Mh.
Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çar-
şısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Obama'dan Erdoğan'a yeni ev ödevleri

★ *İran ve Füze Kalkanı Obama-Erdoğan görüşmesinin en önemli gündemlerinden biriydi.*

Arap baharına adeta bir **“rock”** yıldızı havasıyla çıkış yapan Erdoğan soluğu ABD’de aldı. Müslümanların **“yeni halifesi”** yakıştırmalarını çokça beğendiği anlaşılan Erdoğan, Arap baharı turu boyunca zalimlere karşı mazlumların safında olduğunu her yerde ilan etmekten geri kalmadı. Zalimlere **“öfke”** kustu, İsrail vahşetini lanetledi, diktatörlere çağrı yaptı. Pek bir demokrat görünen Erdoğan deyim yerindeyse fırtına gibi esti. Yönetimini beğenmediği, demokrasiyi **“içselleştirememiş”** yönetimlere gereken dersleri verdi, siyasetten ekonomiye her alanda ustalık döneminin yeteneklerini konuşturdu.

Erdoğan’ın bu maratону ABD’nin kapısında son buldu. Tunus, Mısır ve Libya’da kükreyen **“aslan”** Beyaz Saray’ın kapısında adeta bir kediye döndü. Hemen her konuda güçlü, inisiyatifli bir lider imajı çizmeye bilhassa gayret eden Erdoğan, Obama ile görüşmesinde **“nedense”** hep alttan aldı. Erdoğan’ın bu turunun son durağının ABD olması, başlı başına Arap baharı gezisinin kimin adına yapıldığını göstermeye yetse de biz yine de erinmeden BM Genel Kurulu’na da katılan Erdoğan’ın Obama ile görüşmesinin gündemlerine göz atalım.

Obama'dan Erdoğan'a teşekkür

Basına yansıdığına göre, Suriye, İsrail, İran, Füze Kalkanı ve PKK görüşmelerinin temel gündemiydi. Erdoğan’ın görüşme sonrasında sarf ettiği **“Son dönemde Mısır, Tunus, Libya’yı kapsayan ziyaretlerimiz ve bunun dışında yine Afganistan’daki birlikteliğimiz, Irak’taki gelişmelerin değerlendirilmesi, bunlar bizim müşterek attığımız adımlar oluyor. Temennim odur ki Türkiye, ABD arasındaki bu model ortaklık neticesini vererek, bundan sonra da devam etsin”** sözleri Türk devletinin ABD tarafından sırtının sıvazlandığını ve icraatlarının takdir edildiğini düşündürüyor.

Obama’nın, Erdoğan’ın gösterdiği liderlik, demokrasiye olan taah-

hütleri nedeniyle teşekkür etmesi de bu kanıyı güçlendirmektedir. Bilindiği üzere Türk devleti, Tunus’la başlayan, Mısır ve Libya ile devam eden ve buradan Ortadoğu’nun birçok ülkesine yayılan isyan dalgası ile birlikte ABD’nin **“değişime önderlik edilmesi gerektiği”** şeklindeki politikasına uygun bir dış politika izledi. Türk hâkim sınıflarının Libya’dan Suriye’ye, Irak’tan Mısır’a kadar geniş bir alanda izlediği politika her örnekte bir kez daha teyit edildiği üzere ABD çıkarlarının korunması-garanti altına alınması kaygısıyla şekillenmiştir. Görünen o ki ABD yönetimi, hakim sınıfların pratiğinden memnun. Ve Türk devletinin bu canhıraş çabasından daha fazla faydalanmanın peşinde. Obama-Erdoğan görüşmesi **“model ortaklık”** çerçevesinde gelişen sürecin genel bir değerlendirmesinin yapıldığı ve önümüzdeki süreçte izlenecek politikanın genel hatlarının belirlendiği bir toplantı olma özelliği taşımaktadır. Görüşmenin TC açısından temel gündeminin **“terörle mücadele”** olarak lanse edilen **“PKK ile mücadele”** olduğu ise açık.

PKK'ye karşı talep listesi!

Devlet, Diyarbakır Silvan’da yaşanan çatışmanın ardından Kürt halkına yönelik saldırganlığını artırdı. Sınır ötesi bombardıman, Kürt halkının seçilmiş temsilcilerine, belediye başkanları ve BDP üye ve yöneticile-

rine yönelik siyasi soykırım operasyonu ile sürüyor. Türk hâkim sınıflarının özellikle de referandum öncesinde maskesini atarak saldırganlığını yükselttiği ve kapsamlı hazırlıklar içinde olduğu biliniyor. Bu kapsamda, İran ve Barzani ile çeşitli görüşmeler yapan hakim sınıflar, bir kara harekâtını ABD’nin onayı olmadan gerçekleştiremezdi. Bu, hem operasyonun gerçekleşeceği bölgenin ABD’nin nüfuzu altında olmasından hem de ABD’nin askeri yardımına ihtiyaç duyulmasından kaynaklanıyor. **“PKK ile mücadeleye yönelik ABD’ye verilen bir talepler listesi”** de bu kapsamda anlam kazanıyor. Anlaşılan Türk devleti efendisinden **“olur”** almış oldu. Türk devletinin olası kara harekâtının akıbeti ise önceki 25 operasyondan farklı olmayacaktır.

Erdoğan; ABD'ye kalkan, halka düşman

İran ve Füze Kalkanı Obama-Erdoğan görüşmesinin en önemli gündemlerinden biriydi. ABD’nin **“Yıldız Savaşları”** projesi kapsamında uzun süredir kurmaya çalıştığı Füze Kalkanından biri Türkiye’ye, diğeri ise İsrail’e kurulacak. Ortak bir yönetim tarafından idare edilecek olan ve birbirleri ile her daim ilişkide-istihbarat paylaşımında bulunacak olan Radar Üslerinin, İran ve Rusya’ya karşı ABD’nin elini güçlendirdiği açık. Obama’nın Füze Kalkanı konu-

sunda Türkiye’nin çabalarını takdir eden açıklamaları bir yandan ABD’nin Füze Kalkanının kurulması noktasındaki kararlılığını gösterirken öte yandan Türkiye’nin bu konudaki uşaklığının da süreceğine işaret ediyor.

Mücahit Erdoğan!

Eline taş alıp Filistinli çocuklar gibi İsrail’e fırlatmadığı kalan Erdoğan’ın, ikiyüzlülük noktasında ustalığını da takdir etmek gerekir. İsrail’e böylesine **“sert çıkışlar”** yapan ve **“Filistin devletinin tanınması gerektiğini”** yüksek sesle haykıran Erdoğan, Obama’nın yanında **“nedense”** bunları unuttu. Erdoğan’ın ziyareti öncesi ABD, BM’de Filistin devletini veto edeceğini ilan etmişti. Yani Erdoğan en baştan sonucu belli olan göstermelik bir muhalefet yürüttü. Model ortaklık bu olsa gerek! Erdoğan’ın açıklamalarına bakılırsa Türk devleti, bir süredir yürüttüğü ve Mavi Marmara ile iyice perçinlediği sözde İsrail düşmanlığını sürdürecektir. Ziyaretin kimi değişiklikler gösteren temel gündemlerinden biri ise Suriye oldu. Halkın Mart ayından bu yana direnişi sürdürdüğü Suriye’de, rejim giderek köşeye sıkışıyor. 3 bine yakın insanını kaybeden Suriye halkı, sınırsız vahşete rağmen direnişten vazgeçmiyor. Esad rejiminin değişime önderlik etmesinden, rejimin değişmesi noktasına gelen ABD, bu konuda bir dizi yaptırım kararı da aldı. Erdoğan’ın Obama’nın Suriye beyanatlarının artçılarına benzeyen çıkışları, önümüzdeki günlerde daha somut yaptırım kararlarına dönüşecek.

Durmak yok yola devam!

Görüşmede masaya yatırılan gündemler ve ortaya çıkan resim Türk devleti ile ABD arasındaki **“model ortaklığın/uşaklığın”** devam edeceği yönünde. Buna, Türkiye için yeni ev ödevlerinin eklendiği söylenebilir: Suriye, İsrail, Füze Kalkanı... Halklarının kanı üzerinden ayakta kalan, dünyanın yeraltı yer üstü kaynaklarını talan eden ABD ile kurulan bu ittifakın hayırlara vesile olmaya-çağı aşkar.

★ *Eline taş alıp Filistinli çocuklar gibi İsrail’e fırlatmadığı kalan Erdoğan’ın, iki yüzlülük noktasında ustalığını da takdir etmek gerekir.*

HUKUK KÖŞESİ

İşsizlik sigortası

İşsizlik sigortası; bir iş yerinde çalışırken kendi istek ve kusuru olmaksızın işten çıkarılan işçinin yasa da belirtilen koşulları taşıması durumunda çalışma süresine ve aldığı ücrete orantılı olarak işsiz kaldığı belirli süre boyunca ödenek almasını sağlayan sigortacılık sistemine denir.

İşsizlik sigortasından yararlanabilmek için iş sözleşmesinin feshinden önceki son 120 gün boyunca sürekli olarak çalışmış olmak, son üç yıl içinde en az 600 gün süreyle prim ödemiş olmak ve iş sözleşmesinin bitmesine kendi isteği ve kusuru ile neden olmamak gerekir. Bu şartları taşıyanlardan 600 gün prim ödemiş olanlara 180 gün, 900 gün prim ödeyenlere 240 gün, 1080 gün ve daha fazla prim ödemiş olanlara 300 gün süre ile işsizlik ödeneği ödenir.

İşverenlerin, sözleşmenin sona ermesinden itibaren 15 gün içinde işsizlik sigortasından yararlanma hakkına sahip olan işçi ile ilgili olarak İşten Ayrılma Bildirgesini üç nüsha halinde düzenlemek zorundadır. Bir nüshasını Türkiye İş Kurumu'na, bir nüshasını işçiye vermek, bir nüshasını da kendisinde saklamak zorundadır. İşçi alacağı bu bildirge ile birlikte sigorta kimlik kartı ve resmi bir kimlik belgesi ile işten ayrıldığı tarihten itibaren 30 gün içerisinde İŞKUR'un ilgili birimine doğrudan başvurarak vermesi gerekir. 30 günlük sürenin geçmesi halinde işçi, 30 günden sonra başvurusuna kadar geçen sürenin ücretini alamayacaktır.

İşçi bu ödeneği tam olarak aldıktan sonra yeniden almaya hak kazanabilmek için yukarıda belirtilen koşulları bir kez daha sağlamak zorundadır. Ödemelerini tam olarak almadan işe giren ve bu nedenle ödemeleri kesilen işçinin ise işsizlik ödeneği alacağı kalmış olur ve alacak korunur.

İşsizlik ödeneği, damga vergisi hariç herhangi bir vergi ve kesintiye tabi tutulmamaktadır. İşsizlik ödeneği, nafaka borçları dışında haciz veya başkasına devir ve temlik edilemez.

İşsizlik ödeneği ödenirken geçen süre, söz konusu dönemde ilgililer adına sadece genel sağlık sigortası primleri yatırıldığı için, emeklilik yönünden genel sağlık sigortası primleri dikkate alınmayacaktır. Ancak sigortalı işsizler ve geçindirmekle yükümlü oldukları aile, fertleri, hastalanmaları halinde sağlık hizmetlerinden yararlanacaklardır.

İşveren, çıkardığı işçiye işten ayrılma bildirgesini 15 gün içinde vermek zorundadır. Ancak uygulamada çoğu kez işveren bu belgeyi ya hiç vermemekte ya da işçiye işverenin haklı nedenle feshettiğine dair belge vermektedir. Türkiye İş Kurumu işsizlik fonundan yararlanmak için başvurması halinde bu yazılı belgeyi talep etmektedir. Belge verilmemiş olsa dahi işçinin bu başvuruyu yapması ve sonra işçilik alacakları ya da işe iade için dava açması gerekmektedir. Bu kurum ancak dava sonucunda alınacak işverenin haksızlığını kanıtlayan karar ile birlikte işçinin talebini kabul eder. Dava sonunda çıkacak bu kararın kuruma götürülmesine ve işten çıkış tarihindeki başvuruya dayanarak haklar talep edilebilir.

Savranoglu'nda işçiler sürgünde;

Savranoglu direnişi ciddi bir örnek teşkil etmekte. Zira; örgütlenme modeli olarak nerdeyse "gizli" olarak örgütlendi direniş.

İzmir: Menemen'de bulunan Savranoglu Deri Fabrikası'nda Deri-İş Sendikası üç taşeron şirkette çoğunluğu alarak yetki başvurusunda bulunmuş, sendikahı oldukları için işten çıkarılan işçilerin geri alınmasını talep etmişti. Ancak işçiler geri alınmadı ve direnişe geçtiler ve de 3 Ağustos'tan bu yana direniyorlar. Direnişin geline aşamasında patron, direnişi kırmak için oyunlarına devam ediyor.

Patron önce cumartesi günlerini tatil yapmış, daha sonra da Eylül ayında fabrikayı kapatacağını ve İstanbul'a taşıyacağını söylemişti. Sendikahı işçilerin tamamının da gelebileceklerini belirtmişti. Patronun son süreçteki söylemine göre 1 Ekim'de fabrikayı kapatacak ve İstanbul'a gidecek. Yani Savranoglu'nda tüm üretimi durduracak, gelecek tüm işçileri de Kampana'ya götürecektir.

Bunu içerdeki işçilere bildiren patrona; sendikahı işçiler de gelebileceklerini söylediler. Patron bir yandan fabrikayı 1 Ekim'de kapatacağını ve 3 Ekim'de gelen bütün işçilerle Kampana'ya gideceğini söylerken diğer yandan da fabrikaya henüz işlenmemiş ham deri getiriyor. Son olarak iki kamyon işlenmemiş derinin gelmesi patronun üretimi sürdüreceğini ve bunu direnişi kırmak için yaptığını gösteriyor.

Ülkemizde işçiler anayasa da olan mevcut haklarını dahi kullanamazken patronlar da sendikahı olmayı, örgütlenmeyi engellemeye çalışmaktadır. Patronlar zenginliklerinin kaynağı işçileri uzun saatler ve sağlıksız koşullarda düşük ücretle çalıştırıyor. Yoğun sömürü altında uzun süre ve ağır iş koşullarında çalışan deri işçilerinden en temel hakları alınmak istenmekte. Başını kaldıran, itiraz eden ise işten çıkarılma tehdidiyle karşı karşıya. Son olarak Savranoglu'nda yaşanan patronun çeşitli oyunları örgütlenmenin, sendikahı olmanın patronlara karşı başını kaldır-

DİRENİŞ SÜRECEK!

manın onları ne kadar korkuttuğunu gösteriyor.

Tam da bu nedenle egemenler; torba yasa ile esnek ve süreli çalışma modellerini yaygınlaştırmaya, sendikal örgütlenmeyi ve örgütlülüğü bitirmeye çalışıyorlar. Kıdem tazminatlarıyla ilgili çıkartılacak yasa ile hem işten çıkartmayı kolaylaştırıyor hem de yılların emek ürünü olarak elinde kalacak paraya göz dikiyorlar.

Egemenlerin saldırılarının odak noktasını ise sendikal örgütlenme oluşturuyor. Örgütsüz ve hak alma mücadelesinden uzak bir işçi kitlesi yaratmak için aynı anda iki sendikaya üye olma gibi yasalara iş yerinde yetki uzlaşmacı, sarı-sendika çizgisi hakim kılınmak isteniyor egemenler tarafından. Zaten '80 askeri faşist cuntasından sonra giderek daralan ve bugün sayıları binlerle ölçülür hale gelen sendikal hareket gerçekliği; egemenler saldırılarında daha da pervasız kılıyor.

Bu anlamda Savranoglu direnişi ciddi bir örnek teşkil etmekte. Zira; örgütlenme modeli olarak nerdeyse "gizli" olarak örgütlendi direniş. Her sendikahı işçi, örgütlendiği anda, sendikahı değilmiş gibi davranarak ve hatta "bir sır" gibi saklayarak örgütlülüğü geliştirdiler. Ev ziyaretleriyle, tek tek konuşarak örgütlenen fabrika; 3 ayrı taşeron şirkete bağlı işçileri örgütleyerek yetki kazandı. Bu süreçten sonra da; sendikal örgütlülüğü bitirmek isteyen patron; işten atmalara girişti ve Deri-İş Sendikası da direnişe geçti.

Sendikal örgütlülüğün korkan patron ise; bakanlık yetki yazısının gelmesi

Her sendikahı işçi, örgütlendiği anda, sendikahı değilmiş gibi davranarak ve hatta "bir sır" gibi saklayarak örgütlülüğü geliştirdiler.

üzerine işyerinde bildiri dağıtarak; fabrikayı kapatacağını ve iş yerini İstanbul'a taşıyacağını bildirerek, işçileri korkutmaya ve işsizlikle tehdit ederek sendikadan istifaya zorlamaktadır. Zira sendika, patron için büyük bir tehdittir. Çünkü; Savranoglu; maaşları düzenli ödemeyen, yıllardır eksik ödenen mesai ücretlerini 4 ayı geçkin süredir ödemeyen, asgari ücreti bankadan geri-sini elden vererek vergi kaçırarak ve artıma sistemini çalıştırmayarak, yarattığı çevre kirliliğiyle Menemen halkını zehirleyen bir fabrikadır.

Doğallığında, sendikanın varlığı bütün bu kirli işlerin döndüğü çarka çomak sokmakta, patronun birçok noktada elini-ayağını bağlayan bir yerde durmaktadır.

Direniş süreci içerisinde olan işçilerle Menemen halkı ve çalışan işçilerin ilişkilerinden bahsedecek olursak; işçilere destek oldukça yoğun. Her öğle arası içeriden çıkan işçiler, direnişteki arkadaşlarının yanlarına gelerek onlara moral vermekteler. Fabrikanın çevresindeki mahallelerde ve Menemen merkezde bildiri dağıtımları ve sessiz yürüyüşler gerçekleştiren işçiler, çevre mahallelerden de direnişe destek bulmaktadırlar.

Ve gelinen aşamada; 1 Ekim gününden itibaren üretim duracak ve büyük çoğunluğu sendikahı olan 45-50 işçi; aynı patrona ait olan ve

Deri-İş'te örgütlü olarak direnişini sürdüren Kampana fabrikasına aktarılacaktır. Arkadaşlarını Menemen merkezden uğurlayacak olan işçiler ise; Savranoglu'ndaki oturma eylemi sürdüreceklerini duyurdular. Burada kalan işçiler, her şeye rağmen direniş alanını terk etmeyeceklerini ve direnişlerini büyütürerek sürdüreceklerini, Kampana'ya gidecek olan işçiler ise orada da sendikal mücadeleye devam edeceklerini belirtti.

IMF: "Kıdem tazminatı tez halledile!"

TC: "Padişahım çok yaşa!"

Dünya genelinde büyük çalkantılara neden olan ve Arap Baharı'nın da etkisi ile tedirginlikleri artıran ekonomik siyasal kriz, gelinen noktada artık egemenler nezdinde açık saldırıları zorunlu kılıyor. Öyle ki devlet eliyle oluşturulan saldırı paketleri daha hayata geçirilmeden tartışmalar yaratarak gündemin oldukça önemli bir yerinde duruyor.

Kapitalizmin kendi koşullarının bir nüvesi olma özelliğindeki krizin, egemenleri endişeli kılmasının da önemli nedenleri bulunmaktadır. Elbette ki bu buhran, mali kriz olarak ortaya çıkmasına karşın, yalnızca mali kriz olarak kalmadı; sanayi ve ticareti de içine çekerek sistemin aşırı-üretim krizini de açığa çıkardı.

Dolayısıyla kapitalizm eş zamanlı çifte bir krizin cenderesi altında kurtarım kuşaklarını atmaya çalışıyor. Bu çaba ise emekçilere yönelik boyutlu saldırılardan başka bir şey değil. Her ne kadar saldırılar bir çırpımın emareleri olarak

yorumlansa da bunun yanı sıra "değişim" naralarını da bu pota içinde yorumlayabiliriz.

Kısacası bu bir kuduz çırpımının sesleridir yankılanan.

Krizin teğet geçeceği palavralarının yerini alan ve iyimser bir ekonomi tablosu edinen süreç, yeni saldırı politikalarından başka bir anlam taşımıyor. Türkiye ekonomisinde en yakıcı sorunlardan biri olması itibarı ile işsizlik, konum itibarıyla tehdit edici bir yerde durmaktadır. Öyle ki AKP'nin hemen her alanda kadrolaşma ve profesyonelleşme hedefi işsizlik için de geçerli. İşsizlikte uzmanlaşma dönemi içinde "tüm keller kel doktoru ilan edilecek".

Hükümetin yeni kıdem tazminatı projesi de yine aynı nedenden kaynaklı. Krizin "ilah kadrolar konseyi" IMF'den verilen fetvada, işsizliğin en önemli nedeni olarak emekçilerin elerinde kazanılmış bir hak olan kıdem tazminatı gösteriliyor.

Kıdem tazminatı istihdam önünde bir engel ve kayıtlı ekonominin israfı olarak hedef gösterilerek kaldırılmak istenmektedir. Bu kapsamda işsizliği yarattığı bahanesiyle gasp edilmek istenen kıdem tazminatı işçi sınıfı açısından önemli bir noktada durmaktadır. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, kıdem tazminatının kaldırılarak, her işçinin kişisel hesabı şeklinde bir kıdem fonu oluşturulmasının planlandığını belirterek saldırı sinyalini verdi.

IMF'den patronlara, rekabet gücünün yükseltilmesi için kıdem tazminatının kaldırılması yönünde "Kıdem meselesini

halledin" şeklindeki açıklamalar saldırının son demlerine yaklaşıldığını ifade ediyor. Bunun için ise saldırı modeli hazır.

Bugün açısından bir işçinin kıdem tazminatına hak kazanması için en az 1 yıl çalışması gerekiyor. Her tam yıl için işçiye 30 günlük brüt maaşı oranında ödeme yapılıyor. Yeni modelde ise bir işçinin kıdem tazminatına hak kazanabilmesi için en az 3 yıl, 5 yıl veya 10 yıl çalışması planlanıyor.

Öte yandan Kıdem Tazminatı Fonu üzerinde biriken paranın Hazine bonosu üzerinden nemalanması da düşünülüyor. Yine yeni sistemde ise bir işçinin kıdem tazminatı alma maaşı esas alınacak. Örneğin bir işçi kıdem tazminatını almaya 10 yıllık hizmet süresi sonunda hak kazandırsa, her yıl için 30 günlük brüt maaşı hesaplanacak. Ancak son maaşı yerine ortalama maaşı esas alınacağı için, kıdem tazminatı oranı da büyük ölçüde düşecek.

Bölgesel sömürü bölgesel asgari ücret

Saldırı furyasından bir tanesi de bölgesel asgari ücret uygulaması. Yine IMF direktörlüğünde hayata geçirilmek istenen uygulama, sefaletin derinliğinde ölümü dayatmayı hedefliyor. Öyle ki bu uygulamanın aktörleri birbirlerini ekonomi deneyimleri/ başarıları noktasında övgüler dizerek şişirmekte. 280 TL'ye kadar düşecek olan asgari ücret uygulamasının 2012'de hayata geçirilmesi planlanıyor. Ulusal İstihdam Stratejisi'nin en önemli ayaklarından biri olan asgari ücret uygulaması, hâkim sınıfların sermaye kazanımının doldurulması yani devlet hazinesinin doldurulmasına hizmet edecek.

Toplu sözleşme görüşmeleri tıkanı

Hükümet ve kamu emekçileri sendikaları arasında toplu sözleşmelerin nasıl yapılacağına ilişkin görüşmeler, kamu emekçilerini kimin temsil edeceğinde anlaşılama-ması ve hükümetin hakem kurulunu kendi kontrolüne almaya çalışması yüzünden tıkanı.

Genel ücret zamları, sendikaların işkoluyla ilgili sorunları ve belediyelerle yürütülen toplu sözleşme görüşmeler olarak üç aşamada yürütülmesinde uzlaşılma görüşmelerde, ilk aşamada kamu emekçilerini hangi sen-

dikanın temsil edeceği konusunda anlaşmazlık yaşandı.

Memur-Sen, yetkili sendika olarak sadece kendilerinin masada olması gerektiğini iddia ederken, Türkiye Kamu-Sen ve KESK buna karşı çıktı. Memur-Sen'in 515 bin, Türkiye Kamu-Sen'in 400 bin, KESK'in 232 bin üyesi bulunuyor. KESK ve Türkiye Kamu-Sen, kendi üyelerinin Memur-Sen tarafından temsil edilmesine karşı çıkıyor.

Toplu sözleşme görüşmelerinin önünü tıkayan bir diğer konu ise, hükümetin hakem kurulunda son sözü söyleme konusundaki dayatması.

Batman HEY işçileri direnişte kararlı

Amed: Batman'da Mayıs ayından beri maaş alamayan ve bir aydır iş başı yapmayan Batman **Hey Tekstil** işçileri, haklarını alana dek direnişlerine devam edeceklerini söylediler. Batman Organize Sanayi bölgesinden 39 dönüm araziye devletten bedelsiz alan Hey Tekstil patronu, işçileri de gece gündüz

çalıştırarak fabrikayı büyük bir işletme haline getirdi. Patron, işçilerinin parasını ödemediği kapısına kilit vurdu. 250 işçi önce ücretsiz izine çıkartıldı, daha sonra iş başı yaptırılmadı. Eylemlerle sesini duyurmaya çalışan işçiler, sık sık araya gelerek haklarını aramaya devam edeceklerini söylediler.

► Maden işçileri isyan ediyor

Manisa-Soma'da faaliyet gösteren maden ocağındaki işçiler, ağır çalışma koşullarında çalışmaya isyan etti. İş yükü, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin yetersizliği üzerine eylem yapan işçiler, seslerinin duyulmasını istediklerini belirttiler. Maden sahası giriş kapısı önünde toplanan işçiler adına açıklama yapan **Yüksel Onbaşı**, daha önce bin 300 işçinin çalıştığını, işten çıkarmalarla bu sayının 800'e indirildiğini ifade etti. Onbaşı, "Öyle zor şartlar altında çalışıyoruz ki, anlatmakla bitmez. Can güvenliğimiz yok. 155 metre kadar kuyu denilen ocağa dik olan yerlere iniyoruz. Yer altında göçük veya yangın esnasında kaçacağız, saklanacağız kaçamak ayakları yok" dedi.

► "Emre itaat etmeyen" emekçi sürgünde!

Haber-Sen üyesi posta çalışanlarına yönelik sürgün, tehdit ve baskılar karşısında Haber-Sen bir açıklama yayımladı ve PTT yönetimini uyardı. "Yeni sistemin ses çıkarmayan/biat eden emekçi tipi yarattığına" dikkat çekilen açıklamada bir posta çalışanının dilekçe yazdığı gerekçesiyle iki ay sürgün edildiği, ardından sürgün süresinin gerekçesiz uzatıldığı belirtildi. Sendikanın açıklamasında Ankara-Yeni-mahalle Dağıtım ve Toplama Merkezi Müdürü olarak atanan **Yusuf Koç**'un atanır atanmaz Haber-Sen Yönetim Kurulu Üyesi **Şahin Kavruker**'e makam odasını boyattırma çalıştığı, Kavruker'in itirazı üzerine ise "astın üstün emirlerine itaat etmemesi" gerekçesiyle sürgün edildiği belirtildi. Sendika, PTT Genel Müdürü'nü ve Yönetim Kurulu'nu uyardı.

► İETT'de hukuksuzluk sürüyor!

İETT, işçilere sormadan 2.300 işçiyi önce Ulaşım A.Ş'ye ardından da KİPTAŞ'a geçirmiş, bunun üzerine işçiler de dava açmış ve mahkeme işçilerin İETT'nin personeli olduğuna karar vermişti. Ancak İETT henüz bir adım atmadı. İstanbul 9. İş Mahkemesi, işçilerin İETT personeli olduğuna karar verirken bu süre içerisinde birçok işçi "rahatsızlık çıkardığı" bahanesiyle işten atıldı, sürgüne gönderildi. İşçilerin avukatlığını üstlenen Ali Tizik "İETT'nin işçileri taşeron devretmesinin hukuka aykırı olduğu mahkemece ortaya konuldu. İşçilerin bu zamana kadar olan kayıpları ve özlük hakları İETT tarafından karşılanmak zorunda" diye konuştu.

► İstanbul'da taşeronlaştırmının "mor" otobüsleri

İstanbul Büyükşehir Belediyesi, bu yılın başında "İstanbul Yeni Otobüslerinin Rengini Seçiyor" kampanyası ile yeni alaçağı otobüslerin rengini İstanbullulara oylatmıştı! 21 Nisan tarihinde sonuçlanan oylamayla otobüslerin rengi mor-beyaz olarak belirlenmişti. Bu tarihten itibaren trafiğe katılan otobüslerin resmi plakası olmaması ve üzerinde Otobüs A.Ş yazması dikkat çekiyor!

Torba yasaya karşı grev

Dersim: Kars Belediyesi'nde çalışan 307 işçi Torba Yasa kapsamında farklı kurumlara gönderilmelerine karşı greve başladı.

Alacakları ödenmeden eylemlerine son vermeyeceklerini dile getiren Genel-İş Şube Başkanı **Mesut Özer**, yaşanan haksızlığın son bulmasını istedi. Özer, "Belediye başkanı bizi haksız yere yasaya dayanarak başka kurumlara gönderiyor. Ancak içerideki maaşlarımız ve özlük haklarımızı vermiyor. Biz de karar aldık ve grev başlattık. Bu haklarımız ödenmeden eylemimize son veremeyiz" dedi.

Grevin başlaması üzerine işçilerin yanına gittiğini belirten BDP Kars İl Başkanı **İdris Ağbaba** ise, direniş yerinde bulunan Kars Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şube Müdürü tarafından tehdit edildiğini söyledi.

Dersim'de emekçiler sokaktaydı

Dersim: KESK, DİSK, TMMOB ve TTB Dersim'de gerçekleştirdikleri yürüyüş ve basın açıklamasıyla, 8 Ekim'de Ankara'da olma çağrısı yaparak emekçilere dönük saldırıları protesto etti.

17.30'da Sanat Sokağı'nda biraraya gelen kitle buradan sloganlarla AKP il binasının önüne kadar meşalelerle yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş sırasında "**Baskılar bizi yıldırılmaz**", "**Direne direne kazanacağız**" gibi sloganlar atıldı. AKP il binası önüne gelen kitle adına bir açıklama yapıldı. Açıklamada "Türkiye'de son dönemlerde emek ve demokrasi mücadelesi yürüten kesimlere, özellikle Eğitim-Sen şubelerine yönelik yoğun polis baskısı ve gözaltı uygulamaları yapılmaktadır. Geçtiğimiz aylarda Eğitim-Sen Van Şubesi ve ardından Şırnak şubemize yönelik olarak gerçekleştirilen baskılar ve anti-demokratik uygulamaların son durağı Şanlıurfa şubemiz olmuştur ve yapılan baskında 5 kişi gözaltına alınmıştır" denilerek artan saldırılara değinildi. Açıklama 8 Ekim'de Ankara'da olma çağrısı yapılarak bitirildi.

Ya hep beraber ya hiçbirimiz

Amed: Diyarbakır Elektrik Dağıtım Anonim Şirketi'nden (DEDAŞ), ihaleyi alan taşeron firmanın işinin bitmesiyle 7 işçiyi işten çıkardı. Ama asıl sebep Enerji-Sen'e bağlı sendikal faaliyet yürütmeleiydi. Arkadaşlarına destek vermek için eylem yapan işçilerin de atılmasıyla sayı

27'ye çıktı. Direnişte kararlı olan işçiler işe alınana kadar direneceklerini belirttiler. Kampının önünde bütün gün eylem yapan işçiler halaylarla, sloganlarla taleplerini haykırdılar. Daha önce Sümer Park'ta basın açıklaması yapan işçiler, 26 Eylül günü DEDAŞ önünde basın açıklaması yaptı. Partizan'ın da içinde olduğu devrimci, demokrat örgütler de işçilerin mücadelesine destek verdi. Şirket 20 işçiyi tekrar işe alabileceğini söylemesine karşın işçilerin cevabı "Ya hep beraber ya da hiçbirimiz" oldu. Eylemin 11. gününde şirket tekrardan tüm işçileri mülakata alıp duruma göre cevap vereceğini söyledi.

KHK'lerde demokrasi olmaz!

Hatırlanırsa eğer Meclis kapanmadan hemen önce halka karşı "son bir gol atma" hevesine girişen hükümet "Kanun Hükmünde Kararname" (KHK) çıkarma yetkisini kendisine tanımıştı. Sendikaların, odaların kendisini protesto etmesine bile zaman tanımadan Meclis'in kapılarına kilit vurmuş, tüm tepkilere de kulak tıkamıştı.

KHK; genel tanım olarak yasama organının konu, süre ve amacı belirleyen bir yetki kanunu ile verdiği yetkiye veya doğrudan doğruya anayasadan aldığı yetkiye dayanarak, isminden de anlaşılacağı üzere, hükümetin çıkaracağı, maddi anlamda kanun gücüne sahip, parlamentonun tasdiki ile şekli ve organik anlamda kanun gücünü kazanacak olan kararnamelerdir. KHK yetkisi daha önce 12 Eylül AFC'sinin ardından kullanılmış, 1982 Anayasasının 87. maddesi ile "**Bakanlar Kuruluna belli konularda kanun hükmünde kararname çıkarma yetkisi vermek**" TBMM'nin görev

ve yetkileri arasında sayılmıştır. Daha sonraki süreçlerde bu madde yeniden düzenlenmiş ve KHK rafa kaldırılmıştı. Taa ki önünde bir 4 yıllık hükümet

dönemini garantileyen AKP'nin, gözünü diktığı tüm sömürü ve rant alanlarını ele geçirme hamlesi olarak Meclis kapanmadan hemen önce bu yetkiyi apar topar geçirmesine kadar...

İlk KHK sağlık alanında!

AKP'nin hükümete geldiği günden itibaren Dünya Bankası'nın projesi olan sağlıkta dönüşüm projesini hayata geçirme hayali vardı. Sağlıkta dönüşüm, yani sağlığı piyasalaştırma/sağlıkta özelleştirme projesi, kimi zaman farklı isimli taslaklarla gündeme getirilerek parça parça geçiriliyordu. Hatta bugün taşeronlaşmanın en yoğun olduğu bakanlığının Sağlık Bakanlığı olduğu gerçeği bu durumun bir sonucudur.

KHK'lerin kabulünün hemen ardından da çıkarılacak ilk KHK'nin bu alandaki piyasalaşmanın önünü açması çok da şaşırtıcı olmasa gerek. Sağlık Bakanlığı en çok gündeme getirdiği ama sokağa çıkan emekçiler "yüzünden" ağır tadıyla tam olarak gerçekleştiremediği "Tam Gün Yasası"na çözüm buldu! Hem de Adalet Bakanlığı eliyle! Anayasa ve Danıştay'ın bu yasa tasarısı ile ilgili daha önce aldığı "Bu yasa tasarısı Anayasa'ya aykırıdır" kararlarına da aykırı olarak 26 Ağustos tarihinde bir KHK geçirilmiştir. **Adalet Bakanlığının Teşkilat ve Görevleri Hakkındaki Kanun Hükmünde Kararname**, yine bir fırsatçılık örneği olarak 9 günlük bayram tatiline denk getirilerek kabul edildi Meclis'te! KHK'lerin temel bir özelliği de "olağan rejimlerinin düzenlemeleri" olmamalarıdır. Yani terimsel olarak baktığımızda dahi parlamenter sistemde başlıca etkili biçim değildir. Ayrıca KHK'ler yapılandırılana ve son

haline getirilene kadar hakkında hiçbir açıklama yapılmaz yani kapalı kapılar ardında yapılır. Bu yüzden de sendikaları, odaları ve de dolayısıyla halkı yok sayan uygulamadır. Böylesi bir uygulama ile geçirilen KHK'lerin halkla hiçbir ilişkisi olmadığını anlamak zor değil (ki zaten en temel yaşam hakkını dahi bir rant ve sömürü aracı olarak kullanabilen bir sistemden böyle bir şey beklemek saflık olur! Aynı bir konu bu). Kısacası bu KHK'ye karşı sokaklara dökülen SES, Dev Sağlık-İş, TTB, Tabipler Odası'ndan emekçilerin de söylediği gibi "**KHK'lerde demokrasi olmaz!**"

KHK ile yapılan bazı değişiklikler şunlardır:

- Kamuda çalışan doktor, muayenehane açamayacak ve özelde çalışamayacak.
- Personel açısından ise çok fazla belirsizlikler söz konusudur. Kadroların iptal yetkisinin birliklere verilmesi ve hizmet satın alma yoluna başvurulması personel açısından ciddi riskler barındırmaktadır.
- Sağlık Bakanlığı icracı Bakanlık olmaktan çıkmakta, tamamen düzenleyici ve denetleyici kurum haline gelmektedir.
- "Gönüllü denetim birliği" adı altında 20 kişilik bir kadro oluşturularak Sağlık Bakanlığı gizli bir denetim altına alınacaktır. Ayrıca bu 20 kişi sağlık "piyayasasını" istediği gibi yönlendirme mevkiine de ulaştırılmaktadır.
- Yüksek Sağlık Şurası yeniden tanımlanmakta, Sağlık Bakanının belirlemesi ile oluşan tamamen siyasal otoritenin etkisine açık bir kurum haline getirilmektedir.
- Uluslararası İşbirliği Ajansı kurularak, uluslararası sağlık tekellerinin Türkiye'de "hizmet etmeleri" yönünde tekellere kolaylaştırıcı bir hizmet sunmaktadır.

Kampana'da görüşmeler yapıldı, sonuç: Hiç

200 gündür direnişler... 200 gün önce sendikada örgütlendikleri için 2 kadın işçi işten atıldı, ardından, atılan arkadaşlarına destek oldukları için 14 işçi daha atıldı. Tam bir hukuksuzluğun sürdüğü fabrikanın adı **Kampana**.

Kampana patronu işçilerin haklarını gasp etmekle kalmıyor, işçiler haklarını arayarak sendikada örgütlendikleri için onları işten atıyor. 200 gündür direnişte olan işçiler 190. gününde ilk defa patronla emniyet aracılığı ile görüşmüş.

Tabii buna görüşme denirse. Sendika ilk görüşmeye çağrıldığında patron görüşmeye gelmemiş ve polis aracılığıyla çadır hakkındaki tehditlerini savurmuş. Aynı hafta içerisinde ikinci görüşme yapılmış. Polis, Kampana patronu, patron sendikası temsilcisi ve sendika arasında geçen görüşmeyi işçiler

şöyle aktarıyor; "Patron İzmir'i kapatıp 45 işçiyi buraya getirecekmış ve çadırdan sadece 8 işçi alacaktı. Ve de sendikayı kabul etmeyeceğini söylemiş. Biz bunu kabul etmedik/etmiyoruz da. 200 gündür buradayız ve ne yaşadığımızı biz biliyoruz. İzmir'deki işçileri buraya getiriyor, getirmeyip bizi alabilir. Burada 14 işçi var. Bu fabrikada da 45 işçi çalışmaz, içeride 20-25 işçi var zaten çalışan. Gelenleri nasıl olacak? Zaten açık açık kendi söylüyor 'İzmir'i ateşlendiren sizsiniz, yoksa onlar gelmezdi ailelerini bırakıp' diye. Patronun amacı belli oluyor, hepimizi yıldırıp 2 yerdeki direnişi de kırmak. Yılıp gideceğimizi sanıyor. İzmir'in de bizim de vazgeçeceğimizi sanıyor. Pazartesi İzmir'deki arkadaşlar gelecek, onları burada karıştılayacağız ve basın açıklaması ve ardından 2 saatlik iş bırakma eylemi yapacağız."

Gerze'de devlet eliyle bitirilmek istenen

İstanbul: Sinop'un Gerze ilçesinde 20 yıllık geçmişi olan tütün üretimini ve tasfiyesini Gerze Yaykıl köyünden **İsmail Akgöz'**den öğrendik.

- Gerze'deki tütün üretiminden biraz bahseder misiniz?

- Sinop'ta tütün üretimi yaklaşık 20 yıla dayanıyor. O zamanlar burada böyle mısır, buğday yapılmıyordu. Hemen her ailenin bir tütün tarlası vardı.

En çok da bizim köyde yapılıyordu. Buranın tütününü tüccarlar Sinop'tan sipariş üzerine alıyorlardı. Bizim de düzenli olarak çalıştığımız bir tüccar vardı. O zaman tüccarlar bize muhtaçtı, çünkü biz tütünü hem iyi yetiştiriyorduk hem de tütün iyi para ediyordu. Hatta çoğu kez bu yüzden polisler tarafından gözaltına dahi alınıyorduk.

- Polisler neden sizi gözaltına alıyordu?

- Biz bazen tütünü satmıyorduk, depoluyorduk. Tüccarlar da tütünü alamayınca "bunlar kenevir ekiliyorlar"

TÜTÜN

diye bizi polise şikâyet ediyorlardı. Polisler de bizim evleri basıp depoyu inceleme için boşaltıyorlardı. Daha sonra nasıl oluyorsa biz tütünü alamıyorduk. Her gittiğimizde devlet tarafından el konuluyordu. Daha sonra öğrendik ki tüccar belli bir meblağ karşılığında tütünü karakoldan alıyormuş. Karakol da nasıl olsa bedavadan para diye satıyor.

- Şu an tütün üretiminin geldiği nokta nedir?

- Gerze'de şimdi çok zor tütün görürsün. Kotalardan sonra kimse tütün üretmiyor. Turgut Özal döneminde Türkiye tütünü yerine Virginia tütünü getirildi. O zaman bize yağ

çeken bütün tüccarlar gelip buralarda bizimle pazarlık yapmaya başladılar. Zaten eğer tüccardan borç alma durumuna geldiysen artık bittin demektir.

- Devlet resmen tüccara çalıştı demek istiyorsunuz...

- Evet biraz öyle oldu. Tüccarlar bundan bayağı faydalandı. Çünkü adamın kocaman tarlası var; ama devlet, bu kadar üreteceksin diyor o da kabul ediyor. Yapacak bir şey yok. Yani 100 dönümlük arazin var ama 20 dönüm işleyebiliyorsun. Kendi tarlanı kullanamayacak duruma geliyorsun. Kimisi fazla ekliyor. O da iflas ediyor. Ama biz buna da çözüm bulduk.

- Nasıl?

- Eğer ki komşumuz 100 dönüm ektiyse ben de buğday ekiyorsam kota ise 20 dönüm ise komşunun bir 20 dönümlük tütünüyle ben de başvuru yapıyorum. Aldığım parayı ise ona veriyordum. Beş köylü bir araya gelip komşumuzu kurtarıyorduk.

- Bu yaşananlar tütün üreticisinin kaderi mi?

- Ben kader olduğunu düşünmüyordum. Dedim ya Turgut Özal döneminde oldu ne olduysa. Eğer o Amerikan tütünü gelmeseydi biz şimdi kendi tütünü ihraç ediyor olurduk. Bu da ekonomiyi canlandırır.

Turgut Özal döneminde oldu ne olduysa. Eğer o Amerikan tütünü gelmeseydi biz şimdi kendi tütünü ihraç ediyor olurduk. Bu da ekonomiyi canlandırır.

"Kıdem tazminatıma dokunma!"

H. Merkezi: DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş 75 yıllık kıdem tazminatının fona devredilerek yok edilmeye çalışılmasına yönelik 13 Eylül günü Kocaeli'de başlattığı eylemlerini, 14 Eylül'de Gebze, 15 Eylül'de İzmir'de, 16 Eylül'de Bursa'nın Orhangazi İlçesi'nde, 19 Eylül'de Eskişehir'de devam ettirip, 22 Eylül günü Konya'da sonlandırdı. Konya'da gerçekleştirilen yürüyüşün ardından basın açıklamasını Birleşik Metal-İş Genel Başkanı **Adnan Serdaroğlu** okudu.

Serdaroğlu, kıdem tazminatının yanında bölgesel asgari ücret, esnek çalışma ve özel istihdam büroları gibi emeğe yönelik saldırıların da meclisin açılmasının ardından gündeme geleceğini belirtti.

Kitlesel eylemlerle devlete kıdem tazminatına dokunma mesajı veren

Birleşik Metal-İş, kıdem tazminatını gasp ettirmeyeceklerini belirterek ilerleyen günlerde mücadelelerinin devam edeceğini belirtti.

Kıdem hakkımızı vermeyeceğiz

Kıdem tazminatının kaldırılmak istenmesine, bölgesel asgari ücret uygulamasına karşı **Sendikal Güç Birliği Platformu** tarafından bir yürüyüş gerçekleştirildi. Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen platform bileşenleri "Kıdem Tazminatı Kazanılmış Haktır! Dokundurtmayacağız" yazılı pankart açarak Galatasaray Lisesi önüne kadar "Kıdem Haktır Vermeyeceğiz", "Ölmek var dönmek yok", "Suskun Türk-İş istenmiyoruz" sloganları

Gönderilen işçilerin tamamı vasıflı ve ihtiyaç duyulan kişiler olduğunu belirten Erincik, "AKP siyasi bir kararla 81 arkadaşımızı farklı kurumlara gönderdi. Arkadaşlarımız yeni erlerine ellerine gelen tebligatla öğrendiler. Şu an itfaiye bölümünde 5 şoför farklı kurumlara gönderildi. Acil bir yangın olsa müdahale edecek kişi dahi bulunmayacaktır" diye konuştu. Konuyla ilgili olarak yasal yollara başvuracaklarını aktaran Erincik, alınan kararın geri alınmasını istedi.

Ağrı'da 81 işçiye torba yasa vurdu

Ağrı Belediyesi'nde çalışan 81 işçiye, Torba Yasası kapsamında farklı kurumlara gönderildiklerine dair tebligat gönderildi. Tebligata tepki gösteren Genel-İş Sendikası Ağrı Şube Başkanı Ersin Erincik, kararın siyasi olduğunu belirterek, itiraz edeceklerini söyledi.

Açlık sınırı yükseliyor

Türk-İş'in her ay düzenli yayımladığı açlık ve yoksul sınırı raporuna göre; açlık sınırı 21 TL'lik artışla 902 TL'ye yükselirken, yoksulluk sınırı da 2 bin 939 TL'ye çıktı. Mutlak enflasyonundaki aylık artış 2,34 TL, yıllık artış ise 7,11 TL olarak hesaplandı.

Gıda harcamalarındaki artış, açlık sınırının yükselmesine neden olurken, geçen ay ile bu ay arasındaki aylık artış 21 TL'lik bir fark hesaplandı. Türk-İş hesaplamasına göre, geçen ay ile bu ay arasındaki yaşam maliyeti ise 67 TL arttı. Türk-İş, geçen ay Ramazan vesilesiyle ertelenen gıda zamlarının bu ay bir bir uygulanmaya konulduğunu belirtti.

Türk-İş yaptığı açıklama da, tek bir işçinin "insan onuruna yaraşır" gelir düzeyinin 997 TL olması gerektiğini, ancak asgari ücretin halen 658 TL olduğuna işaret etti.

Trabzon'da HES şirketi geri adım attı

Satma ve ticarileştirmede sınır tanımayan egemenler tüm hızıyla HES projelerini sürdürüyor.

Yapılmaması yönünde mahkeme kararı olan Trabzon Çaykara'da Jandarma, Derebaşı HES yapım çalışmalarına karşı direnen köylülere müdahale etti. Çıkan olaylarda 2'si asker 7 kişi yaralandı. Sonrasında ise jandarma, yöre halkından 4 kişi ve iki şirket çalışanını gözaltına aldı ve Of-Çaykara yolunu trafiğe kapattı. Jandarma barikatı önünde toplanan köylülerin direnişi sonucunda şirket geri adım attı ve iş makinelerini jandarma korumasında çekmek zorunda kaldı. Köylüler ise olaydan sonra Çaykara Jandarma Karakolu'nun önünde bekleyerek gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılmasını talep ettiler.

Çıkarıldıkları mahkemeye gözaltına alınanlardan 3'ü "jandarmaya mukavemet" ten tutuklanarak, Of Cezaevi'ne götürüldüler.

Köylülerin aktarımına göre olaylar; 22 Eylül sabahı, gece 3-4 civarlarında, uyumak için nöbeti bıraktıkları sırada, HES'çi şirketin arka taraftan (Bayburt tarafı) gizlice şirketin iş makinelerini ve bir adet prefabrikte; HES kurulması planlanan bölgeye konuşlandırdığını, sabahleyin şantiyenin kurulduğunun fark edilmesiyle birlikte, köylülerle şirket çalışanları arasında yaşanıyor.

Mahkeme sürerken bölgede HES yapmayı planlayan şirket de yöre halkının tepkilerinin ardından iş makinelerini vadiden çekti.

Komşularla "sıfır sorun"dan

Yaşananlar Türk hâkim sınıflarının başta ABD olmak üzere emperyalistlerden bağımsız bir dış politikasının olamayacağını göstermektedir.

SAVAŞA

Türkiye, bir süredir Ortadoğu, Kuzey Afrika, Asya ve Balkanlar'da geçmişe kıyasla daha aktif, etkin ve müdahaleci bir dış politika izliyor. En azından bunun çabası ve propagandasını yürütüyor. Bu durum bize, Türkiye'nin dış politikasının değiştiği, değişen koşullara ve dengelemlere göre yeniden dizayn edildiği oluşturulduğu şeklinde yorumlanıyor. Buna göre; Türkiye artık izleyici pozisyonundan oyun kuran, bölgesel güç olma iddiası taşıyan, etkili, "**çok merkezli**" bir bakış açısı taşıyan, komşularla "**sıfır sorun**" hedefleyen, "**proaktif**" davranan, "**ön alan**" bir politika izlemeli. Erdoğan'ın 12

minde ve sonrasında ne kadar başarılabildiği veya bugün de ne ölçüde mümkün olabileceği tartışmaya açık. Zira, Türk devletinin emperyalistlerle ilişkisi ve bölgede üstlendiği rol, bu politikaya pek yaşam şansı tanımıyor. Yemen'den Afganistan'a, Irak'tan Aden Körfezi'ne kadar dünyanın dört bir yanına asker göndermekte bir sakınca görmeyen Türk devletinin "**hepimiz kardeşiz, bu öfke niye?**" melodramına bulanmış kardeşlik politikası ne kadar gerçekçi?

Derin strateji nedir?

Davutoğlu'nun mimarı olduğu bu "**stratejik derinlik**"in üç temel

daireler halinde birbirine bağlıdır ve Türkiye'nin etki alanı bu havzalar üzerine geliştirilecek politikalarla adım adım genişletilmelidir. Bu bağlamda, Davutoğlu'nun derin stratejisi, ABD güdümünde, yayılmacı, tüm İslam dünyasını kapsayacak ölçüde hegemonik bir strateji anlamına gelmektedir. Merkez ülke espirisi de burada anlamlı olmakta Türk devletinin temel yönelimini ortaya koymaktadır. "**Komşularla sıfır sorun**" söylemi ise bu yumuşak güç (soft power) yaklaşımının sloganı haline getirilecektir..

"*Tıpkı Britanya'nın eski kolonileri ile yaptığı gibi Türkiye de bir milletler birliğine dönüşebilir... Bana hatırlattı ki Britanya eski kolonileri ile bir ortak refah bölgesine sahip. Neden Türkiye liderliğini Balkanlardaki eski Osmanlı topraklarında, Ortadoğu'da ve Orta Asya'da yeniden inşa etmesin?*" (Jackson Diehl'in Ahmet Davutoğlu ile yaptığı söyleşi, **Washington Post**, 5 Aralık 2010) sözleri Davutoğlu'nun 584 sayfalık kitabının temel fikri hakkında yeterince fikir veriyor değil mi? "**Yeni Osmanlılık**" politikasının özünü de bu yaklaşım oluşturuyor!

Komşularla sıfır sorunmu sıfır sorun mu?

İkinci AKP hükümeti ile birlikte daha fazla kullanım alanı bulan bu politika çerçevesinde, Türk devleti ile komşuları arasında "**sevgi seli**" oluştu.

AKP'nin demokratikleşme açılımları furyasına da uygun olan bu politika ekseninde Türk devleti, Asya'dan Ortadoğu'ya birçok ülke ile "**Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği**" anlaşmaları imzaladı, vizeleri kaldırdı, birçok ticari anlaşmanın altına imza attı. Hatta "tarihi düşman" Ermenistan'la bile "buzlar eritildi" ve Ermenistan devlet başkanı Türkiye'ye davet edildi.

Ne ki geline aşamada komşularla sıfır sorun **sıfır sorun** haline dönüştü. Adeta kardeş ilan edilen Suriye ile köprüler atıldı ve bu ülkede yaşanan rejim karşıtı halk hareketleri bir anda "iç meselemiz" ilan edildi. Türk devleti dün ardı ardına

ziyaret ettiği Irak Kürdistanı'nı bomba yağmuruna tuttu. Bugün sınır ötesi operasyonla Irak Kürdistanı'na girmeye hazırlanıyor. AKP, Libya'nın işgal edilmesini savundu ve operasyonun kara harekâtı için İzmir'i NATO'nun kullanımına açtı. Erdoğan başkomutan edalarında İsrail'e kafa tutuyor, gerekirse savaş ilan ediyor, Kıbrıs Rum kesimini tehdit ediyor. Oysa Malatya'ya kurulacak Füze Kalkanı Türkiye'nin emperyalistler arası çatışmanın merkezi haline getirecek.

"Yumuşak güç"

"**Komşularla sıfır sorun**" veya "**yumuşak güç**" söylemleri size de bir şeyler hatırlatmıyor mu? Adı savaş ve işgallerle anılan Bush'tan sonra "**evet yapabiliriz**" sloganı ile işbaşına getirilen Obama yönetiminin en fazla kullandığı kavramlardan biri "**yumuşak güç**"tü (soft power). Buna göre Obama, Bush yönetiminin adeta kana buladığı dünyaya özgürlük ve barış getirecek ve ABD'nin gücünü kontrol altına alacak, ABD çıkarlarını insan hakları ve özgürlüklere zarar vermeden koruyacaktı. "**Yumuşak güç**"; zorbalık yerine işbirliğini ve iknayı esas alacaktı. Ne var ki aradan üç yıl bile geçmeden Obama'nın bu söyleminin büyük bir yalan olduğu ortaya çıktı. ABD'nin Irak, Afganistan ve Pakistan'daki durumu yumuşak güç çıkışının bir anlam ifade etmediğine işaret ediyor.

TC'nin yaşadıklarının ABD çizgisine paralel olması ne kadar da şaşırtıcı değil mi? BOP'a eş başkan adayı olan ve kendini model ülke olarak takdim eden Türk devletinin başka türlü davranması da beklenemez! Yaşananlar Türk hâkim sınıflarının başta ABD olmak üzere emperyalistlerden bağımsız bir dış politikasının olamayacağını göstermektedir.

Haziran seçimlerinden sonra Obama'ya öykünen balkon konuşmasından çizdiği geniş hudutlar, söz konusu yaklaşımın AKP hükümeti tarafından benimsendiğinin ve uygulanacağını işaretleriydi.

Nitekim öyle de oldu. Tunus'la başlayan isyan dalgası ve sonrasında yaşanan gelişmeler, Türk devletinin bu politikalarını yaşama geçirebilmesi için uygun zemini de yarattı. Erdoğan'ın bölgenin kırmızı çizgileriyle bezenmiş Arap baharı turu söz konusu dış politika yaklaşımının Türk devleti tarafından iyice ezberlendiğini de gösterdi. "**Dış politikada derin strateji**" olarak anılan bu politikanın mimarı ise Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu. Mayıs 2009'da kurulan ikinci AKP hükümetiyle yıldızı iyice parlayan Davutoğlu, Mustafa Kemal'in klasik "**Yurtta sulh cihanda sulh**" desturunu günümüz konjonktürüne uyarlamaya çalıştığı açık. Bunun popüler formülasyonu ise "**komşularla sıfır sorun**" söylemiydi. Ancak bunun Mustafa Kemal dön-

ayağı bulunuyor; komşularla sıfır sorun, merkez ülke ve derin strateji. Davutoğlu'na göre; Türkiye Cumhuriyeti de, eğer Osmanlı İmparatorluğu gibi, bölgesel olanakları ve birikimi bir dünya devleti olmanın aracı olarak kullanabilirse, yalnızca bölgesel bakımdan etkin bir ülke olarak kalmayacak, aynı zamanda "küresel çapta etkin" bir ülke de olacak!

Davutoğlu, bölgesel olanakların başında, Osmanlı-İslam medeniyetinin bir zamanlar parçası olmuş ülkelerle coğrafi yakınlığı, komşuluğu dikkate almaktadır. Bu ülkeler, üç jeopolitik etki alanı oluşturmaktadır. Bunlardan ilki Balkanlar, Ortadoğu ve Kafkaslar'dan oluşan yakın **kara havzası**, ikincisi Karadeniz-Adriyatik, Doğu Akdeniz, Kızıldeniz, Körfez ve Hazar denizinden oluşan yakın **deniz havzası**, üçüncüsü ise Avrupa, Kuzey Afrika, Güney Asya, Orta Asya ve Doğu Asya'nın oluşturduğu yakın **kıta havzası**dır. Davutoğlu'na göre, bu havzalar iç içe geçmiş

Polisin "Operasyon DTP'ye değil, DTP (şimdi BDP) içine sızmış KCK'lilere yöneliktir" minvalindeki açıklamasını yaptığı ilk KCK operasyonundan beri Türk devleti, safına geçmeyi reddeden bütün BDP'lileri tutuklamayı hedeflercesine saldırmaya devam ediyor. Kazanılan her mevziden ve ileriye atılan her adımdan sonra yeni bir tutuklama dalgası için gecikmeden düğmeye basılıyor.

Saldırının boyutlarını anlamak açısından Tayyip'in "Kimse bizden iyi niyet beklemesin" açıklamasından hemen sonrasına bakmak yeterli olacaktır. Son bir ay içerisinde Kürt halkına yönelik operasyonlarda 2.316 kişi gözaltına alınırken, 850 kişi tutuklanmıştır. Tutuklananlar arasında belediye başkanları ve BDP yöneticileri de bulunmaktadır.

İşte gözaltı furiasının dağılımı: Amed: 350, Şirnex: 300, Sért: 80, Wan: 120, Qers (Kars): 7, Erdexan (Arda-han): 5, Colemerg (Hakkâri): 250, Êlih(Batman): 200, Dersim: 60, Xarpût (Elazığ): 12, Erzîngan (Erzincan): 8, Bedlîs (Bitlis): 17, Erzerom (Erzurum): 25, Çewlîg (Bingöl): 22, Riha (Urfa): 110, Dîlok (Antep): 40, Osmaniye: 6, Adana: 80, Mersin: 90, Antalya: 7, Konya: 4, Hatay: 20, Ankara: 35, İstanbul: 450, İzmir: 80, Aydın: 13, Manisa: 8, Denizli: 4, Bursa: 14, Uşak: 2, Trabzon: 1 (Özgür Gündem, 26.09)

Bir yandan Kürtlerle doldurulan hapisaneler, sokak ortası infazlar, gaz bombasına aşına kılınan Kürdistan kentleri, diğer yanda duruma kılıf uydurma vazifesi biçilmiş parlamentoya

davet. Bir yanda imha, diğer yanda kötürüm kılmaya yeminli faşist şiddet...

Peki, bu pervasız saldırganlığın sebebini nasıl açıklayabiliriz? Bir an kendimizi zorlayarak, konuşmaya çalışalım: Varsayalım ki, tam da çözüm koşulları olgunlaşmaya yüz tutmuşken, PKK oyunbozanlık yapıp kurşun sıktı "müzakere" masasına. Şüphesiz TC faşizminin güncelliği karşısında tasavvuru zor bir ihtimal bu... Zira karşımızda duran devlet elindeki silahlı bir an olsun yere bırakmayan, hatta gerillalar sınır dışına ricat ederken bile arkalarından kurşun sıkıp katledecek derecede bir kallesizlikle meşhurdur. Geçtiğimiz Mart ayından 12 Haziran seçimlerine kadar olan ve PKK'nin eylemsizlik pozisyonunda olduğu bu za-

man kesitinde 56 gerilla TC saldırıları sonucu yaşamını yitirmiştir. Bu gerçeklikte, karşısındakinin hakkını yemek için her türlü çirkefi yapan oyunbozanın kim olduğu tartışmasız olduğundan tasavvur denemesini bir kenara bırakıp kendi dilimizden konuşalım yeniden.

Bilmekteyiz ki, bu saldırılar Türkiye'de en dinamik örgütlü yapı olan Kürt Hareketi'ni tasfiye etmeye odaklanmaktadır. Bu saldırıların her türlü, askeri veya adli, bunun içindir. Dağa saldırılırken, düzlük hiç ihmal edilmemiştir. Zira gerillanın gücü, kitlelerin kahredici gücünün bir parçasıdır yalnızca. Yine de karşılıklı besleme özelliği gösterirler. O yüzden, ashnda ayrılmayacak olan bu gücü ayır-

ma gayreti gösterilmektedir. Gerilla kuvvetlerinin, kitlelerle olan bağı ne kadar zayıflatılırsa, faşizm ilgili alanda o kadar kurumsallaşacaktır.

Devletin saldırıları başaramayacak olsa da nihai olarak topyekûn imha eğilimi taşır. Şemdinli'de çatışma anı ve sonrasını "fırsat" bilerek 360 derecede tarama yapmak bu eğilimin bir provası veya somutlaşmış hâlinin bir ögesidir de. Ancak çelişkiler, eğilimi tam anlamıyla gerçekleştiremez kıldığından, faşizm, kendisi için en çıkarlı ve rasyonel olana yönelmektedir: Ne kadar az alırlarsa/kalırlarsa, o kadar iyi.

Faşizmin her hamlesi bu sonuca kilitlenir. Şüphesiz hamleler arasında, radikal olanı etkisizleştirme, liberal olanı yozlaştırma da her daim mevcuttur. Bir yandan yasal partiyi parlamentoya davet ederken, diğer yandan seçilmişleri tutsak bırakmaya ve daha çok sayıda seçilmiş tutsak etmeleri bu yüzdendir. Asıl muhatap çözümü ısrarla savunurken, silahlara miat doldurulanlara ve kuyruğu titretme sınırına ulaşmış ihtiyar kediciklere rağbet geliştirmeye çalışmalarının mantığı budur. Ne var ki, irrasyoneldir.

Hakir görülüp fakir bırakılan Kürt halkı, kendisini göz-gez-arpacak üçlünün ucuna koyan devlete de onun eteğini öpme sırasına girmiş bilumum düşkün ve kaçkın adayına da rağbet etmeyecektir. Üstelik hareketle kitleler arasında bir kan bağı oluşmuşken mümkün değil bu.

PKK - MİT GÖRÜŞMESİ

Internet her geçen gün hayatımızda daha büyük bir alanı kaplamaya devam ediyor. Değil ülke, dünya gündeminin oluşturulmasında da internetten paylaşılan ses ve görüntü kayıtları, bilhassa Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da internet üzerinden örgütlenen kitle eylemleri bunun en açık göstergeleri. Bu bağlamda, ABD'nin gizli kayıtlı diplomatik yazışmalarını dünya kamuoyunun bilgisine açan Wikileaks, Deniz Baykal'ı CHP başkanlığından eden görüntüler, Genelkurmay önceki başkanı Işık Koşaner'in güya özeleştirisi saydığı açıklamalarını içeren ses kaydı ilk akla gelen örneklerden...

13 Eylül sabahı ise Dicle Haber Ajansı'nın internet sitesinden şaşırtıcı olmamakla beraber ilgiyi hak eden bir ses kaydı yayımlandı. Ajans yetkilileri, sitelerinin hacklendiğini, PKK ve MİT arasındaki bir görüşmeyi içeren bu ses kaydını paylaşanların kendileri olmadığını açıkladılar. Henüz kimler tarafından, ne amaçlı böyle bir şeyin yapılmış olduğu tam olarak bilinmemekle birlikte ortaya çeşitli tahminler atıldı. Failin kim olduğuna ilişkin ortaya atılan ihtimaller, tarafların pozisyonuna göre de-

ğişti: PKK, MİT, İsrail, görüşmeyi koordine eden yetkililer ve hatta Fransa.

Henüz kim oldukları bilinmeyen koordinatörlerden bir açıklama gelmedi. Görüşmenin dolaysız muhatapları ise yaptıkları açıklamada karşılıklı bir suçlama içerisine doğrudan girmeyerek ses kaydının ifşa edilmesinin kendileriyle ilgisi olmadığını söylediler. Zira suçlamalarda bulunmayı gerektirecek bir husus da yoktur. Tayyip'in deyimiyle devlet ve örgütün görüşmesinde yadrganacak bir şey yoktur. Üstelik bu görüşme ciddi denilebilecek bir tepkiyi doğurmamış, esasen olağan bir durum olarak karşılanmıştır. Görüşmenin yayımlanmasını, hükümeti sınırötesi kara operasyonundan alıkoymaya yönelik olarak algılayarak diğerlerinden ayrık duran tek taraf MHP olmuştur. AKP'nin milliyetçilikte hiç de geri kalmaması nedeniyle onun da bir hükmü kalmamıştır hayli zamandır.

Şüphesiz görüşmeye en saçma tepkiyi "PKK ile görüşen hükümet değil, devlettir" diyen Tayyip vermiştir. Oysa 2010 Eylül'ünde "Bizim terör örgütü ile görüşme gibi bir fantezimiz yok. Bunu biz yapamayız, bunu da herkesin bu şekilde bilmesi lazım" diyen de kendi-

siydi. Tükürdüğünü yalamamak adına böyle davranıyorsa, ona, tükürdüğünü yalamanın kan yalamaktan yeğ olduğunu hatırlatmak gerekecektir. Üstelik ses kaydından anlaşıldığına göre görüşme 2010 başlarında gerçekleşmiştir ve kayıttan da şimdinin MİT Müsteşarı olan Hakan Fidan, o dönem Başbakanlık Müsteşar Yardımcısı ve Erdoğan'ın özel temsilcisi konumundadır.

Ses kaydı incelendiğinde, taraflarda bilhassa PKK tarafında karşıdakini esasen ölçme ruh haliyle hareket ettiği görülmektedir. Uzun uzadıya konuşan devlet yetkililerinin, özellikle de Fidan'ın konuşması, karşısındakini Tayyip'in çözüm yönündeki samimiyetini ikna etmeye odaklanmıştır. Zira gerek PKK adına konuşan Sabri Ok, KCK adına konuşan Mustafa Karasu, yönettikleri sorularda devletin verdiği sözleri tutmamasından ya da ne zaman tutacağından yakınmakta, şüpheli yaklaşımlarla somut adımlar talep et-

mektedir.

Ses kaydının içeriğinden "Oslo görüşmeleri"nin beşincisi olduğu anlaşılan bu buluşmada Fidan, bölgeye iyi vali ve emniyet müdürlerinin atandığını, kitle eylemlerinin tolere edildiğini söylüyor. Ne var ki, devlet kime iyi demişse, Kürt halkına yapmadığı zulüm kalmamıştır. Tolere göstermek ise, 12 Eylül'le yarışarcasına hapisaneleri doldurmak olarak karşımıza çıkmaktadır.

Tayyip, ne kadar zırvalarsa zırvaların hükümetin PKK ile görüşmesi kaçınılmazdır. Bu suretle, çok iyi niyetli ve saf bir yaklaşım olmakla beraber ses kaydının "sızdırılması" buna "ciddi reaksiyon vermesi beklenen" toplumu hazırlamak amaçlı olabileceği ciddi bir gürtlünün kopartılmadığı koşullarda ihtimal dâhiline girmektedir.

İzmir'de BDP'ye**ev baskınları:****30 tutuklama**

KCK operasyonları çerçevesinde yapılan tutuklama furçasının bir ayağı da İzmir'de gerçekleştirildi. 22 Eylül günü yapılan baskınlarda aralarında BDP Buca, Karabağlar, Bornova ve Bayraklı ilçe başkanları ile bazı ilçe yöneticileri ve parti çalışanlarının da bulunduğu 38 kişi gözaltına alındı. Çıkarıldıkları mahkemede ise 30 BDP'li tutuklandı.

28 Eylül günü de, saat 12.00'de; BDP'ye yönelik baskın ve gözaltıları protesto etmek isteyen kitleyi polis engelledi. Saat 12.00'de Basmane'den Sümerbank önüne yapılacak yürüyüşün engellenmesi **"Baskılar bizi yıldırılmaz"** sloganıyla protesto edildi. Polisin etrafı çitle çevirerek **"Hiç tereddüdünüz olmasın, etkinliğinizi rahat yapınız diye güvenliğinizi aldık"** şeklindeki söylemi ise ikiyüzlülük örneği olarak hafızalara kazandı. Engellemeyi protesto eden BDP'liler basın açıklamasını okumayarak polisin tavrını kınadı. Yürüyüş, BDP il binasının önünde sonlandırıldı. Birçok devrimci ve demokratik kurumun desteklediği yürüyüşe biz de Partizan olarak katılarak destek verdik.

(İzmir Partizan okurları)

"Kürtçe müzik rahatsız ediyor, çalmayın!"

H. Merkezi: Gezdikleri birçok kentin sokaklarında çaldıkları enstrümanlarla başta Kürtçe olmak üzere Lazca, Ermenice, Sırpça, Hemşince ve Türkçe müzik yapan **Simurg** isimli müzik grubu, maruz kaldıkları baskı ve engellenmenin sonuncusunu Eskişehir'de yaşadı. Birçok sokak sanatçısının serbestçe müzik yapabildiği kentin Sanat Sokağı'nda, izinleri olmasına rağmen müziklerini icra ederken grup üyelerini telefonla arayan "Emniyet", "Kürtçe ve etnik müzik yapıyor musunuz. Bu dönemde böyle müzik rahatsızlık veriyor. Zabıtayla görüşün" diyerek, uyardı. Hemen ardından da grup üyelerinin yanına gelen zabıta memurları, Kürtçe müzik yapmalarının yasak olduğunu söyledi. Grup üyeleri, engellemelerin ardından durumu Belediye Başkanı ile görüşmek istese de bu talepleri karşılık bulmadı. Grup üyeleri, baskı ve yasağı yaptıkları açıklama ile protesto etti.

Batman katliamından yine Kürde zulüm çıktı

26 Eylül akşamı Batman'da, şehrin ortasında HPG'lilerin kullandığı araca yönelik pusu kuran faşist TC'nin kolluk kuvvetleri, içerisinde Mizgin ve Talat Doru ile 3 ve 4 yaşlarındaki iki küçük kızlarının bulunduğu sivil bir aracı taradı. Nedeni aracın pusu bölgesine girmesiydi! Nedeni her akşam gittikleri yoldan gitmeleriydi! Nedeni Kürdistan gibi bir savaş bölgesinde yaşıyor olmalarıydı! Nedeni Kürt oldukları için "terörist" olma potansiyellerinin yüksek olmasıydı! Nedeni yaşadıkları bölgede faşist devlet tarafından insan olarak görülüyor ve katledilebilir-ölümlerinin küçük ayrıntılar olarak kayda geçirilebilir olmalarıydı!

Keza araçta bulunan anne Mizgin Doru, 3 yaşındaki kızı Sultan ve henüz doğmamış-anne karnındaki 8 aylık Doru bebek; asker ve polisin açtığı ateş sonucu katledildiler.

Kürdistan'da imha bir devlet gerçeğidir!

Kolluk kuvvetlerinin insanları -özellikle de Kürtleri- katletmedeki pervasızlığının bir örneği olarak tarihe geçen Batman olayı şöyle gelişiyor: 2 HPG'li tarafından 1 aracın alıkonulduğu ihbarını alan kolluk kuvvetleri, halkın kullandığı-gezdiği-kahvesinde oturduğu merkezi bir bölgeye pusu kuruyor. Ancak bu pusuya HPG'lilerin kullandığı araçtan önce Doru ailesinin bulunduğu araç giriyor ve pervasızlığının-katliamcılığının doruğunda yaşayan TC'nin kolluk kuvvetleri araçları ve çevreyi taramaya başlıyor. Doru ailesinin bulunduğu araçta 3 kişi katlediliyor, çevrede bulunan kahvehane de yaralananlar oluyor. Kendilerine ateş açılmasının ardından araçla bölgenin daha ıssız bir bölümüne kaçan HPG'liler, burada bulunan bir inşaata giriyor ve etraflarını saran TC güçleri ile çatışıyorlar. İnşaatı kan gölüne çeviren bu çatışmada 2 HPG'li şehit düşüyor, 1 polis öldürülüyor. Ancak devletin imhacılığına bir örnek daha yaşanıyor ve inşa-

atta bulunan ve yaralı olan Fethullah Tokay isimli bir inşaat işçisi de polis tarafından önce yaka-paça sürüklenecek, sonra da "alınma sık", "hadi vur" şeklindeki kanlı naralar eşliğinde infaz ediliyor!

Kürdistan'da inkar bir devlet gerçeğidir!

6 kişinin katledildiği bu olayın ardından bir devlet gerçeği, bir TC ezberi konuluyor sahneye! **"Biz yapmadık, PKK yaptı!"**

Çatışmanın hemen ardından basına yapılan açıklama olmadığı söylenen ve **"PKK'nin sivilleri nasıl katlettiğini açıkça gösteren"** görüntüler 3 gün sonra nasıl oluyorsa birden var oluyor. "Emniyet" daha önce fark etmediği (!) MOBESE'lerin farkına varıyor 3 gün sonra. Ve nedense bu kayıtların hepsinde "PKK'nin bebek katilliği" tescilleniyor!

Hatırlanırsa 20 Haziran 1987'de Urfa-Ömerli'nin Pınarcık köyünde aralarında 1,5 yaşında bir bebeğin de bulunduğu 33 kişi JITEM tarafından katledilmiş, katliam PKK'nin üzerine atılmış ve burada katledilen o küçük bebek (resmi) burjuva-feodal gazetelerin birinci sayfalarında o günden bu yana PKK'nin "bebek katilliğini" simgeleyen bir an olarak kullanılmıştır.

Bu ezber, Batman'da da bozulmadı. Öldürülen minik Sultan ve henüz doğmamış

Doru bebek (özellikle de bebek) başta Radikal, Taraf, Milliyet başta olmak üzere çeşitli basın kuruluşlarınca devleti aklama girişimlerinde kullanılmıştır. İnsanlıktan ve vicdandan uzak bir şekilde "demokrasi, insani değerler, barış yanlılığı" maskeleri altında Kürt Ulusal Hareketi başta olmak üzere Kürt halkına yönelik çirkin bir kampanya başlatılmıştır.

TC bütün basın-yayın organlarıyla birlikte yoğun bir psikolojik savaş eşliğinde karalamalar, "duygusal" haberler yaparak, hamaset konuşmaları geliştirerek, kışkırtıcı bir üslupla PKK'yi teşhir etmeye ve karalamaya çalışıyor. Bunu tüm basın-yayın organlarını harekete geçirerek büyük bir manipülasyonla, gerçeği ters yüz ederek yapıyor. Hem de Kandil'de aralarında hamile bir kadının da bulunduğu insanların katledildiği olayları görmezden gelerek; Şemdinli'de etrafa rastgele atılan havan topları ve kurşunlarla 4 kişinin öldürülmesini, evlerin taranmasını, köylerin boşaltılmasını yaşanmamış sayarak; Ceylan'ın, Uğur'un ve yüzlerce Kürt çocuğunun (ve hatta Samsun'da Gökhan örneğinde yaşandığı gibi diğer çocukların) katledilmesini gündemden düşürerek yapıyor.

Sonuç olarak **6 Kürt öldürülmüş, suç yine Kürdün üzerine atılmış ve buradan çıkarılan sonuçla, TC devleti, Kürtlere daha çok askeri ve siyasi operasyon düzenlemeye karar vermiştir. Nasıl bir zulüm sarmalıdır bu?**

"Kadınlar barış istiyor!"

İstanbul: SKM, ÖDP'li Kadınlar, EHP'li Kadınlar, Tüm İGD'li Kadınlar ve SGD'den Kadınlar tarafından Meclis'in açıldığı 1 Ekim günü barış mesajları vermek amacıyla Galatasaray Lisesi önünden Taksim Meydanı'na bir yürüyüş düzenlendi. "Kadınlar barış istiyor" yazılı pankart açılan eylemde, kadınlar, ellerinde farklı dillerde "Barış" yazılı dövizler taşıdı.

Yoğunluklu olarak beyaz kıyafet giyen kadınlar Taksim Meydanı'nda 5 dakikalık bir oturma eylemi gerçekleştirdi. Oturma eyleminin ardından açıklama yapan

Deniz Özlem Bilgili, Türkiye'de barışın sadece Kürtlerin talebi olmadığını, tüm Türkiyeli kadınların savaşın bitmesini istediğini dile getirdi. Savaşın en ağır bedelini, ezilenin en ezileni, sömürülenin en sömürüleni durumundaki kadınların ödediğini de vurgulayan Bilgili, Kürt sorununun sürekli olarak askere havale edildiğini ifade etti. Kadınlar açıklamanın ardından Çukurca'da tülbentlerini yere bırakan barış annelerine destek olmak ve barış taleplerini göstermek amacıyla tülbentlerini yere bıraktı.

Açın yüreğinizi bir sürü selam var...

Amed sınırlarına varmadan başlıyor “en gerçek” hikayeler. Yanımızda, bu sene içerisinde kendi köyünden kaç gerillanın şehit düştüğünü anlatan muavinimiz var çünkü. “**Bu köy çok acı çekti**” diyor, “**Diyarbakir çok acı çekti**”. Savaş o kadar politikleştirilmiş ki insanları, muavinin yanından şoförün yanına uzanıyor sohbet ve her şey çok hızlı oluyor. Çünkü şoförün, “90’lı yıllarda tam burada üzerimizden mermiler geçiyordu” dediği yere çoktan gelmişizdir. Çoktan dayak, işkence, hakaret yani bir ulusun on yıllardır, yüz yıllardır yaşadığı zulüm otobüs camlarına sinmiş artık. Nereye geldiğimiz daha da farkına vardırırmıştır otobüs camları.

Amed’e vardığımızda ilk işimiz yürüyüş saflarında yerimizi almak oluyor. Ancak yürüyüşe kadar belli bir süre boşluğumuz olduğundan Diyarbakir sokaklarında gezinmeye koyuluyoruz. Amed varoşlarını, kiliseleri dolaşyoruz, sonra kale surlarını... Hepimiz “Diyarbakir kalesinden not”ları gözleyebilmiş olmanın mutluluğunu yaşıyor, surlara her baktığımızda Ahmed Arifi düşünüyoruz.

Amed’de olma gerçekliğimizi düşününce de İbo geliyor aklımıza, Mazlum geliyor. Sonra surların içine takılıyor gözlerimiz. Devletin halk gençliği üzerinde ve özel anlamda da Kürdistan’daki gençlik üzerinde daha da yoğunlaştırdığı yozlaştırma saldırılarını anlıyoruz, surlar içerisinde gençlerin esrar kullandığını gördüğümüzde. Ve de mücadelemizin ne çetin bir mücadele olduğunu, olacağını daha da iyi kavriyoruz.

Yürüyüş vakti geldiğinde Sümerpark’a yürümek üzere Dağkapı Meydanı’na geliyoruz. Tabii polislin böyle bir günde barikat kurmayı, bizi rahat rahat yürüteceğini düşünmüyoruz. Ki öyle de olmuyor. En sonunda yabancı konukların da varlığından dolayı istediğimiz istikametten yürüyememiş olsak da Sümerpark’a varıyoruz. Yürüyüş sırasında saniye saniye burnumuzun dibinde bizi takip eden, kışkırtan polisler pet şişe atan çocukları teşhir eden ve de amirine de onaylatan polisler sürekli bir tehdit eden pozisyonda “terör” yaydılar. MSF için hazırlanan alan yani Sümerpark, Amed’in orta yerinde, teknik açıdan forum için müsait

ve de titizce de hazırlanmış bir alan. Gençlik örgütlerinin, toplulukların, bireylerin kalabileceği çadırlar kurulduktan sonra biz de çadırımızı mesken eyledik.

YDG olarak, her gün belli bir kesimimizin kaldığı çadırların önünde, forum süresince sabahları toplantılar yapıp, günü planladık. MSF’nin yoğun bir programı olduğu için gücümüz yettiği oranda bütün panellere katılım sağlamaya çalıştık. “TMK Mağduru” çocuklardan ekoloji meselelerine kadar birçok konunun işlendiği panellerin en kalabalığı Sırrı Süreyya Önder’in de katılımcı olduğu “Dünyada ve Ortadoğu’da Yoksulluk” konulu paneli. Plaza De Mayo annesinin ve Barış Annelerinin Sivil İtaatsizlik Paylaşımları konulu panelde yaptığı konuşmalar da dinleyicileri duygulandırdı.

MSF’ye diğer ülkelerden en yoğun katılım Irak Kürdistanı’ndandı. Irak Kürdistanı’ndan gelenler genelde Sorani lehçesine hakim, Kürtçe, ulusal bilinç ve Abdullah Öcalan noktasında duyarlı ve de PKK tarihine hakim arkadaşlardı. Yaptığımız sohbetlerde sürekli Kürtçe’yi korumamız, günlük hayatta devamlı kullanmamız ve yazı dilini öğrenmemizin önemi üzerinde yoğunlaşıyorlardı. Sümerpark alanında su satmaya çalışan çocukların yoğunluğu gözlerden kaçmıyordu. Hatta sürekli yanımızdan geçtikleri için bayağı bir yakınlaşmıştık. Hepsi Amed’in çatışmalı sokaklarında erken büyümüş, haksızlığa karşı sürdürdüğü mücadelenin haklılığına daha 6, 7, 10 yaşlarında inanmış çocuklardı. Ayağının neden bezle sarıldığını sorduğumuz çocuk, ayağına plastik mermi geldiğini anlatırken öyle olgundu ki, “şii ağbi sana bir şey soracağım, telefon var mı yanında? Yoksa bir şey anlatacağım?” diye soran çocuk “faşizmi” öyle kavrayabilmişti ki, onları dinlerken tekrar çocuk olup tekrar büyüyorduk. Onları dinlerken bilmediğimiz binlerce hikaye olduğunu düşünüyorduk. Niye taş atıyorsun diye sorduğumuz çocukların her biri mutlaka taş atmadığı halde bile polis tarafından dövülen, sövülen, karakola götürülen çocuklardı. Bunun için taş attıklarını söylüyorlardı. Taş atsalar da atmasalar da zulüm görecekerlerinin farkındaydılar, özgürlüklerinin olmadığını, Kürt

olsalar da Kürt olmadıklarının farkındaydılar. Gençliğin en yoğun katılım sağladığı bölüm **Gençlik Çadırı**’ydı. Çeşitli ülkelerden devrimci, demokratik gençlik örgütlerinin katıldığı paneller oldukça renkliydi. DYG, Emek Gençliği, DGH, YDG gibi gençlik örgütlerinin yoğun olarak katıldığı paneller içerisinde en sert tartışmaların yaşandığı panel “Gençlik Demokratik Özerkliği Tartışıyor” konulu paneli. YDG olarak Demokratik Özerkliğin tam çözüm olamayacağı ancak demokratik muhtevastan ve demokratik özerklikle birlikte yükselen mücade-

nin faşizmi geriletken bir çizgide olmasından dolayı destek verilmesi gerektiği, ayrıca demokratik özerklik perspektifi içinde yaratılan eğitim destek evlerinin, köy komünlerinin, halk meclislerinin önemli bir noktada durduğu, samimiyetle incelenmesi gerektiği noktasında görüş beyan ettik.

Mezopotamya Sosyal Forumu, YDG açısından çok önemli bir pratikti. Kürt gençlerini, Kürdistan’ı tanımak, içimizdeki şoven kalıntıları temizlemek açısından önemli bir fırsat yakaladık. Uluslararası alandan gelen katılımcılarla olan iletişimimiz, paylaşımımız bizi ilerleten bir noktada duruyor. Bir dahaki MSF’de katılım açısından daha da yoğunlaşmalı, kitlemizi bu önemli pratik içerisinde daha da fazla taşımaya başarabilmeliyiz. Bizler kendimizi MSF’nin yalnızca birer katılımcısı, izleyeni olarak değil bizzat öznesi olarak görmeliyiz.

Yüreğinizi açın; esmer yürekli Kürt çocuklarının gözlerinden selamlar getirdik. Plaza De Mayo annesiyle Barış Annelerinin yaşlı gözlerine dokunduk, sizlere selamlar getirdik. **(Bir YDG’li)**

Londra’da kitlesel protesto

İngiltere’nin başkenti Londra’da faşist Türk devletinin sınır ötesi operasyonları ve İngiliz devletinin Kürt kurumlarına karşı baskıcı tutumu yapılan bir yürüyüşle protesto edildi.

24 Eylül Cumartesi yapılan eylem aralarında Tohum Kültür Merkezi’nin de bulunduğu çok sayıda demokratik kitle örgütü katıldı. Yürüyüş polislin izin vermemesi üzerine izinsiz başladı ve kısa bir sürede polisler eylemciler arasında gerginlik yaşandı. Polisler yürüyüşün izinsiz olmasını gerekçe göstererek iki kişiyi gözaltına alma girişiminde bulundu. Ancak kitle buna izin vermedi ve yürüyüş devam etti. Coşkulu geçen yürüyüşe, yol boyunca alkış ve kornalarla çok sayıda Londralı da destek verdi.

İngiltere Kürt Dernekleri Federasyonu Fed-Bir, Kürt Toplum Merkezi, Roj Kadın Meclisi, Özgür Roni Gençlik Meclisi, Londra Halkevi, Tohum Kültür Merkezi, Day-Mer ve Gik-Der tarafından organize edilen eyleme yaklaşık bin kişi katıldı.

Köln’de miting

Emperyalist dünya gericiliği politikaları doğrultusunda başta Türkiye ve İran olma üzere bölge gerici güçlerinin Kürt ulusuna ve örgütlü dinamiklerine yönelik saldırıları hız kesmeden devam etmektedir. Bu saldırganlığa karşı Köln’de biraraya gelen Türkiyeli ve Alman ilerici, devrimci güçleri Köln’de de bir miting gerçekleştirdiler.

23 Eylül günü Köln- Dom Kilisesi önünde yapılan mitingi ADGH, ADHF, AGIF, ATAF-Köln, EÖC, MLPD, Südliches Rheinland, Rote Antifa, SDAJ, SOL/NRW, YEK-KOM ve Yaşanacak Dünya gerçekleştirdiler. Ortak hazırlanan basın metninin okunmasından sonra ADHK, Yaşanacak Dünya ve MLPD adına konuşmalar yapılarak Kürt ulusuna dönük topyekûn saldırganlığa karşı mücadele vurgusu yapıldı.

Göğün yarısı

HSYK adaleti kimin için ister?

Çürümüş gövdesi çatırdayalı, sıvası döküleli çok oldu adalet kürsüsünün. Yaşamda tüm acıları eşitlenmeden çekerken, hep aynı çıkmaza sokulup beklemelik mi kadınlar olarak olmayan adaleti! Hayatımızın hiçbir uzantısı çakışmadı bahsedilen eşitlikle. O kürsüde kararlar hiçbir zaman güçsüzdense verilmeli çünkü. Erkek egemen adalet, kürsüde kararını kadınlar aleyhine vermekten çekinmedi.

Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun (HSYK) "yargıyı hızlandırmak, iş yükünü azaltmak" için düzenlediği toplantıda ilk gözden çıkarılan kesim yine kadınlar. Çıkan karar kadını dışlayan, küçük gören, cinsiyetçi yaklaşımın ne kadar kökleşmiş olduğu gerçeğini gün yüzüne çıkaran nitelikte.

Bu sefer getirilen önerileri duyunca midemiz kalsılmaya başlıyor. Son derece aşağılık bu önerilere dayanmak zor. Ağzımızdan bu kadarına pes demek çıkıyor ama karşımızdaki gücün kimin için ve nasıl adaleti sağladığını hatırlamak zor olmuyor.

Getirilen öneriler arasında tecavüze uğrayan kadının tecavüzcüsüyle evlenmesi halinde davanın düşürülmesi de var. Yani eski TCK'nin 434'üncü maddesinin geri getirilmesi. Kadını kendine ait mal, üzerinde hak iddia ettiği sahip pozisyonunda gören erkek egemen zihniyet, kadına tecavüz ettikten sonra "çözümü" tecavüzcüsüyle evlendirmekte buluyor. Kadının kendi bedeni üzerinde söz hakkına sahip olamayışının, onda yarattığı değersizlik hissi kimin umurunda? Bilincimizi saran, varlığımızın kanıtı ve tartışmasız sahip olduğumuz tek şey bedenimiz. Üzerindeki erkek egemen denetim ise kişiliğimizi parçalamakta ve bizi bedenimize, kendimize yabancılaştırmakta.

Cinsel şiddete maruz kalmamıza ve mağdur edilmemize rağmen, erkek egemen düzenin şekillendiği toplum, kadını her şeye rağmen suçlu konumuna sokuyor. Toplum nezdinde "kirlenen namus", kadını tecavüzcüsüyle evlendirerek bir ömür tecavüze uğraması pahasına temizlenmekte.

HSYK işleyişi hızlandırmak için çok düşünmüş olmalı ki tecavüze ve şiddete maruz kalan kadının "beden ve ruh sağlığının bozulup bozulmadığını" araştırmak yerine sadece "beden sağlığının bozulup bozulmadığını" araştırmayı yeterli görüyor. Gerekçe ise adli tıp raporlarının geç çıkması. Adli Tıp'taki tıkanmayı çözmek, bu konuda kafa yormak işine gelmiyor. Şiddetin kadına en büyük zararı psikolojik açıdan vereceği gerçeğini göz ardı etmeyelim. Üstelik her şiddet kadının bedeninde iz bırakmayabilir ve ispatlanamazsa kadın ikinci kez mağdur edilecektir.

Tüpleri diken diken eden bir başka öneri de, 15 yaşından küçüklere karşı rızaen işlenen cinsel ilişki suçlarının, yargılama süresini kısaltmak için ceza sürelerinin düşürülmesi. Eminim bu öneri birçok pedofilinin rüyalarını süsleyecektir. 15 yaşından küçük bir çocuk nasıl kendi isteğiyle cinsel ilişkiye girebilir? Kendi bedeni üzerinde doğru kararı verecek olgunlukta olamaz. Kişisel, zihinsel ve sosyal açıdan gelişimini tamamlamamıştır. Cinsel istismara çok kolay maruz kalabilir. Bedensel gelişimi hangi düzeyde olursa olsun hala bir çocuktur. Ve devlet 18 yaşından küçük herkesi çocuk kabul edip korumakla yükümlüdür. Yasal düzenlemeyi de buna göre yapar/yapmaktadır.

Erkek egemen iktidar var olma koşulunun olduğu her yerde kadınları ve çocukları istismar etmekten geri durmuyor. Adaletten anladıkları tek şey kendi bekasını ve refahını sürdürme gayreti. Bunu da son derece çekincesiz yapar ki HSYK'nın önerileri yalnızca buna örnek.

UCUZ İŞGÜCÜ ORANI DEVLETİN SAKLAYAMAYACAĞI KADAR YÜKSEK

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de kadınlar ucuz iş gücü olarak çalıştırılmaktadır. İş yaşamına katılım oranı zaten çok düşük olan kadınların emeğinin erkeklere oranla daha düşük miktarlarla ücretlendirilmesi tesadüf değildir. Aksine erkek egemen sistemin yerleşmiş bir politikasıdır. Tam da bu konu üzerinde, **Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü** tarafından açıklanan rapor dahi bize gerçekleri açık biçimde göstermektedir.

Rapora göre kadınların işgücüne katılma oranı 1990 yılında yüzde 34,1 civarındayken, 2002 yılında yüzde 26,9, 2004 yılında yüzde 25,4, 2009 yılı için yüzde 26'dır. Yine 2009 yılı verilerine göre; kente göre (yüzde 22,3) kırsal alanda daha çok kadın işgücüne katılıyor (yüzde 34,6) gibi görünse de kırdaki 100 kadından 84'ü tarım kesiminde ve bunların yüzde 77'si herhangi bir ücret almaksızın ücretsiz aile işçisi olarak çalışmaktadır.

Türkiye geneline baktığımızda 2009 yılı verilerine göre kadın istihdam oranı yüzde 22,3'tür. Ülkemizde 2009 yılı verilerine göre istihdama katılan kadınların yüzde 41,7'si tarım sektöründe, yüzde 14,6'sı sanayi sektöründe, yüzde 43,7'si ise hizmet sektöründe çalışmaktadır. İşteki durumları açısından bakıldığında 100 kadından sadece 12,8'i kendi hesabına ve işveren konumunda çalışmakta, 51,1'i herhangi bir ücret ya da yevmiye karşılığında çalışmakta ve 34,8'i ücretsiz aile işçisi olarak çalışma yaşamında yer almaktadır. Ayrıca, köyde işgücü içinde görülen kadın kente geldiğinde yeterli eğitim ve mesleki bilgi-beceriye sahip olmaması

nedeniyle kent işgücü piyasasına girememekte, işgücü dışında kalarak genellikle ev emekçisi olmaktadır.

Yine raporda "işgücüne katılmayan 100 kadından 62'si işgücüne katılmama nedeni olarak "ev kadını" olmalarını göstermektedir. "Hem kırdaki hem de kentte kadının işgücüne katılımını azaltmaktadır" denilerek egemenler bu işsizliği kadınların kendi tercihmiş gibi gösterip bir anlamda kendini aklamaktadır.

Toplumsal cinsiyet olgusunun kadına yüklediği misyon ve bu doğrultudaki politikaları, bazı sektörlerin "kadına uygun" olarak algılanmasını sağlamıştır. Kadın işgücünün en çok istihdam edildiği alan hizmet sektörü olup bu sektördeki iş alanlarından bazıları özellikle "**kadınlar için uygun alanlar**" olarak toplumsal kabul görmüşlerdir. Sanayi sektörü, özellikle imalat sanayi halen kadın işgücünün oldukça sınırlı olduğu bir sektör olma özelliğini korumaktadır. Oysa aynı sektörde tekstil, gıda, hazır giyim gibi emek yoğun sanayi dalları için kadınlar halen tercih edilen işgücü konumundadır. Her iki sektörde de özellikle kayıt dışı işyerlerinde yoğunlukla kadın ve çocuk işgücü her türlü sosyal hak ve güvenceden yoksun şekilde çalıştırılmaktadır.

İstihdamda yer alan 100 kadından 58'i herhangi bir sosyal güvenlik kurumuna kayıtlı olmaksızın çalışmakta, bunların da yüzde 56'sını ücretsiz aile işçisi olarak çalışan kadınlar oluşturmaktadır. Ücretli veya yevmiyeli çalışan kadınların yüzde 26,6'sı, işveren kadınların yüzde 31,2'si, kendi hesabına çalışan kadınların yüzde 91,2'si herhangi bir sosyal güvenlik kurumuna bağlı olmaksızın çalışmaktadır. Kayıt dışı çalışma Türkiye genelinde yüzde 43,8 olup, kırsal kesimlerde 2000 yılında yüzde 73,8 (kadın yüzde 91,4; erkek yüzde 64) ve kentsel yerlerde yüzde 28,8 (kadın yüzde 30; erkek yüzde 28,5) iken; 2009 yılında kırsal yerlerde yüzde 68 (kadın yüzde 87,6; erkek yüzde 57,3) ve kentsel yerlerde yüzde 30,9 (kadın yüzde 34,8; erkek yüzde 29,7) dir. Bu oran tarımsal faaliyetlerde 2009 yılında yaklaşık yüzde 85,7 iken, tarım dışı faaliyetlerde yaklaşık yüzde 30'dur. Bu durum, kayıt dışılığın daha çok kırsal bölgelerde tarımsal faaliyetlerle uğraşanlarda özellikle de ücretsiz aile işçilerinde yoğunlaştığını göstermektedir. 2009 yılında kayıt dışı olarak ücretsiz aile işçisi konumunda tarımsal faaliyetlerle uğraşanların yüzde 21,9'unu erkekler oluştururken; yüzde 78,1'ini kadınlar oluşturmaktadır. Kaynak: www.ksgm.gov.tr

BU MÜFTÜ BENİ DELİ ETTİ DİYORSANIZ...

Bursa Müftülüğü kendini aştı! Resmi internet sitesinde İnsani Değerler ve Ruh Sağlığı Vakfı Başkanı Prof. Dr. Nevzat Tarhan'ın bir yazısını yayımlayan müftülük, buradan kadınlara "mutlu evliliğin sırlarını" açıkladı! "Sır" aynen şöyle; "*Bir insanın her zaman neşeli, mutlu olması hoş olurdu. Ama bu mümkün değildir. Eşinizin sinirli olmasının nedeni sizinle hiç ilgili olmayabilir. Ona saldırı hakkı tanımak gibi güzel bir armağan verirseniz fırtınaya fırsat vermezsiniz. Fırtınalara fırsat verin. 'Bu adam beni deli etti' diyorsanız, bırakın fırtına essin, arkasından sağanak yağış gelsin, sonradan çiçekler açacaktır.*"

Resmen şiddete karşı kadının mücadele etmemesi, kendini savunmaması, boyun eğmesi üzerine güzellikle yapmış! Bu zihniyetin yaratacağı "mutlu evliliğin" kadın açısından zindan anlamına geldiği çok açık... Erkek egemenliğinin şiiri gibi adeta!

"Bu adam beni deli etti" diyorsanız, bırakın kocanız sizi dövsün, tecavüz etsin, hatta öldürsün; sonra da mezarlığına çiçek bırakacaktır!

HAY KANUNUNUZ BATSIN!

Geçtiğimiz günlerde Mersin'de öldürülen bir kadının evinin önünde eylem yapan kadınlar, jandarma barikatını aşarak kadının öldürüldüğü eve girmiş ve kadının öldürülmeden önce evden ayrılmak için hazırladığı bohça ile karşılaşmışlardı. Bu yürek yakan manzara tek ve hiç uzağımızda değil!

Ankara'da yaşayan Aysel K. isimli kadının bir elinde 4 yaşındaki çocuğu, bir elinde valizi ile Savcılık'ın kapısı önünde kolu kanadı kırık bir şekilde bekleyişi de çok farklı değil, o bohçanın kanlı kimsesizliğinden... Aysel K. eşinden şiddet gördüğü, sığınacak bir yer ve koruma istediği için o kapıyı çalmış, ama o kapı suratına "kanun dışına çıkamıyoruz" denilerek kapanmıştır.

Oysa kadının katledilmesi an meselesi... Kadının suratına kapanan o kapılara "Hay kanununuz batsın!" diyerek dayanmak ve kırmak lazım. O valiz ve çocuğun tek kaldığı bir manzara ile de karşılaşmamak için!

Bu yıl ilk defa yapılan Ovacık Dağ Sarımsağı Festivali dolayısıyla bulunduğu Dersim'de özellikle köylü kadınlara ulaşmak, onların sesini taşıyabilmek amacıyla 2 Ekim'de saat 15.00'te "**Kadınlar konuşuyor**" konulu bir söyleşi ve müzik dinletisi yapıldı.

Daha önceki köy çalışmalarında özellikle kadınlardan gelen eleştiriler, festivallere kadınların işlerden dolayı katılmadığı, neden festivallerin bir kısmını köylere taşımadığımız yönündeydi. Bu eleştirilerden yola çıkarak festivalin kadın etkinliğini Yeşilyazı köyünde yapmaya karar verdik. Amacımız bizden çok onların konuşmasıydı. Çünkü birçok kadın o ana kadar belki de topluluk içinde hiç konuşmamıştı.

Yeşilyazı'da kadınlar konuştu

Kendi sesine dahi yabancıydı. İşte bu yüzden etkinliğin adını da "Kadınlar konuşuyor" koyduk. İstedik ki samimi bir ortamda birbirimizi dinleyelim. Sorunlarımıza birlikte çözümler arayalım. Yeşilyazı çayırlarında toplanan kadınları önce biraraya toplamak kolay olmadı.

Birçok kadın çekingen davranarak öncelikle neler yapılacağını gözlemlemeye çalışırken kimisi sohbet başlamıştı bile. Erkeklerin de katıldığı söyleşide öncelikle kadınların konuşması gerektiği üzerine yapılan vurgulardan sonra kadınlar söz aldı. Konuşulanlar belki bir iki cümleyi geçmiyordu ama söylenenler yıllardır yaşananların dile gelmesiydi. Hatta derin sessizliklerde bile anlatılmak istenen ve anlatılmayan onca acı vardı.

Sanatçı dostumuz Pınar Sağ da kadınların yıllardır ezilmişliğine vurgu yaparak burada olmanın haklı gururunu yaşadığını söyledi. Çünkü bu toprakların eşsiz direnişlere tanıklık ettiğini ve bu direnişlerde de en önde kadınların olduğunu söyledi.

Yaşamın her alanında emeğiyle yer alan kadınların söyleyecek çok sözleri vardı elbette. Ama kadınlar toplumsal baskıların da etkisiyle bunları dile getirmekte zorlandı.

Erkek kadına neden şiddet uygular?

Söleşinin ikinci aşamasını "Erkek kadına neden şiddet uygular" sorusuna verilen cevaplar oluşturdu. Kadınların verdikleri cevaplar çok samimiydi. İşte onlardan birkaçı:

"Kadın güzelse, kocası onu kıskanırsa şiddet uygular."

"Kadının daha bilgili, daha güçlü olmasını istemeyen erkek şiddet uygular."

"Erkek, kadından fiziki olarak daha güçlü olduğu için, yani onu dövebileceğini ona gücünün yetebileceğini bildiği için şiddet uygular. Gücünün yetemeyeceğini düşündüğü birine şiddet uygulamayı düşünür mü? Düşünmez."

"Erkek, kendi iktidarını sarsmak istemez. En güçlü olduğunu göstermek ister. Bu yüzden şiddet uygular."

"Kadını kıskanan erkek şiddet uygular. Kadının bir suçu olmasına gerek

yoktur."

"Dışarıda sinirlenen erkek, sinirini dışarıda çıkaramaz, evde karısına gücünün yeteceğini bildiği için ona şiddet uygular."

"Ataerkil bir toplumda yaşıyoruz. Erkek, egemendir. Bu egemenliğini göstermek ve sarsmamak için şiddet uygular."

Kadınlardan sonra söz alan erkekler öz olarak kendilerinin şiddet uyguladığını, şiddetin doğru olmadığını söylediler (her zamanki gibi).

"Ya da biz uygulamıyoruz ama uygulayanlar var." Bu söylemin farklı bir versiyonu da kadınların "ben şiddet görmüyorum ama şiddet görenler var" oldu.

Kadının doğumundan bu yana ezilmesini ifade eden tek kişilik bir skeçin ardından hep birlikte Pınar Sağ'ın söylediği türkülerle halaylar çekilerek etkinlik sona erdi. Buradan yaşamın her alanında en önde olan kadınlara siyasetin altın aramacılığına karşı yaşam alanlarını da en önde savunmaları için çağrı yapılarak hep birlikte yürüyüşün yapıldığı alana geçildi.

KADININ YERİN DİBİNE SOKULDUĞU ZİRVE!

"Aile" ve Sosyal Politikalar Bakanlığı ve SHÇEK tarafından geçtiğimiz günlerde bir "**KADIN ZİRVESİ**" düzenlendi. Bu toplantıda "**namuslu**" kadınlar "**ZİRVE**"ye çıkarıldı, "**hayat**" kadınları ötekileştirildi. Hem açıktan hem de hakaret edilerek...

Ankara'da yapılan toplantıda, "**hayat**" kadınlarının sığınmaevlerine kabul edilip edilmemesi tartışılırken(!), Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu (SHÇEK) yetkilileri tarafından "Hayat kadınları diğerlerinden ayrı bir bölümde kalsın" şeklinde bir formül bulundu! Gereçekleri ise korkunç! Tek kelimeyle korkunç!

"Sığınmaevine başvuran **hayat** kadınları fuhuş yaptığını gizliyor ve şiddet tehdidi altında olduğunu belirterek yardım istiyor. Biz de acil durumda olduklarını düşünerek, hemen kabul ediyoruz. Daha sonra araştırınca, asıl meslekleri ortaya çıkıyor. Ancak o zamana kadar, sığınmaevinden ayrılmak üzere olan kimi kadınları ayartarak, kendi mesleklerine yönlendirebiliyorlar. Bunun örneklerini yaşadık."

Toplantıya katılan kadın örgütleri, bu öneriye elbette karşı çıktı. Böylesi bir durumun ayrımcılık ve "**hayat**" kadınlarını ötekileştiren bir anlayışa tekabül ettiğini söylediler. Ancak bu sözleri okuduğumuzda bunların yanı sıra içimizi acıtan başka konular da var. "**Acil durumda olduklarını düşünerek, hemen kabul ediyoruz**" diyorlar ya, kaç tane kadın korunamadığı, kısa sürede sığınmaevlerinden çıkarıldığı, sığınmaevlerinin ardından kendi yaşamını idame ettirebilmesi için desteklenmediğinden dolayı katledildi, ha? Sayısını bile bilmi-

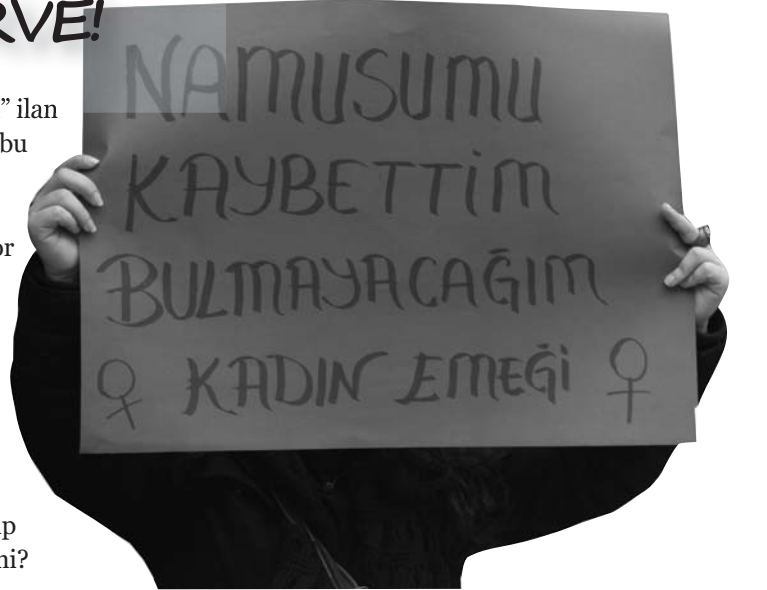
yoruz. Ve bu söyleminde "**hayat**" kadınlarını mahkum eden, yaftalayan bir eril dil var: Kadınları ayartmak!

Sormak istiyoruz gerçekten:

Siz "namus bekçisi" misiniz? Kadını şiddetten ve baskı altında bulunduğu koşullarına karşı mücadele etmek için mi sığınmaevi açtınız, yoksa "aman kocasından babasından uzakta" endişesine kapılarak "namus bekçisi" yapmak için mi?

Fuhuşa zorlanan, fuhuş yaptırılan

kadınları "tu-kaka" ilan ederek, en baştan bu kadınlardan nasıl da tiksindiğinizi açıkça belli etmiyor musunuz? Peki siz, bu kadına yönelik nefretinizle kadınları nasıl korumayı düşünüyorsunuz? Eyüp Camii'ne götürüp, 40 tas su ile yıkayıp "tövbe" ettirerek mi?

İHD'nin şiddet raporu: Yine cins kıyımı

Yalnız değiliz; milyonlarca şiddet gören kadınız. Adımız ortak; tıpkı yaşamımız gibi. Ruhumuz acıyla kavrulmuş da yıllardan beri, bedenimiz de son şeklini almış, yüzümüze oturan tasa...

Güldünya Töre güçlü bir kadını öldürülürken. Yaşama direnmediği için ölmedi.

Kaçıp saklanmaya çalışırken erkek egemen şiddetten, yaşamı hiç bu kadar istemedi, hiç bu kadar sıkı tutmadı çocuğunun elini. O şiddetten kaçarken köşe bucak, görevini yapmayan, onu korumayan erkek egemen düzen öldürdü onu.

Karısına saldırırken, "**seni Ayşe Paşalı yapacağım**" diyen adamın gözü dönmüşlüğüne şaşırmanın onun için. Devlet erkanından hakimın kürsüsüne her yerde tıpkı kendinde olduğu gibi yüce erkeklik fermanının okunduğunu bilir çünkü.

İşte o yüce erkekler kadına yönelik şiddete ara vermek niyetinde değil.

İHD'nin kadına yönelik şiddet raporu açıklandı. Raporda 2011 yılının ilk sekiz ayında 143 kadın öldürülmüş, 76 kadın cana kasteden saldırı sonucu yaralanmış, mahkemelere intikal eden 82 tecavüz vakası meydana gelmiştir.

İHD İstanbul Şube yöneticisi **Ümit Efe** kadın cinayetlerine dair 7 yıllık veriler incelendiğinde, tecavüz ve taciz gibi cinsel saldırı suçlarında % 38'lik bir artış olduğunun görüleceğini belirtti. Ayrıca kadın cinayetleri arasında ilk sırada, "namus davası, yoksulluk, işsizlik, aldatma, evi terk etme, boşanma, cinsel ilişkiye girmek istememe" gibi nedenlerin yer aldığını söyledi.

Katil zanlılarının % 25'inin 18 yaşından küçük olması toplumun kadınlar aleyhine nasıl bilendiğinin göstergesi. Çok erken yaşlarda öğrenilen şiddet, toplumsal cinsiyetle birlikte bilinçlere kazınarak cins kıyımı bilançosunu her geçen gün artırmakta.

Utanc Davasında Yine Erteleme

Siirt'te 2010 yılının Nisan ayında ortaya çıkan toplu tecavüz olayının yargılaması hala devam ediyor. 7 İlk-öğretim öğrencisi kız çocuğuna karşı gerçekleşen tecavüz davasında 20 kişi yargılanıyor. Dava ise Adli Tıp raporunun ertelenmesi, davanın faillerinden müdür yardımcısı 63 yaşındaki **Fahrettin Kuzu**'nun "bir türlü" yakalanamaması gibi sebeplerden dolayı sürekli erteleniyor. Kuzu'nun ameliyat olmasına ve maaşını çekmesine rağmen hala yakalanamadığının öne sürülmesi ise ilginç bir noktayı oluşturuyor.

22 Eylülde Siirt Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan 8. duruşmada F. Kuzu'nun yakalanamaması gerekçesiyle dava 12 Ekim'e ertelendi. Davayı takip eden çok sayıda kadın örgütü üyesi de, adliyenin önünde basın açıklaması yaparak bu olayı unutturmayacaklarını belirtti. (**Amed YDG**)

Erken evlilikler ve heteroseksist baskılar intihara sürüklüyor

Van Kadın Derneği (VAKAD), geçtiğimiz günlerde dernek çalışmaları üzerinden bir rapor hazırlayarak kamuoyuna sundu. 2011 yılının ilk 8 ayında yapılan dernek çalışmalarını özetleyen bu raporla, Van bölgesinde yaşanan kadın sorunu ayrıntılı bir şekilde incelenmiş ve toplumsal cinsiyete, homofobiye, şiddete karşı mücadele için politikalar üzerinden çalışılmıştı.

Bu raporu incelemenin önemli olduğunu düşünüyoruz. Raporun hem yerel çalışmalarımızda izlenilecek yol-yöntem-politika anlamında bize örnek teşkil edeceği hem de bölgede yaşanan cinsiyet sorunlarını öğrenmemizi sağlayacağı açıktır. Özellikle daha kadın mücadelesi yolunun başında olan biz Yeni Demokrat Kadınlar açısından böylesi deneyim içeren raporların önemli olduğunu düşünüyoruz.

"Erken evlilikler intihara sürüklüyor!"

Rapora göre VAKAD, 8 ay içerisinde toplam 382 başvuru almış. Bunlardan 378'i kadın, 4'ü eşcinseldir. 378 kadından 224'ü Afganistan, İran ve Suriye'den gelen mülteci ve sığınmacılar olup 154'ü Türkiyeli kadınlardan oluşmakta. Yine aynı sürede Van ilinde, 22 kadın intihar etti, bunların büyük bir kısmı henüz çok genç yaşta idi. 10 tanesi 18 yaş ve altı, 5'i 19 yaşında, diğerleri de 19 yaş üstüdür. **Ayrıca daha da vahim olan, ölümlerle sonuçlanan intiharların en az 5 katı intihar teşebbüsü olduğunun da tespit edilmiş olması!** Yine 4 kadın öldürülmüş olup bir tane de şüpheli ölüm bulunmaktadır.

"Kadınların medeni durumlarına baktığımızda ise; gelen kadınların % 48,9'u resmi nikâhlı, % 15,6'sı bekâr, % 11,6'sı boşanmış, %10,8'i dini nikâh ile evli, % 10,3'ünün eşi ölmüş ve % 2,6'sı kuma olarak evli. Burada altını çizmek isteriz ki; **254 evli kadından 123'ü**

görücü usulü ile istemediği kişiler ile evlenmek zorunda kalmış iken, isteyecek evlenen kadınların sayısı 131'dir. Görücü usulü evlenmek, yani tarafların birbirini tanımadan sadece üçüncü şahısların tavsiyesi ile evlenme usulünün kadınlar açısından korkunç sonuçlar doğurduğunu görmekteyiz.

12-20 yaş aralığında evlenen kadınların sayısı 99'dur. Erken yaşta evliliğin oranının da ciddi oranda olduğu bu veriden anlaşılıyor. **İlimizde yaygın olarak görülen ve 18 yaş altı genç kadınların intiharlarının sebebi olarak zorla ve erken yaşta evlendirme olduğu aşikârdır. Özellikle 18 yaş altı intihar eden genç kadınların zorla evlendirilmek istendiği veya evlendirildiği gerçeği ile karşı karşıyayız.**" Raporda da altı çizildiği üzere kız çocuklarının ve kadınların zorla evlendirilmesi, özellikle Kürdistan bölgesinde çok sık görülen ve kadınların yaşamlarının en önemli zorluklarından biri...

Raporda dikkat çekilen bir noktada da bölgede yaşanan ensest olaylarının sıklığı... "378 kadın içinden aile içi şiddet sebebi ile gelen kadınların sayısı 167'dir. 167 kadın boşanma, ayrılma, taciz, cinsel saldırı, ensest sebebi ile gelmişlerdir. Burada dikkati çekmek istediğimiz konu ise 13 kız çocuğu ve ileriki yaşlarda gelen kadınlar aile içinde küçük yaşta enseste maruz kaldığını bize ifade etmiştir. Ensest konusunda

ilimizde çalışma neredeyse yok denecek kadar azdır. Derneğe gelen kadınlardan % 26,4'ünün enseste uğradığını beyan etmesi bizim açımızdan oldukça kaygı verici bir durumdur. Ensest ile birlikte cinsel şiddet oranının % 30,9 olması bu yılki verilerimiz arasında en dikkat çeken

durumdur. Cinsel şiddete maruz kalan kadınlardan neredeyse her 5 kadından biri ensest mağdurdur."

Yine rapora göre kadınlar bölgenin en yoksulları durumundadırlar. Derneğe danışmanlık hizmeti içi gelen 378 kadından sadece 19'u ev dışında bir işte gelir karşılığı çalışıyor, ancak geri kalan 359 kadının herhangi bir geliri bulunmuyor. 378 kadından 197'si okuryazar değil. Özellikle mülteci ve sığınmacı kadınların büyük çoğunluğu kendi dillerinde de okuryazar değil!

Ve sosyal güvence anlamında asla sosyal devlet olamamış TC'nin sağlık politikalarında en mağdur olan kesim yine kadınlar. Bağlı oldukları sosyal güvence türlerine baktığımızda Türkiyeli 154 kadından 39'unun hiçbir sosyal güvencesi bulunmamakta olup, 18'i SSK'lı, 6'sı Bağkur'lu ve 91'i ise Yeşil Kart'lıdır.

"Eşcinseller heteroseksüelleştirilmeye çalışılıyor!"

Eşcinsellerin Türkiye'nin diğer illerinde olduğu gibi Van toplumunda da

öteki konumda olduğuna dikkat çekilen raporda, derneğe yalnızca 4 eşcinsel başvuru olmasının Van'da eşcinsellere yönelik şiddetin olmadığı anlamına gelmediği; aksine bu durumun sessiz bir çığlık ve şiddet kaderi olarak benimseyen bir eşcinsel nüfusun olduğunu gösterdiği vurgulanıyor. Ailelerin, bireyleri heteroseksüelleştirmeye çalıştığı ve bunun için de genel olarak zorla evlendirmek ya da bireyin bütün sosyal hayatına el koymak gibi yöntemler izlediğine dikkat çekiliyor. Raporda **"Bunun da sonucunda sebepleri ortada olan eşcinsel intiharları gerçekleşmektedir. İlimizde erkek intiharlarının gizli nedenlerinden biri de eşcinsellik"** deniliyor.

İl genelinde mülteci kadınlara yönelik önyargıların artırıldığı ve kadınların tacize uğradığı belirtilen raporda "Yerli Van halkı sokakta gezen her İranlı veya Afganistanlı kadını potansiyel fahişe olarak görerek tacizde bulunmaktadır" denilerek, herkesin bilip-gördüğü ama yok saydığı bir gerçeğe işaret ediliyor.

Politika üretmek önemli!

Raporun son bölümünde ise ortaya konulan sorunlara ilişkin alınabilecek önlemler üzerine talepler ön plana çıkarılmış. İşte bunlardan birkaçı;

- Sığınaklar yaygınlaşmalı. Belediyeler kanunu uygulanmalı.
- İlimizde SHÇEK'e bağlı konukevi, kadınların güçlenmelerine yönelik çalışmalı, kadınları aileleri ile barıştırmaya yönelik çalışmaktan vazgeçmeli.
- KSGM (Kadın Statüsü Genel Müdürlüğü) taşrada örgütlenmeli.
- Kadınlara kredi olanakları tanımalı.
- Van Valiliği SYDV'nın mütevelli heyetine kadın temsilciler de alınmalı.
- TCK'da ve Anayasa'da eşcinseller (cinsel yönelim) tanımlanmalı.
- Öğretmenler ve diğer tüm kamu personeli eğitim almalı.

Öldürmesi için salıverdiler!

Dört bir yandan gelen kadın cinayetleri haberlerinde artış yaşanırken, Antep'te yaşanan bir olay, devletin ve yargı sisteminin kadın cinayetlerine nasıl davetiye çıkardığını ortaya koyuyor.

Hatice Çarık isimli kadın 2011 yılının Ocak ayında, birlikte yaşadığı ve iki çocuğunun babası olan Ali Rıza Keskinlik tarafından on yerinden bıçaklanarak yaralanmıştı. Devrimcilerin, demokratların ve yurtseverlerin davaları yıllarca sürüp, mahkemeleri "iş yükünden" dolayı bir türlü sonuçlanamazken; aldatıldığını söyleyerek mahkeme heyetinin gözünde "meşrulaşan" Keskinlik'in davası 8 ayda sonuçlandı. Keskinlik, adeta yarım kalan işini tamamlaması yani Hatice Çarık'ı öldürmesi için serbest bırakıldı.

Elbette ki Keskinlik'in ilk işi de eşini ekmek bıçağı ve şişle yaralamak oldu. Şimdi biz Keskinlik'in bu işi tek başına yaptığına inanabilir miyiz?

İçindeki ölü çocuk gibi sakla-MA sırlarını küçük kız!

Samsun'da bir kız çocuğunun dayısı tarafından tecavüze uğradığı, hamile kaldığı, bunu annesine de anlattığı ve "el aleme rezil olmaktan" korkan annenin buna sessiz kaldığı, olayın üzerinden 7 ay geçtikten sonra sancılanması üzerine hastaneye gitmesiyle ortaya çıktı. Kız çocuğu, kendisi gibi bir çocuk daha taşıyordu içinde. Ve içinde taşıdığı o çocuk, 7 ay sonra ölmüştü.

Belki de kız çocuğunun içinde o çocuktan çok önce bir şeyler zaten ölmüştü. Çocukluğu, geleceği, hayalleri zaten ölmüştü belki de. Ama ondan ölü hayalleri ile birlikte hayallerinin nasıl öldü-

rüldüğünün de saklanması istenmişti. İster bir daha oynanmayacak

cak evcilik oyunları mezarına ister ele alınmayacak bir oyuncak bebek kutusuna isterse de ne kadar aydınlatılsa da karanlık ka-

lacak o odaya saklasın...

Ensest ve küçük yaşta çocuğa cinsel istismar, toplumsal olarak ikiyüzlülük yaparak yok saydığımız bir insanlık suçu olarak karşımızda duruyor ve biz her görmezden geldiğimizde, her kulağımızı tıkadığımızda ve her sustuğumuzda/ susturduğumuzda/susturulduğumuzda bir çocuğun/bir insanın hayatının daha karardığını unutmayalım. Çocukların, kendilerinden kat kat büyük bu yükün altında ezilmelerine ve susturularak bu kirli erkek egemenliğinin cezasını çekmelerine izin vermeyelim!

Amed'de MSF Günleri: "Özgürlük kazanacak!"

Bu yıl ikincisi örgütlenen **Mezopotamya Sosyal Forumu** 21-25 Ekim tarihleri arasında Amed'de gerçekleştirildi. 20 Aralık 2008'den bu yana Mezopotamya toprakları üzerindeki toplumsal örgütlenmelere, inisiyatiflere, sendikalara, sivil toplum örgütlerine, yerel yönetimlere ve bireylere "dayanışma ağları kuracakları" zemin yaratma amacı taşıyan, dayanışmamızı güçlendirmeye, yerel, ulusal ve küresel düzeyde "Başka Bir Dünya Mümkün" mücadelesine katkı sunmayı amaçlayan MSF'de bu yıl da birçok konu tartışıldı. Kadın sorunundan, çevreye, Kürt ulusal sorunundan, gençliğin gündemlerine birçok konunun tartışıldığı forumda gençliğin gündemleri özgün bir biçimde ele alındı. 4 gün süren forum gençlik, ekoloji, dil, kültür-inanç çadırlarında, salonlarda çeşitli paneller, film gösterimleri, fotoğraf sergileri çeşitli etkinliklerle dolu dolu geçti. Mısır'dan, Irak'tan, Suriye'den, Lübnan'dan panelistlerin ve konuşmacıların katıldığı foruma Türkiye'den milletvekilleri, sendikacılar ve aydınlar katılımcı oldu. MSF Mezopotamya toprakları üzerinde yürütülen kirliliğe karşı politikalarla ilgili Ortadoğu'daki halk hareketlenmeleri-

nin, T. Kürdistanı'ndaki serhıldanların buluşma yeri, ezilen Kürt ulusunun ve daha birçok azınlık milliyetin yok edilmeye çalışılan kültürel, ulusal kimliklerini buluşturma yeri oldu adeta...

Bizim YDG olarak ilk kez katıldığımız forum genel anlamda olumlu geçti. Sadece gençlik çadırındaki panellere değil diğer panellere de katılmaya çalıştık. Oluşturduğumuz komisyonlarla orada çalışmalarımızı daha işlevli ve verimli hale getirmeyi amaçladık. Yayın komisyonumuz birçok panele katıldı ve bu sayede birçok yabancı panelistle röportaj yapma fırsatı bulduk. Gençlik örgütlerinin temsilcileriyle, gazetecilerle röportajlar yaptık. Kadın komisyonu-

muz şiddet kampanyamızla ilgili kadınlarla röportaj yaptı.

Dünyanın ve bölgenin gündemlerine dair birçok konunun tartışıldığı panellere biz de YDG olarak Demokratik

Özerklik, gelecek-sizlik ve yozlaştırma politikaları, Ortadoğu halk hareketleri, '68 devrimci hareketi başlıklarında konuşmacı olarak katıldık.

İlk kez katıldığımız MSF ile ilgili çok fazla bilgimiz yoktu. Ancak Amed'de gerçekleş-

tirilecek olan bu forum son süreçteki politikalarımız temelinde düşünüldüğünde katılmamız çok önemli bir yerde duruyor. Kürdistan toprakları her gün egemenler tarafından Kürt ulusuna yönelik yeni bir saldırıya şahitlik ederken; Amed'de olmak, o havayı solumak, ülkenin ve bölgenin gündemlerine dair yapılan tartışmalara katılmak, sözümüzü söylemek, Kürt halk gençliğiyle birarada olmak çok önemli bir noktaydı. Katılmadan önce forumun daha kit-

lesel geçeceğini düşünüyorduk ancak katılım genel olarak azdı. Bu da Ulusal Hareketin bu forumu devrimcilerle ilişkilendirme, Ortadoğu'daki örgütlerle ilişkilendirme ve birlikte bir mücadele hattı örme temelinde ele almasından kaynaklı ortaya çıkan bir durumdu. Bu anlamda biz de Amed sokaklarında yoğun bir çalışma yürütmediğimiz için Amed'de Kürt halk gençliğiyle yeterince buluşamadık.

Ancak forumun bizim açımızdan birçok olumluluğu var. Katıldığımız panellerin bizim açımızdan geliştiriciliği önemli bir yerde duruyor. Açtığımız standımız kitlenin ilgisini çekti, yayınlamızı tanıtmaya fırsatı bulduk. Çoğu zaman uzaktan duyduğumuz, gördüğümüz "taş atan çocukları" daha yakından tanıma ve konuşma fırsatı bulduk. Birçok çalışmada olduğu gibi bu çalışmada da ajitasyon-propaganda araçlarını aktif kullanmak konusunda eksikliklerimiz vardı.

Sonuç olarak MSF'yi tanıma amacıyla gittiğimiz forum birçok açıdan bizim için verimli geçti. Önümüzdeki MSF'ye yönelik birçok çıkarımda bulunduğumuz, çalışmalara ışık tutacak önemli bir çalışmaydı. **(Bir YDG'li)**

..... MSF'den notlar

1. Gün

Dağkapı'dan Sümerpark'a yürüyüş ve konserlerle başlayan MSF, panellerle ve sosyal etkinliklerle devam etti. Gençlikten ekolojiye, Ortadoğu'dan dünyadaki gelişmelere kadar birçok konunun tartışıldığı panellere katılım yoğundu. Gençlik çadırında "sistemlerin oluşumunda gençlik, Kürdistan'da özgürlük mücadelesi ve Türkiye gençlik hareketleri" konuları tartışıldı. YDG'nin de sunum yaptığı Türkiye gençlik hareketleri konulu panelde Türkiye'de gençlik hareketinin tarihine, günümüzdeki durumuna dair vurgular yapılırken gençlik örgütlerinin günümüzde ortak mücadele yürütmede eksik kaldığı belirlendi. YDG olarak bizim de stand açtığımız forum alanında standımıza ilgi yoğundu.

2. Gün

Forumun ikinci günü de yoğun tartışmalar ve kadın yürüyüşüyle devam etti. Sabah kahvaltı sonrası toplantı yapan YDG faaliyetçileri bir önceki

günü değerlendirerek ikinci günde yapılacak pratik görevleri belirledi. Sabah programında gençlik çadırında "Gençlik ve öz savunma" konulu tartışma yürürken dil çadırında günlük verilen Kürtçe dersler yapıldı. Ekoloji çadırında ise "Ekolojik soykırım" tartışıldı. Öğle programında ise gençlik örgütleri "Gençlik; halk ayaklanmaları önderliği" konusunu tartıştı. YDG'nin de sunum yaptığı panelde ilk olarak Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi gençliği adına bir sunum yapıldı. Temsilci sunumunda genel hatlarıyla şu değinilerde bulundu; "Amaçlarımıza ulaşmamız için örgütlü mücadele vermemiz gerekiyor. Filistin'de mücadele 1984'den beri sürüyor. Biz bu süreçte uzlaşmacı değil direnişçi bir mücadele veriyoruz, boykotlar uyguluyoruz, gençlik kampları düzenleyip Arap ülkelerinde ve ülkemizdeki iç meseleleri tartışıyoruz."

Daha sonra SGDF ve DYD temsilcileri söz aldılar.

Son olarak sunum yapan YDG temsilcisi ise şu belirlemelerde bulundu; "Gençlik yaşam biçimi gereği toplumsal olaylardan çabuk etkilenen ve buna göre konumlanan bir yerde durmaktadır. Bu durum tarihte de böyle olmuştur. Bunun örneklerini büyük proleter kültür devrimlerinden hatta daha geçmiş tarihlerden örnek verebiliriz ancak güncelliğinden ötürü Ortadoğu'daki halk ayaklanmalarından bahsetmek, somutu tartışmamızı sağlar. Tunus'ta üniversite mezunu bir gencin kendisini yakması örnektir. Biz Ortadoğu'da ya-

şanan duruma öğretici değil öğrenici olarak bakmalıyız. Gençliğin Ortadoğu'dan öğrenmesi gereken isyanın meşruluğu ve örgütlenildiği zaman otuz yıllık diktatörlüklerin dahi yıkıldığını görmesidir."

Öğle arasında toplanan YDG'liler panellerde süren tartışmalara yönelik çeşitli bilgi paylaşımında bulundular. Akşam programında ise gençlik demokratik özerkliği tartıştı. Yoğun ve derinlikli tartışmaların yaşandığı panel kadın kırımına karşı yürüyüşe katılmasından dolayı iki oturum olarak yapıldı. Birinci oturumda sunumlar yapılırken ikinci oturumda soru cevap ve serbest kürsü olarak yapıldı. Birinci oturumda sunum yapan YDG temsilcisi son süreçte yaşanan gerillaya, siyasi temsilcilere ve halka dönük operasyonlardan bahsederek bunların açılım aldatmacasının devamı olduğunu, aslında yeni bir süreç başlamadığını, bu yeni bir savaş

ilanıymış gibi gösterilen "savaşın tımandırıldığı" sürecin demokratik özerkliğin ilanıya da yakından ilgili olduğunu belirtti. Bu anlamda demokratik özerkliğin demokratik muhtevası ve bu anlamda desteklenmesi gerektiğini ancak demokratik muhtevaya sahip olmasına karşın ulusal sorunun çözümüne yetmeyeceğini, bu anlamda ulusların kendi kaderini tayin hakkı için devrimcilerin mücadele etmesi gerektiğini söyledi.

Sümerpark'ta, akşam saat 19.00'da toplanan kadınlar "kadın kırımına karşı Ofis'e bir yürüyüş gerçekleştirmek istedi. Ancak polis yürüyüşü engelledi. Bunun üzerine Sümerpark önünde basın açıklaması yapan kadınlar, açıklamanın ardından tekrar forum alanına geçti. Yürüyüş sonrası panelin ikinci oturumu gerçekleşti. YDG'liler panel sonrası panel konuları üzerine tartışma yürüttü.

Kurt kapanındaki ülke;

Ortadoğu'nun en önemli gündemleri arasında Filistin sorunu geliyor. ABD'nin bölgedeki "karın ağrısını" oluşturan, bölgedeki ABD karşıtlığının temelini oluşturuyor bu konu. Yıllardır kanayan yara, gün geçtikçe çözümsüzlük aşamasında kalıyor ve Filistin sorunu emperyalistlerin insafına terk ediliyor. Emperyalizm doğası gereği **insaf** kavramına yabancı olduğundan dolayı Filistin halkı için sorunlar bitmiyor.

Filistin Batı Şeria yönetimi Başkanı **Mahmud Abbas**'ın Filistin'in bağımsız bir devlet olarak tanınması için Birleşmiş Milletler'e (BM) başvurusu sonucu, sorun "Arap Baharı"nın yarattığı ortamda "unutulduğu" tozlu raflardan tekrar siyaset sahnesine indi. Ve böylelikle Ortadoğu'da yeni bir dönemece de girildi.

Filistinliler BM Güvenlik Konseyine başvurular ama konseyi oluşturan devletlerin bu konudaki anlaşmazlıklarından kaynaklı kısa zamanda sonuca bağlanması mümkün görünmüyor. BM GK'nin işleyişinden kaynaklı Filistinliler bekleyen ilk engel 15 BM GK üyesinin 9'unun onayını alması şartı. 20 yıldır çıkmaza giren müzakerelerden sonra Filistin yönetimi ayrı bir devlet kurmak istiyor. Ancak BM GK'nin 5 daimi üyesinden biri olan ABD, bu girişimi veto edeceğini şimdiden duyurdu. Filistinliler halen BM'de "gözlemci unsur" olarak bulunuyor. ABD'nin vetosuna rağmen, Filistinliler BM GK'ye başvurularını sürdürseler, ayrı bir devlet hakkını kazanamamakla birlikte, "üye olmayan

devlet" statüsünü alabilecek; ABD ve İsrail ise bu duruma bile karşı çıkıyor.

Emperyalizm her yer de siyasal gerici ve ulusal hakların gaspıdır

Emperyalizm çağında, "küçük" ulusların, ulusal haklarının gasp edilmesi tipik bir durumdur. Filistin'in başına gelen de bu durumdur. Bölgenin stratejik önemi, Filistin ulusunun sürekli mağdur edilmesine, haklarının gasp edilmesine neden oldu. FKÖ, ulusal kurtuluşçu bir çizgiden uzaklaştıkça, yönünü emperyalistlere çevirdikçe Filistin ulusu daha fazla kaybetti. Hamas'ın ayrı bir güç olarak siyaset meydanına çıkmasının, FKÖ'nün bilhassa ABD emperyalizmi açısından değerinin artmasına neden olduğu söylenebilir. Ancak kesin olan bir şey var ki Filistin ulusu, emperyalistlerin kapanına girdikçe, büyük bedeller sonucu elde ettikleri kazanımlarını, masa başında kaybedecektir. Çünkü **masa başı emperyalistlerin, sokaklar ise halk güçlerinin en güçlü oldukları siyaset alanıdır. Diplomasi emperyalistlerin, meşru mücadele ise halk güçlerinin ve ezilen ulusların güçlü oldukları alandır.** Tarih ten günümüze emperyalistler savaş alanında kaybettiklerini, masa başında kazanmışlardır. Tarih bunun çok sayıda örnekleriyle doludur.

FKÖ yönünü sokaktan diplomasiye çevirdiği ölçüde ve Filistin halkından aldığı gücün yerine emperyalistlerin desteğini önemseydiğinden beri (bu epey bir dönem oluyor), Filistin ulusunun hakları da emperyalistler tarafından daha büyük bir şevkle gasp edildi. Düsseldorf merkezli Rheinische Post gazetesi de şöyle yazıyor: "Nitekim Filistinlilerin yeni bir 'intifada' hareketi başlatma ihtimali yok denecek kadar az. Zira Filistinliler, şiddete sebebiyet verip BM nezdindeki şanslarını zora sokmak istemeyeceklerdir". Filistinliler **emperyalistler açısından meşru zeminde mücadele ettikleri ürece, sürekli kaybedeceklerdir.** Haklı mücadeleden güç alınmadıkça, yapılan pazarlıklarda bir maşa olmak içten bile değildir. Nitekim FKÖ'de fazlasıyla bunu görüyoruz.

Emperyalistler arasındaki dalaş ve emperyalistlerin aldıkları konum

Emperyalistler arası dalaşlardan kaynaklı Filistinlileri destekleyenleri bir kenara bırakırsak, herkes İsrail açısından soruna yaklaşmaktadır. Filistinlilere verilen tavsiyelerin hepsinin özü **İs-**

rail'le anlaşması üzerlerine kuruludur. Ancak İsrail Filistinle anlaşmak taraftarı değil. Geldiği aşamada bunu açıkça ifade etmiyor. Daha çok kendisinin Hamas'ı bahane ederek kestiği görüşmelerin tekrardan başlaması üzerine kurulu. Tabii bunun olabilmesi için Filistinlilerin tavırlarını gözden geçirmesi gerekecek. Bu arada da İsrail boş durmuyor, Filistin yerleşimlerini gasp ederek, oralara İsraililerin yerleştirilmesi için yeni inşaat alanları açıyor. Bununla da kalmıyor, Filistinlilerin tavırlarının yeni çatışmaları doğuracağı öne sürüyor. Böylelikle emperyalist ideologlar FKÖ'ye, tavırları sonucu yeni krizin Hamas'ı güçlendireceği, bu durumun da sorunun çözümünü imkansızlaştıracağı vaaz edilmektedir. FKÖ ve Filistin, oyunu emperyalistlerin kurallarına göre oynadıkları sürece kaybeden taraftadırlar. Norveçli muhafazakâr gazete olan Afterposten'in de vurguladığı gibi FKÖ oyunu şimdiden kaybetti ve tavrını sürdürdüğü oranda da ABD tarafından yapılan "mali yardımları" kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Tabii bu arada ABD'nin süreçteki tavırlarını da incelemek gerekiyor. Obama yaklaşık 1 yıl önce tam da içinde bulunduğumuz Eylül ayını işaret ederek, "bağımsız" bir Filistin devletinin kurulacağını söylemişti. Ancak işlerin yolunda gitmemesi üzerine süreç işlememiş gibi görünüyor. Ve ABD şimdi Filistin yönetiminin ayrı bir devlet olarak tanınma isteğini desteklemeyeceğini açıkladı.

Almanya, İngiltere ve Fransa, bu soruna ABD'yle aynı düzlemde yaklaşıyor. İngiltere ve Fransa İsrail-Filistin anlaşmazlığı "çözülmeden" bu yaklaşımı desteklemeyeceğini açıkladı. Almanya Başbakanı Merkel ise "tek taraflı adımların bu hedefe (iki devletli çözüm) ulaşılması için bir işe" yaramayacağını belirtti.

Rusya ise bölgedeki çıkarlarının ABD emperyalistleriyle uyuşmaması sonucu Filistinlilerin başvurusunu destekleyeceğini açıkladı. Ancak gelinen aşamada Rusya açısından da sorunun çözümü Filistin ile İsrail'in diyalogun gelişmesinden geçiyor.

Sorunun geldiği aşamada kimse Filistin Devletini "reddetmiyor." Sorun sadece "zamanlama"

Filistin Batı Şeria yönetiminin harekete geçmesi, Ortadoğu dörtlüsünü (ABD, AB, BM ve Rusya) harekete geçirdi. Aralarında yaptığı 5 toplantı son-

rasında uzlaşabildi bileşen. Toplantının uzamasının nedeni ABD ile Rusya arasındaki çelişkilere şüphesiz. Bileşenin ortaya koyduğu yol haritası şöyle: 3 ay içerisinde toprak ve güvenlik konusunda kapsamlı tekliflerin sunulması, altı ay içerisinde de önemli ilerleme sağlanması. Görüldüğü gibi uzlaşmadan sorunun çözümüne dair bir şey çıkmadı.

Ortadoğu'daki halk hareketliliğinin yükselmesi, ABD açısından da sorunun mümkün olduğunca hızlı çözülmesini gerektiriyor. BOP kapsamında bölgeyi şekillendirebilmesi açısından bu sorunun çözülmesi önemli. Bunun için de Obama geçtiğimiz aylarda sorunun çözülmesi için İsrail'in 1967 sınırlarına çekilmesi gerektiğini kamuoyuna açıklamıştı. İsrail'in şimdilik buna yanaşmaması, ABD'nin çıkarları gereği İsrail'le "pazarlıkların" sürmesi ve bu süreçte İsrail'i sürekli gözetmesi, Filistinlilerin "kendi devletine kavuşmasını" geciktiren faktörlerdendir. Ancak süreç başladı. Eskisi gibi sonsuza dek Filistin ulusunun kendi devletine kavuşması engellenemeyecek.

Bu arada Türkiye'nin açıktan İsrail'i eleştirdiği, ABD'den farklı olarak Filistin devletinin hemen tanınmasını istemesi de birçoklarının ifade ettiği gibi ABD emperyalizmine rağmen olmuyor. Aksine ABD emperyalizmi de Filistin devletinin oluşmasından ve tanınmasından yanadır. Ancak bu süreç sorundur. Türkiye'nin talepleri ise ABD açısından şimdilik bir rahatsızlık yaratmamaktadır. Yoksa Türkiye'nin tavırları ABD açısından keskin bir rahatsızlık yaratsa, Türkiye'nin "kulağının çekileceği" açıktır. Bu durumun oluşmamasında Türkiye'nin savunduklarıyla ABD'nin savunduklarının aynılığı görmek ve Türkiye'nin BOP'taki rolüyle alakalı olduğu açıktır. Aralarındaki fark zamanlamadır.

**Duyduk
duymadık
demeyin**

BÜYÜDÜK! AYRIL DA GEL TÜRKİYE!

Her yılın başında ve ortasında duyarız televizyonlarda, haber programlarında Türkiye yılın ilk çeyreğinde şu kadar büyüdü, ikinci çeyreğinde şu kadar büyümesi bekleniyor. Bu repliklerin başbakanın, ekonomi bakanların ağzından çıkmasına o kadar alışmışız ki neredeyse inanacağız. Bir at yarışı sonucunu açıklar gibi açıklanan ülkelerin "büyümesi", ekonomilerin gerilemesi ile ilgi istatistikî rakamlar halkımızın gündemini bir anda teşkil edip işçi ve emekçiler cephesinden de ancak "hı hı, evet" diyerek gülüp geçeceği bir konu olarak karşımızda durmaktadır. Bahsi geçen büyüme neyin büyümesidir, bu rakamlar, hangi gerçek veriler dikkate alınarak tespit edilmekte/ açıklanmaktadır?

Recep Tayyip'in 2008 küresel ekonomik-siyasal kriz döneminde de "kriz bizi teğet geçti" deyişine halkımız hala acı acı gülmektedir. Ve ne yazık ki hala faturasını öderken, kapımıza dayanan şimdi öyle teğet geçecek bile diyemedikleri, liberal ekonominin kaleşörlerinin dahi inkâr edemedikleri bu süreçte ülkenin işsizlik rakamları açıklanacağına, cari açık rakamları açıklanacağına, ülke nüfusunun ne kadarının yoksulluk sınırının altında yaşamak zorunda kaldığı açıklanacağına Türkiye'nin ikinci çeyrekte dünya ikincisi olduğu açıklanıyor. Ekonomi rakamlarıyla ilgili açıklama yapılırken egemen sınıflar kendi kendilerine **kusursuz fırtına** uyarısı yapmak zorunda kalıyorlar. Ki bu kusursuz fırtına en çok yoksul halkımızı etkileyeceği gerçeği ile yine büyüyen parası olan, mülkü olanlar mı olacak?

Büyüme rakamları açıklanırken diğer bütün rakamlar verilmeden açıklanması ise başlı başına bir konuyu oluşturuyor. Örneğin; Türkiye 2011 yılının ikinci çeyreğinde bir önceki yılın aynı dönemine göre %

8,8 oranında büyümüştür. Ve bu rakamlarla Türkiye, Çin'in ardından dünya ölçeğinde ekonomisi en hızlı büyüyen ikinci ülke olmuştur. Eeee ne diyelim hepimize hayırlı uğurlu olsun; artık bir kutlama yapmak için devlet emekçilerin maaşına % 50 zam yapar, taşeronluğu kaldırır, özelleştirmeler ortadan kalkar, asgari ücret 1.500 lira olur, sendikalaşmanın önündeki engeller kaldırılır, ülkemizde aç/yoksul/işsiz kimse kalmaz... Bu kadar yalan/hayal yeter. Az önce saydıklarımızın hepsi takdir edersiniz ki bir ironiydi.

Egemen sınıfların şişirdikleri bu balon yine ellerinde patlayacak, bundan hiç kuşku duymuyoruz. Zaten her on yılda bir havası inen bu balonları işçi ve emekçilerin sırtına basarak sürekli yeniden şişirebilmeleri çürümüş sistemlerinin en acı gerçeğidir. İkinci çeyrekte büyüme olarak açıklanan rakamların gerçek yüzü ise şu; **cari açık 74,6 milyar** iken sadece Türkiye Kürdistanı'nda işsizlik altı yılda 3 kat artmış durumda. Genç ve çocuk işçiler sosyal güvencesiz esnek çalışma koşullarında ömür tüketiyor. 15-19 yaş arası işçiler sosyal güvence bakımından en riskli kesimi oluşturuyor. Açlık sınırı 847 TL iken asgari ücret 630 TL; üstelikte çalışan işçilerin büyük çoğunluğu da asgari ücretin altında güvencesiz, sigortasız, kayıt dışı çalışmak zorunda kalıyor. Bir yandan egemenler büyüme palavraları atarken, demokrasi nutukları çekerken öbür yandan işçi ve emekçiler kölelik koşulları altında ve her gün de yeni hak gaspları ile karşı karşıyalar. Bu durumda güvencesizleştirme politikaları kıdem tazminatlarını gasp ederek, taşeronlaştırmayı her alanda yaygın hale getirerek, sendikalar yasağını değiştirerek, kuralsız ve esnek çalışmayı kural haline getirerek işçi ve emekçilerin geleceğini bir grup asalağın ipoteği altına bırakmak istemekteler.

İstanbul Serbest

Muhasebeci Mali Müşavirler Odası'nın (İSMMMO) araştırmasına göre; işsizliğin oransal olarak en yüksek olduğu kentler sıralamasında Mardin, Batman, Şırnak ve Siirt ilk sırayı aldı. 2004 yılında yüzde 6,1 olan işsizlik oranı yüzde 17,4'e yükselirken, işsiz sayısı 22 binden 56 bine tırmandı. İşsizlik sadece yoksulluğun ete kemiğe büründüğü T. Kürdistanı'nda değil, kuzeyden güneye hatta batıya kadar uzandı. İSMMMO'nun derlemesine göre Aydın, Denizli ve Muğla, Şanlıurfa, Diyarbakır, Mardin, Batman, Şırnak, Siirt, Erzurum, Erzincan ve Bayburt, Samsun, Tokat, Çorum ve Amasya'da beş yıldır işgücü ve istihdam azaldı, işsizlik ise arttı. Manisa, Afyon, Kütahya ve Uşak'ta ise işsiz sayısı azalmış görünüyor. 2004 ile 2008 yılları arasında işgücünde önemli gerileme yaşayan üç kent, işsiz sayısını 3-4 bin kişilik istihdam yaratarak azaltsa da işsizlik oranı yüzde 7,6'dan yüzde 8,3'e yükseldi. Trakya'da ise biraz daha farklı bir durum ama benzer bir sonuç söz konusu. Yarattılan istihdam, işgücündeki artışı karşılamaya yetmeyince işsizlik oranı yüzde 6,6'dan yüzde 11,2'ye çıktı.

Biraz daha rakam vermeye devam edelim, Memur-Sen, Ağustos ayında 4 kişilik bir ailenin açlık sınırının 847 TL'ye, yoksulluk sınırının ise 2 bin 362 TL'ye yükseldiğini açıkladı. Ama "büyüyoruz"; büyüyen yoksul halkımızın yaşam koşulları değildir. Büyüyen halk gençliğinin okuma oranı değildir. Büyüyen, sendikalaşma-örgütlenme oranı değildir. Büyüyen iş bulma oranının yükselmesi değildir. Egemenlerin büyüdüğümüz dediği şey yoksul halkımızın sırtından geçenlerin, bizi sömürönlere bizi daha da fazla sömürme oranıdır. Büyüyen ve o sömürönlere mutluktan ayaklarını yerden kesen, iştahlarını kabartan ceplerini şişiren, daha çok kâr için daha çok sömürü koşullarıdır.

Bir yanda bu gerçekler dururken diğer yanda işçi ve emekçilere yönelik saldırılar hızlanarak devam etmektedir. Beklenen büyük krizin korkusuyla ege-

menler pervasızca saldırmaya ve bu krizden nasıl çıkacaklarının hesabını yapmaya çoktan başladılar bile bunun için de özellikle güvenceli sendikal işçi ve emekçilere yönelen egemenler 12 bin işçiye "sendika" cezası vermiştir. Türkiye'nin, Türkiye'deki Sendikal Hak İhlalleri Raporu'na göre, geçen yıl "sendikal haklarını kullandıkları" için **12 bin 359 işçi** çeşitli şekillerde mağduriyet yaşadı. 205 işçinin görev yerleri değiştirildi, 150 işçinin hizmet akitleri askıya alındı. Bu hak gaspları/ihlalleri bir yanda dururken diğer yanda ise beklenen küresel ekonomik siyasal krizin yaratacağı etki ise tartışılmıyor; halkımızın gündemi "büyüdük, dünya ikincisi olduk" yalanları ile meşgul ediliyor. Hâlbuki bir önceki ekonomik krizde ILO ve OECD, hazırladıkları raporda G-20 ülkelerinde 20 milyonu aşkın kişinin işini kaybettiğine dikkat çekerek, şu dikkat çekici uyarıyı yapmıştı: "2012 yılında bu rakam 40 milyona ulaşacak" açıklamaları her nedense burjuva medyada yer almıyor. Kredi kartı borcu yüzünden intihar eden insanlarımız boyalı basında yokmuş gibi görmezden geliniyor, milyonlarca kredi kartı mağduru yok sayılıyor.

Sonuç olarak; milyonlarca işsiz/güvencesiz/geleceksiz insan egemenlerin kafalarında oluşturmaya çalıştıkları hayali dünyaya aldanmıyor. Ve gerçekleri biliyor. Büyüme işçi sınıfının çelişkilerindedir. Büyüme sömürönlere karşı büyüyen kinimizdedir. Ve büyüme dünya halklarının birlikte mücadele etme koşullarının oluşmasındadır. O nedenle ki kapatılmaya çalışılan krizin hesabını işte bu sefer egemenlere kesme iradesi Tunus'ta, Mısır'da, Yunanistan'da ortaya çıkmıştır. Ve o ateş yanmaya başlamıştır. Sizi de yakacak kıvılcımlarının Türkiye'ye de sıçramaması için çok fazla neden yok. Kıdem tazminatlarının gaspına karşı, 4688'de yapmak istediklerine karşı, güvencesizleştirmeye karşı geliştireceğimiz her pratik bu büyümenin yönünü belirleyecektir.

Ulucanlar, zindanları F tiplerine taşıyan en güçlü halkadır!

"Bundan tam on iki yıl önce 26 Eylül 1999 tarihinde bu duvarların arkasında bir katliam yaşandı. Bu duvarların arkası bugün boş. Ama onlarca yıl siyasi tutuklu ve hükümlülerin siyasal iktidarlar tarafından 'islah' edilmeye çalışıldığı 4. ve 5. koğuş, fareleri ve kırık camları ile müşahade koğuşu, kanlı hamam, kapı altı avlusu ve darağaçlarının yaslandığı kavak, milletvekilleri koğuşu, sendikacılar koğuşu hala hafızalarımızdaki tazeliğini koruyor.

Ulucanlar hapishanesi; siyasal iktidarların kimliklerinden soyundurmaya çalıştığı siyasal tutuklu ve hükümlülerin ezilme ve onur dolu tarihsel çizgisini, sıkı yönetim askeri hapishanelerinden, Diyarbakır zindanlarından, F Tipi Yüksek Güvenlikli Kapalı Cezaevlerine taşıyan zincirin en güçlü halkasıdır."

Bu cümlelerle anlatıyor ÇHD 12. yıldönümünde Ulucanlar'... Ulucanlar katliamı-direnışı 12. yıldönümünde yapılan eylemlerle anıldı.

İstanbul

25 Eylül günü şehit düşenleri anmak için Karacaahmet Mezarlığı'nda toplanan TUYAB bileşenleri "Ulucanlar'ı unutma, unutturma", "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganlarla Ümit Altıntaş'ın mezarına yürüyerek burada bir anma gerçekleştirdi. Anma saygı duruşuyla başladı. Ardından basın açıklaması okundu. TUYAB adına yapılan açıklamada; "Ulucanlar, katliamı alçaklığın ve barbarlığın resmi olduğu kadar, devrimci başeğmezliğin, direnişçiliğin ve siper yoldaşlığının da resmidir" denildi. Açıklamanın ardından şiir dinletisi gerçekleştirildi.

Mersin: Büyükeceli Belediyesi önünde bir araya gelen Nükleer Karşıtı Platform, "Nükleer santral istemiyoruz" pankartıyla Antalya yolu kavşağına kadar yürüdü. Burada açıklama yapan Nükleer Platform Karşıtı Sözcüsü **Sabahat Aslan**, AKP hükümetinin nükleer santral

Ümit Altıntaş'ın kardeşinin yaptığı kısa konuşmanın ardından Grup Kutup Yıldızı müzik dinletisi verdi.

Yapılan eylemin ardından Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu da yine Ümit Altıntaş'ın mezarı başında bir anma gerçekleştirdi.

Ankara

BDSP, DHF, Odak, Devrimci Proletarya, **Halk Cephesi** ve Partizan'ın çağrısı ile bir araya gelen kitle saat 12.00'de Hamamönü Ziraat Bankası önünde buluşarak "**Kanla yazılan tarih silinmez**" pankartı arkasında Ulucanlar Hapishanesi önüne kadar yürüdü. Hapishane önünde saygı duruşu ile başlayan anma, basın açıklaması ile sona erdi.

Aynı zamanda ÇHD Ankara şubesi de burada bir açıklama gerçekleştirdi. ÇHD yaptığı açıklamada katliamı gerçekleştirenlerin hiçbir zaman yargılanmadığını yargılanan katliama maruz kalan devrimciler olduğunu belirtti.

Açıklamalardan sonra hapishanenin önüne karanfiller bırakıldı. Sultan ananın yaptığı konuşma kitle tarafından "**Anaların öfkesi katilleri boğacak**" sloganlarıyla karşılık buldu. Buradan Karşıyaka Mezarlığı'na geçen kitle **Önder Gençaslan** ve **Mahir Emsalsiz**'in mezarı başında anma gerçekleştirildi. Anmada Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Grubu ve Şiir Topluluğu'nun okuduğu şiirler ve program devam etti. Aynı zamanda **Özgür Kemal Karabulut**'un mezarı da ziyaret edilerek eylem sonlandırıldı.

26 Eylül Pazartesi günü saat 18:30'da da Sakarya Caddesi'nde toplanan kitle meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca Ulucanlar şehitlerinin isim-

leri okundu. Yüksel Caddesi'nde basın açıklamasının ardından bir tanık yaşanan katliamı ve devrimcilerin teslim alınmayan direnişlerini anlattı. Eylem atılan sloganlarla sonlandırıldı.

Bursa

26 Eylül günü Kent Meydanı'nda Partizan, BDSP, DHF, ESP, SDP tarafından örgütlenen BDP ve Halk Cephesi'nin destek verdiği basın açıklaması öncesi saygı duruşu yapıldı. Açıklamada; "Ulucanlar katliamı Türk devletinin gerçekleştirdiği ne ilk cezaevi katliamıydı ne de sonuncusu oldu. Daha öncesinde Diyarbakır, Buca, Burdur cezaevlerinde kanlı katliamlara imza atan devlet, Ulucanlar'ın bir yıl sonrasında da 19-22 Aralık günlerinde tam dört gün süren bir katliama imza attı" denildi.

İzmir

Buca- Amed ve Ulucanlar'da devlet eliyle gerçekleştirilen katliamlar kınandı ve şehit düşen devrimciler anıldı.

24 Eylül günü yapılan basın açıklamasında; "Yalnızca zindanlarda değil, hayatın her alanında saldırılar sürüyor, Kürt halkına karşı şovenizm körüklenirken saldırganlık artıyor, emperyalizme kölelik tırmanıyor, hak gaspları birbiri ardına gündeme geliyor. Bu saldırılara karşı duvarlar ise tıpkı zindanlarda olduğu gibi katlediliyor" denildi.

BDSP ve Kaldıraç'ın örgütlediği basın açıklamasına Partizan, Alınteri, Mücadele Birliği ve DHF de destek verdi. Ayrıca bir anma da BDSP tarafından; Helvacıköy'de Habib Gül'ün mezarı başında yapıldı. Anmaya Habib Gül'ün ailesi de katıldı.

Mersin nükleer santral istemiyor!

konusunda rantçı bir politika izlediğini belirterek, "Nükleer endüstride yaşanan tüm bu olumsuzlukları görmezden gelen AKP hükümeti halkın nükleer karşıtlığında gösterdiği tepkilere de kulak tıkayarak Akkuyu'da nükleer santral kurma inadını sürdürmesi endişe vericidir" dedi.

Ardından nükleer santrallerin riskli, tehlikeli insan ve çevre sağlığını tehdit ettiğini kaydederek, dünyadaki birçok ülkenin nükleer santral programlarını sonlandırdığını söyledi. Fransa ve Japonya'da yaşanan nükleer santral patlamalarından ders alınması gerektiğini ifade eden Aslan, "Dünyanın tüm ülkeleri, Çernobil ve

Fukuşima Nükleer felaketlerinden sonra nükleer santrallerin insan yaşamını ne kadar etkilediğini gördü. Birçok ülke bu tehlikeyi gördüğü için nükleer santral programlarını durdurdu" diye konuştu.

Yöre halkı da yapılacak olan nükleer santrallerin canlı ve cansız tüm çevreye zarar vereceğini belirterek, AKP hükümetinin insan sağlığına zarar veren bir programa imza attığına dikkat çekti. Yapılan konuşmalardan sonra 10 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

Genç-Sen'in kapatılmasına tepkiler...

15 Aralık 2007 tarihinde DİSK'e bağlı olarak kurulan Genç-Sen, İstanbul Valiliği tarafından kapatma talebiyle açılan dava sonucunda geçtiğimiz 29 Eylül Perşembe günü kapatıldı.

Dersim

29 Eylül günü 17.30'da Yeraltı Çarşısı üstünde yapılan basın açıklamasında; "Genç-Sen kurulduğu günden beri öğrenci gençliğinin sorunlarını merkeze zine aldı. Bunun mücadelesini meydanlarda, sokaklarda, dersliklerde verdi" denildi. Genç-Sen üyeleri eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim hakkını alanlarda dillendirmeyi sürdürececeklerini belirttiler.

Çanakkale

Genç-Sen olarak 30 Eylül Cuma günü konuyla ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Öğrencilerin eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim hakkının savunucusu olan Genç-Sen'in öğrenci haklarına yönelik tüm saldırıları önleme hedefiyle faaliyet yürütmesinin, hükümetin ve egemenlerin rahatını kaçırdığı için kapatıldığını bildiren basın açıklamasında bu kapatılma kararına karşı hukuki mücadelenin sürdürüleceği belirtildi. Basın açıklaması, Genç-Sen'e yönelik anti-demokratik saldırıyı püskürtmek için herkesin sendikaya üye olması, Genç-Sen'i savunması çağrısı ile son buldu. (**Çanakkale YDG**)

Kocaeli

Belediye İş Hanı önünde saat 17.00'de toplanan Genç-Sen üyeleri, İnsan Hakları Parkı'na yürüdü. Yürüyüş esnasında "Genç-Sen haykır sendika haktır", "Sendika hakkımız söke söke alırız", "Parasız, bilimsel, anadilde eğitim", "Birlik mücadele zaffer" sloganları atıldı.

Analarımızın adını ağzına alma ÇARKIN!

Susurluk hükümlüsü eski özel harekât polisi Ayhan Çarkın'ın envai çeşit itiraflarıyla süslediği şaheser kitabının ayrıntıları yavaş yavaş su yüzüne çıkıyor. Sincan F Tipi Hapishane'de tutuklu bulunan Çarkın, bir hobi mahiyeti yüklediği "eski" icraatlarını, kullanılıp atılmış olmanın verdiği dayanılmaz kuyruk acısından olsa gerek, vicdani rahatlama aracı olarak bir bir kusmakta beis görmüyor. Bir nevi malumun ilanı özelliği taşıyan itiraflar "gündeme bomba gibi düşüp", "kan dondurucu tesirlerde bulunuyor"! Burjuva-feodal basın kuruluşlarının, çarpıcı yazı stilleriyle süsleyip servis ettikleri, "şaşkınlıklarını" gizleyemediklerini herkes görsün/bilsin diye büyük bir uğraşa girdikleri itiraflar aciz bir tetikçinin devlet tarafından yapılan katliamlarda oynadığı rolü masal kıvamına

getirip kusmasından ibaretir. Devletin katil olduğu sırrına, ezeldendir eren bizler için hikâyelerin hiçbirisi şaşırtıcı değildir!

Bir gün, Çarkın bey ile küçük oğlu Güliyer misali İstiklal Caddesi'nde gezerken Cumartesi Annelerinin Galatasaray Lisesi önünde oturduğunu görürler. Bir merhamet abidesi olan Çarkın, sızım sızım sızlayan yüreğinin sesini kimsecikler duymasın, gözünün kenarına gelip kokan tuzlu göz yaşları bardaktan

boşalırcaına akmasını diye kendini zorlarken, oğlu babasının bu durumunu fark edip soruverir; "Neyin var baba? Neden daldın gittin?" Çarkın, hafifçe başını iki yana sallayıp kendine gelir, yutkunup konuşmaya başlar; "bu kadınların çocukları kayıp ve ben bazılarının nerede olduğunu biliyorum!"

Rezaletin daniskası deyimi, durumu ifade etmek için ziyadesiyle az kalır diye düşünüyoruz. Eli kanlı faşist bir katilin kitabında buna benzer biçimde anlattığı olay riyakârlığın, arsızlığın yani tam da "eli kanlı, faşist bir katil olabilmenin" kendisidir!

Gözlerini dört açıp, analarının elindeki fotoğraflara düşman düşman baktığı tarafımızca kati olan Çarkın, bu esnada Ayhan ve Ali Efeoğlu kardeşlerin annesini gördüğünü söyleyip, patlatıyor yeni itiraflarını;

"İşkenceyle öldürülen Ayhan Efeoğlu'nu ben taşıdım!"

1992 yılının Ekim ayında, Ayhan Efeoğlu, okuduğu Yıldız Teknik Üniversitesi'nin önünde, sabah saatlerinde sivil polislerce gözaltına alındı. O dönem ailesinin tüm arama çabaları, karakolların, emniyet müdürlüklerinin yaptıkları "bizde yok" açıklamasıyla boşa düşürüldü. Esasında akıbeti yedi düvelce biliniyor olsa da, Çarkın'ın itiraflarıyla duymayan da duymuş oldu! Ayhan Efeoğlu, 26 yaşında işkence ile katledilip "faili meçhulden" sayıldı!

"Şubeden çıkarılan bir paket ne bu? Patlayıcı öyle mi? Peki ne olacak? Açık araziye götürüp imha edilecek.

Tamam. Müdür önde biz ardında yola devam, Trakya tarafında bir yerde ormanlık bir yer, ağaçlar çok öyle boylu değil. Tam paketi açalım derken o da ne? Bir insan. Ayhan Efeoğlu..."

Kaç paket açılıp da katledilmiş genç insanlarla karşılaşılırmıştı? Kaç cansız beden patlayıcı madde denilerek çıkarılıp işkence tezgahlarından kör kuyulara gömülmüştür? Kaç ormanlık yerin, kısa ağaçların altında faşizmin korkuları, acizliği yatmaktadır? Kaç tane katil, sırasını savdıktan sonra itiraf silsilesiyle iğrenç bir piyesi oynayacak olmanın sabırsızlığında kıvranmaktadır? Bu soruların cevabı da var mıdır birbirinden şahane itiraflarınızla süslediğiniz kitaplarda? Vakti gelince "geçmiş zaman" süsü verip saklamaya

çalıştığımız, üzerinden kendinizi aklatmış, kan kırmızı resimlerden pembe tablolar yaratmaya çalıştığımız zulmünüze karşı biriken öfkeden kurtulabilecek misiniz? Esasa durup alkış tutmamızı mı bekliyorsunuz şimdi? Ayhan Çarkın şahsında kendi kirli geçmişinizi mi temizlemeye çalışıyorsunuz yoksa?

Okuduk öğrendik, "hiç bilmediğimiz şeyleri." Ayhan Efeoğlu'nu siz katletmişsiniz. İşkence ile öldürüp, Trakya civarında bir yere gömüvermişsiniz. Peki ya Ayhan'ın ondan tam 2 yıl sonra, 1994'te gözaltına alınan abisi Ali Efeoğlu nerede? Öğrenmek için Ayhan Çarkın'ın kitabının basılmasını mı bekleyelim, yoksa onu da sizin katlettiğiniz gerçeğini, her yerde, her zaman, bıkmadan usanmadan yüksek sesle mi söyleyelim?

Cumartesi Annelerinin bakışları, eli kanlı bir katili fazlasıyla korkutuyor. Ne güzeldir ki biz o bakışlarla yönümüzü belirliyoruz. Acizliğiniz umut verici, korkmaya devam ediniz! Günah çıkartmayla hesaplar görülmüş sayılmıyor!

Acı öykülerin acı hesabı sorulacak

Bir kara tarihin en çarpıcı ve en acı öyküleridir, faili meçhul cinayetler. Bir devlet politikasının emareleri şimdi daha bir rahat görünüyor. Her ananın, her babanın yüreğinde dağlanan acılar onların yaşamını artık anlamsız kılacak bir düzeye ulaşıyor. Her cumartesi mekân eyledikleri Galatasaray Lisesi önünden insanlara seslenerek acılarını tarif etmeye çalışıyorlar. Anlatıyorlar ama anlayan yok. Anlamadan bakanlara ise söyledikleri bir çift söz var; **siz hiç Cumartesi Annesi oldunuz mu? Bu kara tarihte bir acının öyküsü ve hesabını sormak için Gayrettepe Emniyet müdürlüğü önünde bir araya gelen kayıp yakınları 6 Ekim 1992 tarihinde gözaltında kaybedilen Üniversite Öğrencisi Ayhan Efeoğlu ve ağabeyi Ali Efeoğlu'nun akıbetini sordu. Ayhan ve Ali Efeoğlu'nun fotoğrafları ile "Ayhan'ı öldürdünüz, Ali'ye ne yaptınız" yazılı pankart taşıyan kayıp yakınları yere mumlarla "Ayhan'ı istiyoruz" diye yazdı. Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına açıklama yapan Sebla Arcan, Ayhan Efeoğlu'nun 6 Ekim 1992'de okulu olan Yıldız Teknik Üniversitesi önünden ellerinde telsiz olan kişilerce**

gözaltına alındığını, 29 yaşındaki ağabeyi Ali Efeoğlu'nun ise kardeşinin kaybedilmesinin 2 yıl sonra 5 Ocak 1994 tarihinde polislerce gözaltına alınarak kaybedildiğini belirtti.

Cumartesi eyleminde 339. Hafta

"Failler belli, kayıplar nerede?" pankartı ile katledilen ve kaybedilen yakınlarının fotoğraflarını taşıyan anneler, karanfillerle adalet talebinde bulundu. Cumartesi Anneleri, bu haftaki eyleminde 18 Eylül 1980'de Bingöl'de gözaltına alınarak kaybedilen **Hüseyin Morsümbül**'ün akıbetini sordu.

İlk olarak Hüseyin Morsümbül'ün kanser hastası annesi **Fatma Morsümbül** adına kayıp yakını **Hanım Tosun** konuştu. Fatma Morsümbül'ün 30 yıldır çocuğunun akıbetini açığa çıkarmak için uğraştığını belirten Tosun, bu mücadele sırasında ve yaşadığı sıkıntılardan ötürü kanser hastası olduğu için eylemlerine katılmadığını söyledi.

Tosun'un ardından bu haftaki basın açıklamasını **Seza Mis Horuz** okudu. Hüseyin Morsümbül'ün 12 Eylül askeri darbesinin ilk günlerinde

henüz 19 yaşındayken Bingöl'de askerler tarafından gözaltına alındığını ve tüm girişimlere rağmen kendisinden bir daha haber alınmadığını belirten Horuz, Morsümbül'ün kaybedilişinin üzerinden 31 yıl geçmesinin ardından başlatılan hukuki girişimler sonucu Morsümbül'ün kayıtlarda hala yaşadığı ve 19 Kasım 2003 yılında askerlik yapmadığı gerekçesiyle vatandaşlıktan çıkarıldığı gerçeğine ulaşıldığını söyledi.

340. Hafta

Cumartesi Anneleri gözaltında kaybedilişinin 17. yılında İsmail Tunç'un akıbetini sordu. İsmail Tunç 1994 yılının Ekim ayında Bismil Komando Taburuna bağlı askerlerce evi basılarak eşi Rabia Tunç ile birlikte kafasına torba geçirilerek gözaltına alındı. İsmail Tunç'ün öldürülüp kaybedilişinin canlı tanığı olan eşi Rabia Tunç "eşim öldürülürken ben çığlıklarını duyuyordum. Bize cenazesini dahi vermediler. Bunu bile bize çok gördüler. Dokuz gün gözaltında kaldıktan sonra ifade verirken eşimi sordum bana bir daha onu sorma. O aradığı yeri buldu dediler." Eylemde 1994 yılında kaybedilen Nihat Akdoğan'ın ablası Halime Aydoğru'nun Kürtçe ve Cemil Kırbyık'ın abisi Türkçe birer konuşma yaptılar.

Ayvansaray halkının kentsel dönüşüme karşı mücadelesi sürüyor

H.Merkezi: Altınboynuz isimli inşaat firmasının geçtiğimiz haftalarda bir gece vakti mahallenin oyun parkının yıkarak, yerine yasalara aykırı olarak şantiye kurması mahalle sakinleri tarafından engellenmek istense de yıkım polis desteği ile gerçekleşti. "Kentsel Dönüşüm Projesi" adı altında Ayvansaray Topludede Mahallesi'nde bulunan ve mahallenin ismini taşıyan park yıkıldıktan sonra yerine yasalara aykırı olarak şantiye yapılması, mahalle halkı tarafından protesto edildi.

Fener-Balat-Ayvansaray Mülk Sahipleri ve Kiracılarının Haklarını Koruma Derneği (FEBAY-DER)'nin öncülüğünde şantiye önünde gerçekleştirilen eyleme İstanbul S.O.S Girişimi ve Birleşmiş Milletler Barınma Hakkı Komisyonu da destek verdi. Eylemde açıklama yapan FEBAY-DER Genel Sekreteri **Çiğdem Şahin** projeye karşı çıkan mahalle sakinlerine zabıta ve özel güvenlik görevlilerince baskı yapıldığını belirterek, mahalle halkının su ve elektriklerinin kesilerek sindirilmek istendiğini söyledi. "**Saldırıları ne tür boyutta ulaşırsa ulaşsın mücadelemiz sürecektir**" diyen Şahin, tüm ilerici kurumları desteğe çağırıyor.

Osmaniye'de neler oluyor?

H. Merkezi: Osmaniye T Tipi Hapishane'de kalan tutsaklar askeri bir disiplin içerisinde yaşamak zorundalar(!). Tutsaklar sayım sırasında ayağa kalkmaya ve tek sıra halinde sıraya dizilmeye zorlanıyor, sayım sırasında şort, eşofman ve terlikle bulunmaya izin verilmiyor. Bu keyfi dayatmaları kabul etmeyen tutsaklar ise infaz koruma memurları tarafından tartaklanıyor.

Hapishanede, tutsaklar koridorlardan geçerken tek sıra halinde ve başı önde bir şekilde gitmeye zorlanıyor. Bu şekilde tutsaklar üzerinde psikolojik baskı yaratılarak disiplin sağlanmaya çalışılıyor. Hiçbir haklı neden olmaksızın kantinde satılan radyoların hoparlörleri hapishane idaresi tarafından sökülüyor, radyonun yalnızca kulaklıktan dinlenmesine izin veriliyor. Uzun süre kulaklık kullanmak zorunda kalanlar ise işitme sorunları yaşıyorlar.

Osmaniye T Tipi Kapalı Hapishanesi yönetiminin son icraatı ise sorunlarını dile getiren ve çözüm bekleyen tutsaklara toplu olarak dilekçe verdikleri gerekçesi ile disiplin cezası vermek oldu. Disiplin cezaları karşısında tutsakların neredeyse tamamı görüş, mektup ve telefon hakkından men edildi.

Hapishane yönetimi hiçbir yasal dayanağı olmamasına rağmen günlük olarak sakal tıraşı olmayan tutsakların aile ve avukat görüşüne çıkmasını engelliyor, ortak yaşam alanlarını kullanmasını yasaklıyor. Bununla da yetinmeyen hapishane idaresi sakalını kesmeyen tutsaklar hakkında disiplin soruşturması başlatıyor.

Sorunların çözümü konusunda insan hakları savunucularının, avukatların, tutsak ve yakınlarının tüm çabalarına rağmen hapishane yönetimi, Adalet Bakanlığının da desteğini alarak ile hukuk tanımaz tavrında ısrar ediyor. Öte yandan Osmaniye T Tipi Kapalı Hapishanesinde tutsaklar çözümsüz bırakılan ve sessizlik içinde boğulmak istenen sorunları karşısında değişik vesilelerle tepkilerini gösteriyorlar.

Tutsaklardan tecride karşı açlık grevi

H. Merkezi: Türkiye hapishanelerinde bulunan PKK ve PAJK'lı tutsaklar, PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın avukatları ile görüştürülmemesini protesto etmek amacıyla, 1 Ekim tarihinden itibaren 2 hafta görüşe çıkmama kararı aldılar.

İmralı'ya heyet gönderilmesini talep eden tutsaklar, Kürtlere yönelik politikalara karşı ise, tüm Kürt kurum ve kuruluşlarına birlik çağrısında bulundu. Konuya ilişkin PKK ve PAJK'lı tutsaklar adına **Deniz Kaya** yazılı açıklama yaptı. Kürt halkının Abdullah Öcalan şahsında "imha" edilmek istendiğini belirten Kaya, Kürt halkı ve tutsak ailelerine bu politikalara karşı "topyekun direnişe geçin" çağrısında bulundu.

PKK lideri Abdullah Öcalan üzerinde yoğunlaştırılan tecrit uygulamalarına karşı Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde tutulan siyasi tutsaklar açlık grevi başlatmıştı.

PKK dava tutsakları tarafından başlatılan

PKK ve PAJK'lı tutsaklar Öcalan'a uygulanan tecriti protesto için 1 Ekim'den itibaren görüşe çıkmayacak.

açlık grevine TKP/ML ve TİKB davası tutsakları da yaptıkları 2 günlük açlık grevi ile destek verdiklerini açıkladılar.

TKP/ML dava tutsağı **Hiyam Akyol** tarafından gazetemize gönderilen faksta "Tecrit ve İran'ın da dahil olduğu operasyonlara karşı PKK tutsakları tarafından başlatılan açlık grevine biz de 2 günlük açlık grevi ile destek veriyoruz" denildi.

Ayrıca Sincan Kadın Hapishanesi'nden **Resmiye Vatansaver** tarafından gazetemize gönderilen faksla da TKP/ML ve PKK tutsakları olarak "Kürt halkına uygulanan baskılar, faşist saldırılar, sivillerin hedef alınıp katledildiği hava operasyonları, her türlü askeri operasyonu ve ayrıca A. Öcalan'a uygulanan ağır tecrit koşulları ve bunu daha da katmerleştiren avukatlarıyla görüşmesinin 2 aydan fazla bir zamandır engellenmesini protesto etmek için 19-20 Eylül tarihlerinde 2 günlük açlık grevi yaptıklarını açıkladılar.

Tecrit saldırısı boyutlanarak sürüyor

İstanbul: Tecrite Karşı Mücadele Platformu (TKMP) başta F tipi hapishaneler olmak üzere tüm hapishanelerde artarak devam eden saldırılara ilişkin bir basın açıklaması gerçekleştirdi. 26 Eylül günü Taksim tramvay durağında "Tecrite Son" yazılı pankart açan kitle "**Tecrite son**", "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**" vb. sloganlar atarak biraraya geldi.

Platform adına açıklama yapan **Nihat Gökteş** Eylül ayı hapishanelerdeki hak ihlalleri raporunu okudu. Rapor öncesi 16 Eylül günü Van'dan İstanbul'a mahkeme için getirilen ve ring aracında çıkan yangında ring hüccresinin kapısının açılmayarak 5 tutsakların diri diri yakıldığı-

ğını hatırlatan Gökteş, "19 Aralık 2000'de de devrimci tutsakların devlet tarafından katledilmesinin geleneğini bir kez daha açığa çıkarmaktadır" diyerek saldırıların boyutlanarak arttığını dile getirdi.

Açıklanan raporda Adana Karataş Kadın Hapishanesi'nde 9 Eylül 2011 tarihinde MKP dava tutsağı Özlem Aydın'a verilen hücre içinde hücre hapsinden hemen sonra kaçırılırsa Denizli D Tipi Kapalı Hapishanesi'ne sürgün edildiği belirtildi. Ayrıca Hopa eyleminde tutuklananların hapishane kapasitesinin doluluğu gerekçesiyle havalandırması olmayan "geçici koğuşa" konuldukları ve günde en fazla 3 saat havalandırmaya çıkarıldıkları da raporda yer aldı.

Karataş'ta tutsaklara saldırı

H. Merkezi: 22 Eylül günü Adana Karataş Kadın Hapishanesi'nde, duruşmaya götürülecek kadın tutsaklar gardiyanların saldırısına maruz kaldı. Gardiyanlar, arama yapılırken pantolon ve ayakkabılarını çıkarmak istemeyen kadın tutsaklara küfür ve hakaret ederek saldırdı.

Duruşma ve hastaneye götürülürken pantolon ve ayakkabı çıkarma dayatmasına, aynı zamanda tutsaklara yönelik saldırıya tepki amacıyla hapishanede kapı dövme eylemi gerçekleştirdi. Bu eylemleri sonrasında ise tutsaklara 12 gün hücre "cezası" verildi.

Sincan'da tutsaklara saldırı

H. Merkezi: 20 Eylül akşamı Ankara Sincan Kadın Hapishane'de biri kadın diğeri erkek iki müdür yardımcısı gözetiminde 30 kadın gardiyan beş kadın tutsağa pervasızca saldırdı.

En ufak insani bir talebi bile baskıyla karşılayan hapishane idaresi gardiyanları ile Nehar Avcı, Diren Yağan, Didem Ezgi Serap, Müzeyyen Çınar, Eda Dişkaya adlı kadın tutsaklara kaba dayak attırarak, o gece ve ertesi gün tutsaklara yiyecek ve su verilmeyerek işkencelerini katmerleştirmişti.

Salı akşamı adli tıpa gitmek isteyen tutsaklar, ancak kapı dövme eylemi yaparak götürüldükleri Sincan Devlet Hastanesi Acil Polikliniği'nde nöbetçi kadın doktor tarafından adeta dalga geçmesine gözle muayene edilmiştir. Bazı tutsaklar doktor odasına kelepçeli sokulmuş, kadın doktor her gelen tutsağa bir öncekini kastederek "acaba kendi mi yaptı, çok da önemli bir yarısı yok" diyerek insana yakışmayacak bir biçimde muamelede bulunmuştur. Kaldı ki, tutsakların kol ve bacaklarında, yüzünde, kafalarında açıkça darp edildikleri ortada ve gözle görülebilecek durumdadır.

"Asılsız" yazı ve yorumlara devam...

Devrimci ve sosyalist basın toplatma ve kapatma saldırıları ile her dönem karşı karşıya kalmaya devam ediyor.

Özellikle hapishanelerdeki tecrit politikası ile de birleşince bu yayınların hapishanelerdeki okurları ile buluşması keyfi gerekçelerle engelleniyor. Gazetemiz Özgür Gelecek'in de birçok hapishanede bulunan okurları ve aboneleri aynı sorunla karşı karşıya. Son olarak 9-22 Eylül tarihli sayımız Tekirdağ 2 Nolu'daki Tutsak Partizanlara "**ceza infaz kurumları ve personeli hakkında asılsız yazı ve yorumlar içerdiği**" gerekçesi ile verildi. Bu sayımızda yer alan "**Bayram görüşünde ailelere saldırı**" başlıklı haber hapishane idaresi için asılsız olsa da kilometrelerce uzaklıktan çocuklarını ziyarete gelen ve saldırıya uğrayan aileler açısından gerçektir!

“Köylüye Toprak YOK, Amerikan Üslerine Toprak ÇOK”*

Aylardan Ekim. Havalarda yeni yeni soğuyor İstanbul'da. Kış yaklaşıyor. Gençlik ise kıpır kıpır. Ortalıkta bir heyecan dalgası. Gözlerde öfke ve umut. Bir koşuşturmacadır sürüyor. Aslında yeni de değil bu, kaç zamandır böyle. Daha da artacağı benziyor; hesap soran ellerin, sıkılı yumrukların sayısı. Sokaklar gençliğin adımları altında eziliyor.

Aylardan Ekim... Amerika'nın 6. Filosu gelecek İstanbul'a. Öyle duyurmuşlar. Amerika'nın en ünlü filosu yani. Adı işgal ve katliam yerine kullanılan... Kendinden emin, Amerikalı generallerin ziyaret programları hazır; Atatürk anıtına çelenk konulacak, vali ziyaret edilecek, kamera karşısına geçilecek, bol bol fotoğraf çektirilecek. Uşaklarından emin Yankiler. Ancak bu sefer onları bir sürpriz bekliyor. Gençliğin emperyalizme öfkesi patlamaya hazır bir volkan adeta. Filonun kendisi gelmeden namı ulaştı ülke topraklarına. Gençliğin isyan duvarından döndü bu ilk haberler. Hazırlıklar günler öncesinden başladı. Forumlar, boykotlar, yürüyüşler, mitingler. Gençlik, uşakların göbek bağı kesmeye kararlı. Her üniversiteden bir direniş ezgisi yükseliyor. Tınılarından “**Yankee go home**” okunuyor! İstanbul Teknik ve Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencileri ODTÜ öğrencileri ile el ele vermiş emperyalizme meydan okuyor. Takvim 7 Ekim '67'yi gösterdiğinde tarihin okları gençlik, Dolmabahçe'de beklemeye. Gözler 6. Filodan gelecek Ame-

rikan askerlerini gözlüyor. Ama ne gelen var ne de giden. 6. Filonun mürettebatı şimdi büyük bir düş kırıklığında. Oysa ne hayallerle demir atmışlardı. Karaya da çıkmaz değil çıkılır ama bir de bu asilerin eline düşmek var. Filo komutanı Koramiral William İ. Martin de askerleri gibi düşünmekte.

Çareyi özel helikopterle gemiden ayrılıp Amerikan Konsolosluk bahçesine iniş yapmakta bulmuş zavallı. Kıyıda gençlik, filonun askerlerini dört gözle beklemekte oysa. Fikir Kulüpleri Federasyonu tüm okullarda 6. Filoya karşı geniş

bir faaliyet yürütüyor şimdi. 6. Filoyu ve hâkim sınıfların uşaklığını protesto için 12 Ekim'de başlar açlık grevi. Gençliğin aç karnına durmasına “tahammül” edemez polis ve azgınca saldırır. Güneş 16 Ekim gününü terk ettiğinde Taksim anıtını Amerikan bayrağı aydınlatır, alev alev. 17 Ekim mürettebat ve generalleri için hayallerin suya gömüldüğü gün olmuş, filo karaya ayak basmadan demir almak zorunda kalmıştır...

“Yankee Go home!”

“Ülke özlemi” rahat bırakmaz filo generallerini, bir yıl geçmeden yenden dönerler İstanbul'a. Ancak bu kez daha cüretkâr olacak, sonuna kadar gidecekler. Aylardan Temmuz'du. Havanın sıcaklığı yalnızca mevsimden değildi. Gençliğin isyan sokakları, kampüsleri yakıyordu. Filonun bu ısrarı karşılıksız kalmayacaktı. Bu kez yer gök duyacaktı dünya halklarının kanına elini bulmuş katillere olan nefretlerini. Gençliğin enerjisi büyük bir sinerji yaratmış, çığ gibi büyümekteydi.

Polis mi? O da fazla mesai yapıyordu şu sıralar. Efendilerine siper etmişti kendilerini, önüne çıkan parçalayan, yıkan, yakan bir canavar gibiydi. Onun için bir sınavdı bu, dersini iyi çalışmıştı, tecrübeliydi. Takvim yaprakları Temmuz'un 17'sini gösterdiğinde İTÜ yurdu basılır polislerce. Adeta terör estirir polis; 30 öğrenciyi

gözaltına alır, 47 öğrenciyi hastanelik eder, Vedat Demircioğlu'nu yurdun penceresinden aşağı atarak katleder. Gençliğin anti-emperyalist mücadelesi kızıl renge bulanmıştı artık. Gençliğin emperyalizme karşı savaşımı kan-kan bedeli yürüyecekti. Hedef Dolmabahçe'de karaya çıkan Amerikan askerleri olmalıydı. Binlerce genç demir yumrukları, kızgın sözleri ile ırmak gibi akar Dolmabahçe'ye. Yatağına sığmayan bir ırmak nasıl alıp götürürse önüne çıkan öyledir. Amerikan askerleri kaçmaya bile fırsat bulamaz. Birçoğu denizin serin sularıyla buluşmuştur çoktan. 6. Filo için demir alma vaktidir artık.

'68 Ağustos'unun 29'u. 6. Filo bu kez şansını İzmir'de denemekten yana. Kıyıda tanıdık yüzler vardır yine. Bekleyenler yine heyecanlı ve “sabırsızdır” ve öyle misafirperver de değildir. Filo demir attığı her yerde kitlesel meraklıları tarafından misafir edilir. Gençliğin anti-emperyalist ruhuna uygun bir şekilde ağırlanacaklarından kimsenin şüphesi yoktur. Beyazıt'ta toplanan 30 bin kişilik kitleden tek bir ses duyulur: “**Yankee Go home!**” Tarih 16 Şubat 1969'u Kanlı Pazar olarak kodlayacaktır.

Emperyalizme Kalkan Olmayacağız!

'68 devrimci gençliği yolu açmış, hedefi göstermişti. Gençlik '71 ve '80 cuntalarına karşın bu direniş hattından vazgeçmeyecekti. Dönem dönem zayıflasa da anti-emperyalist mücadele hattı, varlığını daima koruyacaktı. 2003'te emperyalistlerin Irak işgali için çıkartmak istedikleri tezkereye karşı Ankara'da yüz binler toplanacaktı. Emperyalizmin ülkemizdeki varlığının ve Ortadoğu halklarına saldırganlığının adeta temsilcisi durumundaki İncirlik Üssü eylemlerin adresi haline gelecekti. Türk hâkim sınıfları, emperyalistlerin yeminli uşakları; kardeş halkların katledilmesine çanak tutacak, birçok ülkenin işgal edilmesinde doğrudan görev alacaktı. ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarlarını neyi gerektiriyorsa hâkim sınıflar, rotayı o yana çevirecekti.

ABD bugün emperyalizmi bölgedeki hâkimiyetini korumak hedefiyle yeni bir hamle peşinde. **Füze Kalkanı** ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarlarına kalkan olacak, rakip devletlere korku salacak. Ortadoğu, emperyalistlerin dünya halklarına kan ve gözyaşından başka bir getirisi olmayan savaşımının yeni sa-

hası olacak. Ülkemiz bu ateş çemberinin tam da ortasında. Topraklarımız kardeş halkların kanını akıtmak için bir üs olarak işlev görecektir. Emperyalistler arası muharebe alanının neredeyse göbeğinde kalacak. Malatya-Kürecik'e kurulacak “**Erken Uyarı Radar Sistemi**” ABD emperyalizminin bölge hegemonyasına kalkan olacak. '68 devrimci gençlik önderlerinin izleri ve hatıralarının canlı olduğu bu topraklar böyle bir savaş ortaklığı kabul etmeyecek. '68 devrimci gençlik hareketinin mirası bizden bunu beklemektedir.

* 16 Şubat 1969'da Kanlı Pazar olarak da anılan, gericilerin saldırısı sonucu iki devrimci gencin katledildiği “**Emperyalizme ve Sömürüye Karşı İşçi Yürüyüşü**”nde açılan bir pankart.

Tarihten kısa kısa...

- ★ **12 Ekim 1872:** Sirkeci hammalları greve çıktı.
- ★ **12 Ekim 1882:** Tatavla kunduracıları greve çıktı.
- ★ **7 Ekim 1928:** İstanbul'da tramvay işçileri greve başladı. Grev 8 gün sürdü.
- ★ **15 Ekim 1934:** Başkan Mao önderliğindeki 100 bin kişilik birlik, Çin'in güneydoğusundan başlayıp kuzeydoğusuna kadar sürecektir 10 bin kilometrelik yürüyüş başladı. Tarihe **Uzun Yürüyüş** olarak geçen bu hareket Çin Devrimi'nin de adeta dönüm noktası oldu.
- ★ **20 Ekim 1954:** Britanya'da 51 bin liman işçisi greve gitti. Britanya'nın deniz ticareti yarı yarıya durdu.
- ★ **8 Ekim 1967:** Binbaşı Ernesto nam-ı diğer Che Guevara ve yoldaşları Boliviya ordusu ile girdikleri çatışmada toprağa düştü.
- ★ **9 Ekim 1978:** Faşistler Ankara Bahçelievler'de 7 TİP'li genci katletti.
- ★ **18 Ekim 1988:** Tuzla'da 7 Ekim'de dört Partizan'ın kurşun yağmuruna tutularak katledilmesinde görev alan 16 polise 56'şar yıl hapis cezası istemiyle dava açıldı.

Evrensel Bakış

Yunanistan için papatya falı: İflas ettirecek mi ettirmesek mi?

Küresel kriz uzun zamandır emperyalist-kapitalist sistemin yakasını bırakmıyor. ABD'de başlayan krizin son durağı uzun zamandır gündemde olan **Yunanistan**'dı. Ağır çekim gelen ama kimsenin önleyemediği bir krizden bahsediyoruz. Öyle ki, Hollanda Ekonomi Politikası Çözümleme Bürosu dünya ticaretinin 2008-2009'dan bu yana ilk kez daralmaya başladığını ileri sürdü.

Bu daralma sürecinin mihenk taşlarından birisi de Yunanistan. Federal Alman Ekonomi Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Philipp Rösler, Yunanistan'a yönelik "kontrollü iflas" senaryosunu gündeme getirerek, uzun zamandır içten içe düşünülen fikri açık etti. Hatta öyle ki, kamuoyuna yansıdığı kadarıyla, Yunanistan'ın kontrollü iflasının emperyalistler açısından Euro bölgesinin içinde mi yoksa dışında mı daha faydalı olacağı tartışıldı.

Tabi tüm bu tartışmaların alt yapısında emperyalistler arasında krizin derinleşmesine paralel, krizden çıkış senaryolarının bulunmaması vardı. Kriz öyle bir noktaya geldi ki, hemen bütün emperyalist kuruluşlar krize "kollektif sorumluluk" çevresinde bir yaklaşım sergilemek gerektiği konusunda aynı şeyleri söylediler. Ancak hiçbir ülke bu ortak yaklaşımın yanından bile geçmedi. Uzun bir süre bizzat Almanya, Yunanistan'a kredi verilmesine karşı çıktı. Yunanistan, İspanya ve İtalya halklarını tembellikle suçlayacak kadar ileri gidildi. ABD borç krizi konusunda Avrupalı emperyalistleri suçlarken, Avrupalılar da ABD'li emperyalistleri suçladılar. Herkes ortak yaklaşımın öneminden bahsedip, kendi kararlarını vermeye, kendi politikaları doğrultusunda sürece yaklaşmaya çalışılıyor. Bunu dünyanın en büyük bono yatırımcısı, PIMCO'nun CEO'su El-Erian şöyle ifade ediyor: "Adeta iki bölümden oluşan, birbirinden farklı parçalar çalmaya çalışan bir orkestra var. Her iki bölüm de orkestra şefine bakıyor ama o ortada yok" (Kaynak: Ergin Yıldızoğlu). Emperyalistlerin tarihte yaşamış oldukları derin krizden savaş ve ABD emperyalistlerin önderliğinin kabulü sayesinde çıkmışlardı. Günümüzde orkestra şefi rolünün oynayacak bir ülkenin olmaması, krizi tırmandıran bir faktör olarak işlev görüyor.

Bu ortamda başta Yunanistan'ın iflasını sesli düşünen Almanya, Yunanistan'ı "sahiplenerek" iflasına itibar etmedi. Yunanistan'ın batmasının, bir domino etkisi yaparak, kendi ekonomilerini zor duruma düşüreceğini ifade eden Almanya Başbakanı Merkel, "Güçlü bir Yunanistan istiyoruz" diyerek, Yunanistan'a "yardım" edilmezse, kimsenin Avrupa'ya yatırım yapmayacağını altını çizdi.

Bu anlamda Yunanistan için borçlarının yarısı silinmesi gündemde. Ekonomik istikrar fonunu 500 milyar Euro'dan 2 trilyon Euro'ya çıkarılması planlanıyor. Ancak bütün bunlar ekonomik krizden çıkmak için yeterli olacak mı? Avrupalı bir yetkilinin basına yansıyan sözleriyle "bir Euro'yu beş Euro'ya çıkarmanın bir yolunu bulmak zorundayız. Ama bunu nasıl yapacağımız konusunda henüz bir uzlaşma olmadı!"

Her ne kadar 1 Euro'yu 5 Euro'ya çıkaracak bir yol bulamasalar da emperyalistlerin her zamanki gibi en "güvenli" yolu, halkların kazanımlarına göz dikmek, krizin bütün faturasını emekçilere, ezilenlere ödetmek. Bütün yardımların, Yunan halkına yönelik bir dizi saldırı içermesi de bu yüzden. Ama nereye kadar sürecek bu durum? Çırpındıkça batacaklar. Emperyalistlerin geçmiş güzel günlere dönmesi zor görünüyor. Çok korktukları 21. yüzyıl daha ilk çeyreği bitmeden kabus olmaya başladı. Bunlar, onların daha güzel günleri.

Salih Yemen'e döndü

Tunus'ta başlayıp adeta bir domino taşı etkisi ile Kuzey Afrika ve Ortadoğu'yu etkisi altına alan ve dünyada dengeleri altüst eden Arap Baharı'ndan etkilenen, ve halk isyanlarının yaşandığı ülkelerden biri de **Yemen**. Arap coğrafyasının en yoksul ülkesi olan 24 milyon nüfuslu Yemen'de; işsizlik oranı % 35, gençlik içinde işsizlik oranı %50 iken, bu durum halkta haklı olarak ciddi bir **gelecek kaygısı** yaratıyor!

Şubat olaylarından beri sokaklarda olan Yemen halkının isyanı, her ne kadar diğer ülkelerden daha fazla göz ardı edilmeye çalışılsa da giderek yaygınlaşıyor. Halkın Değişim Meydanı'nda yoksulluğa, -özellikle de gençler arasında yaşanan- işsizliğe, emperyalizme karşı direndiği Yemen'de son bir hafta içinde 200'e yakın direnişçi katledildi.

Yemen'de otuz üç yıldır iktidarda bulunan **Ali Abdullah Salih**'in yedi ay önce başlayan Yemen halkının değişim talepli isyanı ile birlikte sarsılması, çok sayıda aşiretin bulunduğu Yemen'de bazı aşiretlerin Salih'ten desteklerini çekmeleri üzerine aşiret çatışmalarının yaşanması Salih'in sıkışmasına neden olmuştu. Yine Salih Haziran'da sa- rayında silahlı saldırıya uğramıştı. Tedavi gördüğü (**muhtemelen halka karşı düşmanlık için ittifaklar oluşturduğu**) Suudi Arabis-

tan'dan 23 Eylül günü ülkesine geri dönen Salih'in ilk işi; Değişim Meydanında protesto eylemleri düzenleyen halka, roketatarlarla saldırmak ve yüzlerce insanı katletmek oldu.

Bugün Yemen'de yapılan katliamlara zemin oluşturmak isteyen Salih'in temel argümanı, Değişim Meydanı'ndaki protestocuların silahlanmış oluşu ve kendilerine saldırmaları... Yemen'in Libya'ya dönüşeceği üzerine senaryolar hazırlanıyor. Oysa direnişçiler bunun doğru olmadığını söylüyor.

Keza Salih'in; Yemen'e döner dönmez devlet başkanı yardımcısı **Abdulmansur Hadi**'ye Körfez ülkeleri tarafından geliştirilen iktidar devriyle ilgili anlaşmayı imzalaması için emir vermesi ve hemen ardından halka saldırması **S. Arabistan'da sadece fiziksel değil, halk isyanlarının etkisiyle altüst olan düzenin yeniden yapılandırılması için de tedavi gördüğü anlaşılıyor!**

Salih'in Yemen'e geri dönmesinin ardından ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü **Victoria**

Nuland'ın Körfez Arap Ülkeleri İşbirliği Konseyinin hazırladığı "iktidarı bırakma" anlaşmasına atıfta bulunarak yaptığı; "Yemen'in Körfez Arap Ülkeleri İşbirliği Konseyi'nin önerisi temellerinde ilerlediğini görmek istiyoruz. Bu anlaşmayı imzalayarak, iktidarı bırakarak ve ülkesinin yoluna devam etmesine izin vererek Salih bunun gerçekleştirmesini sağlayabilir" açıklaması da ABD emperyalizminin Yemen üzerindeki ve direnen halka karşı konumlanışını gösteriyor.

ABD, kendi kontrolü dışında gelişen muhalif-direnişçi grupları bir an önce kontrolü altına alma ve devlet mekanizmasının zayıflamasının oluşturduğu boşluğa karşı otoriteyi tekrardan sağlamak için Salih'in derhal gitmesini istemektedir. Başka bir neden ise Yemen'deki isyanda giderek anti-ABD, anti-emperyalist söyleminin daha yüksek sesle dillendirilmesidir. Enselerinde kızgın ve öfkeli halkın soluğunu duyan diktatörlerin, emperyalistlerin en çok korktuğu şey de bu değil mi!

Şili'de isyan yüzbinlerle sokakları sardı

Şili'de eğitimde reform talebiyle sürdürülen eylemler 4. ayını geride bıraktı. Eğitimde reform; parasız, bilimsel ve nitelikli eğitim talebiyle sürdürülen eylemlerde son olarak öğretmenlerin katılımıyla başkent Santiago'da 200 bin kişilik bir yürüyüş gerçekleştirildi. Polis yürüyüşe izin vermemekle saldırdı. Taşlarla karşılık verilen saldırı sonucunda, 50 kişi gözaltına alındı.

Diktatör Pinochet döneminde kalma; özel ve devlet okulları arasında

katı bir biçimde ikiye bölünmüş olan eğitim sisteminde, reform isteyen öğrenciler, devletin bir bütün olarak eğitim alanına yönelmesini, özel okulların kapanmasını ve eğitimde devlet harcamalarının artmasını talep ediyor. Öğrenci önderlerinden Camila Vallejo, eğitim alanında yaşanan krizin diktatörlük döneminde yerleştirilen modelin sonucu olduğunu belirtti. Vallejo, gençlik hareketinin sür-

dürdüğü parasız eğitim mücadelesinin aynı zamanda neo-liberal düzene ve politikalara karşı devrimci bir hareket olduğunu ifade etti. Daha önce de Devlet Başkanı Sebastian Pinera; yapılan eylemler sonucunda eğitime 4 milyar dolar ek ödenek ayrılacağını söylemiş ama parasız eğitim talebine şiddetle karşı çıkarak; "Hepimiz eğitimin, sağlığın ve daha birçok şeyin ücretsiz olmasını isteriz. Ama uyararak isterim ki hayatta her şeyin bir bedeli vardır" demişti.

Aylardır öğrenci eylemlerinin sürdüğü Şili'de; 27 Eylül günü hükümetle öğrenci hareketinin temsilcileri arasında bir görüşme gerçekleşti. 10 saat süren görüşmeden sonra, öğrenci hareketinin temsilcilerinin yaptığı açıklamada; önceden planlanan eylemlerin ve Perşembe günü yapılacak grevin ertelenmediğine ve bu görüşmelerin; mücadelenin bir devamı olduğuna değinildi.

Dünyaya terör salanların yeni saldırı kurumu:

Dünya ekonomisinin krize girmesiyle siyaset sahnesinin de epey "hareketlendiğini" gözlemliyoruz. Kitlelerin değişim talebinin gözle görülür bir hal aldığı ve bu anlamda Ortadoğu'da ve Arap coğrafyasında sınıf mücadelelerinin yükseldiği bir dönemde herkes kendisine uygun bir şekilde bu hareketliliği değiştirmek, kendi kulvarına sokmak istiyor. Emperyalistler ve işbirlikçileri "Arap Baharı" nı kışa çevirmek, geleceğe umutla bakmak isteyen kitlelerin üstüne karabasan gibi çökmek için hamle üstüne hamle, forum üstüne forum düzenliyorlar. Bunlardan en sonuncusu Eylül ayı içerisinde, ABD'nin New York kentinde düzenlenen "Terörizmle Mücadele Küresel Forumu (TMKF)" ydu.

Yaklaşık 30 ülkenin kabul ettiği TMKF için 70 milyon dolarlık bütçe ayrıldı. Emperyalistler ve işbirlikçileri ABD'nin Türkiye ile eş başkanlığı yaptığı, dünya halklarına yönelik yeni bir saldırı kurumu oluşturdular.

"Eşbaşkan", "model ülke", stratejik uşak Türkiye...

Türk egemenleri, ABD'nin bölgedeki çıkarlarına "uyumlu" hareket ettikçe, efendileri tarafından mükafatlandırılmaktadır. Türk egemenleri ödevlerini en iyi şekilde yerine getirmeye devam ediyor. Önceleri ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesinde hedef ülke olan Türk egemenleri efendilerinin verdiği ayarla birlikte önce "model ülke" oldu.

"Model ülke" olmasıyla birlikte, bölgede daha aktif bir politika izlemeye başladı. Bununla birlikte çeşitli plat-

formlarda başkanlık görevi de almaya başladı.

Türkiye'nin TMKF'de eşbaşkanlık görevini üstlenmesi açısından son pürüzleri gidermek için ABD emperyalistlerinin en önemli bürokratlarından Ulusal İstihbarat Teşkilatı (DNI) Başkanı **James Clapper** Türkiye'ye geldi. Ziyaretin altyapısı da altı ay önce Türkiye'ye gelen, geldiği dönem CIA'nın Başkanı olan ve özellikle de "Arap Baharı"nın bir ayağını Türkiye üzerinden yürüttüklerini açıklamaktan çekinmeyen ABD'nin yeni Savunma Bakanı Leon Panetta hazırladı.

Bildik hikaye: Terörizm

Emperyalistler ve işbirlikçileri, kendi egemenliklerini tehdit eden, kendi kontrollerinde olmayan her türlü hareketi terörist hareketler olarak kodlamıştır. Sisteme uyum sağlamayan her örgütlenme terörist olabilir. Bunun sonucu olarak Türkiye'de devrimci, sosyalist hareketler ve Kürt Hareketi egemenlerce terörist olarak sınıflandırılmıştır.

Emperyalist kapitalist düzenin krize girmesiyle, dünyanın Dehaklarının bu tarz oluşuma gitmeleri "normal"dir. Çünkü korkuyorlar. Korkularında da haksız değiller. Çünkü kitleler sistemden hoşnut değil. Egemenlerin kriz olarak adlandırdıkları da kitlelerin yaşam standartlarının düşmesi değil. Açıkçası kitlelerin yaşam düzeyi onların umurunda da değil. Ortadoğu ve Arap coğrafyasından da görüldüğü gibi kitlelerin huzursuzluğu günden güne büyüyor. Tam da bu dönem TMKF

"Terörizmle Mücadele Küresel Forumu"

kuruluyor. Nitekim Hillary Clinton'un da vurguladığı gibi, bu forumun amacı "şiddet içeren ve aşırı ideolojilere" karşı çabaların ortaklaştırılması"dır.

Bu forumun aciliyet gerektiği bir başka durumu da "Arap Baharının yarattığı ortamda emperyalistlerin inisiyatifi kaybetmek istememesidir. Özellikle birçok ülkede silahlı radikal dinci örgütlerin de olması, Libya'da da görüldüğü gibi Kaddafi karşıtlığı cephesinde yer alması, Mısır'da, Tunus'da vb. ülkelerde muhalif grupların içerisinde "kontROLSÜZ" örgütlerin olması emperyalistleri tedirgin etmektedir. Bu TMKF'nin kurulmasında önemli etkenlerden birisi de budur. Hatta kısa vadede öncelikli nedeni budur.

TMKF'nin üzerinden yükseldiği 5 maddesi var. "Arap Baharı"nın oluşturduğu ortamda, diktatörleri devrilen ülkelerde adalet, hukuk ve polis sisteminin kurulması. Özellikle hedeflenen bu ülkelerde "terörle mücadele kanunları"nın oluşturulmasıdır. Polis teşkilatının tekrar örgütlenmesi hedeflenmektedir. Böylelikle "emperyalistlerin kontrolünde olmayan" örgütleri terörist ilan edip, halklara saldıracak yeni dayanak noktaları oluşturulması hedefleniyor.

İkinci olarak, bölgesine bakılmaksızın "şiddet eğilimli" örgütlerin tasfiyesi, onlarla mücadele yollarının

Türkiye'ye yeni bir EŞBAKANLIK görevi
GÖREV ORTADOĞU

araştırılması, finansman noktalarının engellenmesi, örgütlenme olanaklarının mümkün olduğunca ortadan kaldırılması hedeflenmektedir.

Üçüncü olarak, Sahel olarak adlandırılan Afrika kıtasının orta kesiminde var olan devlet anlaşmazlıklarının giderilmesi ve oradaki sınır sorunları da dahil olmak üzere, buradaki emperyalistlere sıkıntı yaratan sorunların halledilmesi.

Dördüncü olarak, Afrika boynuzu diye tabir edilen Somali, Çad, Sudan, Etiyopya, Uganda, Eritre bölgesinde ortak güç ve örgütlenmeler oluşturmak.

Beşinci olarak, Güneydoğu Asya'da "terörle mücadele"de işbirliği hedefleniyor.

Emperyalistler ve dünya gericileri halklara yönelik saldırılarda ne kadar yeni kurumlar yaratsalar da, eninde sonunda halkların devrimci mücadelesi karşısında kaybedeceklerdir. Onların esas korkuları, bizim esas sorumlumuz da budur.

8. Sonbahar Yürüyüşü'yle politikalar protesto edildi

Her yıl MLPD önderliğinde Berlin'de düzenlenen Sonbahar Yürüyüşü'nün bu yıl sekizincisi yapıldı. Yürüyüşün özü iktisadi ve sosyal yıkımla sefaletle itilen kitlelerin, sınıf ve geniş emekçi kesimin çıkarlarını dile getirmek; hükümetin iç ve uluslararası politik çizgisini teşhir etmek ve Hartz-IV diye bilinen yasanın kaldırılmasını istemektir.

Bu yılki yürüyüş, 17 Eylül Cumartesi günü her yıl olduğu gibi Alex'te başlatıldı. Saat 11:00'de alanda yapılan konuşmalar ve müzik dinletisinin ardından saat 12:30'da yürüyüş başladı ve saat 15:00'e doğru da yeniden Alex'e geri dönüldü ve orada yeniden konuşmalar yapılarak yürüyüş son buldu.

Yürüyüşe bizler de ATİF olarak flamalarımızla katıldık.

(Berlin-ATİF)

Atina'da grev: Ulaşım tamamen durdu

Krizin vurduğu Yunanistan'da tüm toplu taşıma araçlarında 48 saatlik grev

süresince tramvay, banliyö trenleri, metro çalışanları ve belediye otobüsleri çalışanları greve çıkarken, 29 Eylül'de Atina da taksicilerin de greve katılmasıyla başkent Atina'da ulaşım durdu. Atina'da, taksicilerin ve diğer toplu ulaşım çalışanlarının Sintigma meydanında ve Ulaştırma Bakanlığı önündeki gösterilerinde arasında zaman zaman çatışmalar yaşandı. Yunanistan'da, Hükümetin "kemer

sıkma" politikalarını protesto eden göstericiler, İçişleri, Adalet, Maliye, Sağlık ve Tarım Kalkınma bakanlıklarını işgal etti.

Avrupa Birliği (AB), Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Avrupa Merkez Bankası (ECB) temsilcilerden oluşan troyka heyetini göstericiler; "Kurtarma paketinizi alın ve defolun" şiarıyla karşıladı.

Protestolar kapsamında hava trafik kontrolörleri, 5 Ekim'de 24 saatlik grev kararı aldı. Hava trafik kontrolörlerinin yaptığı açıklama ile; 5 Ekim'de devlet başkanlarının uçakları ile ilk yardım ve insani yardım uçakları dahil olmak üzere, Yunan havaalanlarından hiçbir uçağın havalanmayacağını, havaalanlarına hiçbir uçağın iniş yapamayacağını duyurdu.

Bahreyn'de diktatörlüğe karşı boykot

Bahreyn'de devam eden El Halifa iktidarına karşı Şubat ayında başlayan eylemler polislerin ve askerlerin yoğun saldırısına rağmen sürüyor.

Eylemcilere saldırıları kınayan ve bu durumu protesto eden El Vefa Partisi meclisteki 18 sandalyesinden vazgeçti. Muhalifler 24 Eylül'de 18 sandalyenin doldurulması için yapılan seçimlerde boykot kararı aldı.

Ancak devlet, boykotu ve halkın öfkesini engellemek için ülkenin dört bir yanında zırhlı araçları ve askerleri sokağa yığdı ve İnci Meydanı'na girmek isteyen kitleye saldırdı. Saldırı sonucu onlarca kişi yaralandı ve çok sayıda kişi tutuklandı.

Yapılan saldırılara rağmen halk; diktatörlüğü yıkana kadar eylemlerine devam edeceğini belirtti.

İran 17 yaşındaki çocuğu idam etti

İran, bir insanlık suçuna daha imza attı ve "adam öldürmekten" suçlu bulunduğu 17 yaşındaki bir çocuğu idam etti.

İran resmi haber ajansı IRNA, 17 yaşındaki **Ali-rıza Mulla-Sultani** adlı kişinin 21 Eylül günü Karaj kentinde halk önünde idam edildiğini bildirdi.

Mulla-Sultani, İran'ın en güçlü adamı olarak bilinen popüler atlet Ruhullah Dadaşı'yi bıçaklayarak öldürme suçundan idam cezasına çarptırılmıştı. Mulla-Sultani savunmasında, kavgalı olduğu Dadaşı'yi kendini savunmaya çalışırken bıçakladığını söylemişti.

Mezopotamya Sosyal Forumu

TC ve İran faşizminin sınır ötesi operasyonlarına hazırlandığı yoğun bir süreçten geçmekteyiz. Bu bağlamda Kandil bombardımanında sivillerin katledilmesinden tutunda BDP'li belediye başkanlarının KCK operasyonları kapsamında tutuklanmasına, sayıları üç bini bulan ilerici güçlere yapılan gözaltılara bir bütün devletin hak talebinde bulunan ve bunun için mücadele eden kesimlere yaklaşımını gösteriyor. Tüm bu gelişmeler, esas itibarıyla devlet nezdinde düşünüldüğünde beklenen amaçları itibarıyla bir o kadar derin nedenleri olan devletin emperyalizmle eş güdümlü sömürme planlarının sonucudur. MSF bu bağlamda toplumsal algıda TC ve İran faşizminin gerek Irak Kürdistanı'nda gerekse de Türkiye Kürdistanı'nda ne gibi izlenimler yarattığını anlamamız için büyük imkân tanıdı. Biz de YDG olarak bu konuyu Irak Kürdistanı'ndan MSF'ye gelen NMA (Gençlik Enstitüsü) temsilcisi Salman Oxirey'e sorduk.

- Öncelikle kısaca NMA'nın nasıl bir işlevi olduğunu anlatır mısınız?

Salman Oxirey: NMA Kürt kültürüne dair araştırmaların yapıldığı bir merkezdir ancak aynı zamanda, son süreçlerde Kandil bombardımanının bir sonucu olarak farklı bir işlevi de üstlenmiştir. Bölgedeki saldırılara karşı geniş katılımlı protestoları örgütleyen bir işlev kazanmıştır. Çelişkilerin daha çok hissedildiği bu süreçler gençliğin kültür yaratmadaki rolünü daha da belirginleştirmiştir. NMA da bu açıdan bu sürece katkı sunuyor.

- Kandil saldırılarına karşı

Kandil'de saldırı büyüyor, direniş de sürüyor

sizin NMA olarak tavrınız ne oldu?

- Biz iki ay önce İran ve TC'nin saldırılarına karşı PKK'ye yiyecek, içecek ve lojistik destekte bulunduk. Onlara her türlü fiziki desteği sağladık.

- Bize çalışmalarınızdan biraz bahsedebilir misiniz?

- Biz NMA'da Kürt meselesine ilişkin araştırmalar yapıyoruz. Çocuklarımıza Kürt kültür ve tarihini anlatmaya çalışıyoruz. Çocuklarımızın sömürgeciler hakkında bilgi sahibi olmalarını istiyoruz. Gençlerimiz düşmanlarını iyi tanımalıdır.

Irak'taki Kürtlerin yaşadığı sorunları uluslararası platformlara taşımak gibi bir amacımız da var.

- Peki, bu eylemliliklerinizi hangi araçları kullanarak yapıyorsunuz?

- Facebook, gazete, internet siteleri aracılığıyla çalışmalarımızı yürütüyoruz.

Çünkü biz Facebook, gazete, internet sitelerinin Ortadoğu'daki halk ayaklanmalarında büyük etkisi olduğunu düşünüyoruz. Bu birçok yerde işimize yaradı. Biz Kürdistan (Ranya kenti)'de birlik yönünde de çalışmalar yürüttük.

- Bize Kandil saldırılarından izlenimlerinizi anlatır mısınız?

- Sürekli saldırıyorlar. Biz bu iki sömürgeci saldırının dibindeyiz. Bunlar Ortadoğu'nun sömürgeci güçleri. Sessiz kalmak istemiyoruz. Biz onlara birçok yönden direnebiliriz. Ancak dayanışma halinde güçlü durabiliriz. Onlara karşı Kürt halkının çıkarları sessiz bir şekilde savunulamaz. Biz Güney Kürdistan'daki petrolerinin onlara (TC ve İran) satılmasını dahi istemiyoruz. Bu bölgede çıkarları var.

- Saldırılarına karşı halkın tepkisi ne yöndeydi?

- Saldırlara karşı halk geniş katılımlı protesto gösterileri düzenledi. Bütün şehirlerde saldırılar protesto edildi. Biz bu gösterilerde hem İran hem Türk bayraklarını yaktık.

- Bölgede Kürt temsiliyetini yaptığını iddia eden diğer Kürt partilerinin yaklaşımları nasıldı?

- Ne KDP ne de YNK'nin PJAK'ı desteklediği söylenebilir. Özellikle KDP'nin Türkiye ve İran'la güçlü bağları var. KDP ile Türkiye arasında birçok ilişki var. Özellikle ekonomik ilişkileri çok önemli. KDP Türkiye'den kredi alıyor ve Türkiye'de destekliyor. Yıllar önce savaş araç-gereç desteği olmuştur.

Her şeye rağmen KDP, PKK'ye karşı bir savaşı istemiyor.

- Peki, ABD emperyalizmi kısırtırsa?

- PDK yine de bunu göze alamaz. Çünkü Kürdistan halkı buna asla izin vermez. Bu asla olmayacak bir şey. Oradaki Kürtler artık KDP'ye de YNK'ye de bir tepki duyuyorlar. Yavaş yavaş Kürt ulusunun çıkarlarını savunan örgütlerin PKK ve PJAK olduğunu anlıyorlar.

ABD, İran, Türkiye isterse hepsi saldırı, gerekirse hepimiz Kandil'in etrafını sarar ve bedenlerini siper ederiz. Böyle bir saldırıda onlar başarısız olacaktır.

- Ortadoğu'daki halk ayaklanmalarının Güney Kürtleri üzerindeki etkisi nasıl bir gelişme gösterdi?

- Orada bildiğiniz gibi başarılı ayaklanma

girişimleri gelişti. Bizim bu ayaklanmalardan çıkardığımız en önemli ders sıradan insanların kendiliğinden eyleme geçebileceğidir. Yarın sizler de böyle bir eyleme ya da ayaklanmaya önderlik edecek bir kıvılcım olabilirsiniz. Zaten bizim orada yaptığımız eylemler de Arap ayaklanmalarından ilham almıştır. Bizim bugün Kürdistan'ın her parçasında başarıya ve güçlü ayaklanmaların gelişeceğine umudumuz var.

- Amed'e geldiniz, buradaki coşkuyu gördünüz, izlenimlerinden biraz bahsedebilir misiniz?

- Biz Diyarbakır'a geldik, Yeni Demokrat Gençlik ve birçok örgütle tanıştık. Hem Türkiye devletine karşı var olan öfkeyi hem de coşkulu ruh halini gördük. Bundan kaynaklı da mutluyuz. Biz de coşkulandık.

Bizim PKK'ye de PJAK'a da kesin önerimiz kesinlikle silahı bırakmalarını gerektirir. Çünkü biz silaha inanırız. Çünkü Türk devleti Kürtlerin hiçbir hakkına saygı duymuyor. Tek saygı duyduğu gerilladır. Ondandır korkuyor. Bugün dağlardaki gerillalar Kürdistan'ın tüm parçaları için sembolik olsa bile bir güç kaynağıdır. BDP legal varlığını bile dağ borçludur.

Mezopotamya Sosyal Forumu

Plaza De Mayo anneleri Arjantin'de darbe sürecinde çocukları kaybedilmiş anneler. 30 Nisan 1977'de ilk yürüyüşlerini yapan anneler, her perşembe öğleden sonra Plaza De Mayo'da yürüyüş yaptıkları için cunta onlara "perşembe delileri" ismini vermiş. Çocuklarının kaybedilişini bu alana gidip beyaz başörtüsü takarak protesto eden analar 1976-1982 yılları arasındaki 30.00 kayıplarını yıllardır kesintisiz sürdürüyor. **Nora Cortinas** da o annelerden biri. Mezopotamya Sosyal Forumu için Amed'e gelen Cortinas ile bir röportaj yapma fırsatı yakaladık, şimdi o röportajı sizlerle paylaşıyoruz.

ÖG: Arjantin'den MSF'ye, dünyadaki savaşlarda anaların mücadelesiyle ilgili konuşmak

üzere geldiniz. Mücadelenizle ilgili neler söylemek istersiniz?

Nora Cortinas: Barış Anaları grubunun Arjantin'deki kurucularındanım. Oğlum hem okuyup hem çalışırken mücadeleye katıldı ve militan oldu. Aynı zamanda da evli idi ve çocuğu vardı. 15 Nisan 1977'de kayboldu. O günden beri devletten hiçbir bilgi alamadım. Oğlum dünyanın değişmesi için, daha yaşanılır ve onurlu bir dünyanın yaratılması için mücadele etti.

"Tüm dünya adaleti görmek zorunda!"

Bundan dolayı da kaybedildi. Arjantin'de o dönemde kayıplar genellikle 20-24 yaş arasındaki gençlerde daha fazla yaşanıyordu. Oğlum da onlardan biriydi.

- Anneler bu kayıplarla ilgili neler yaptılar?

- Oğlum gibi binlerce kayıp insan vardı. Anneler ortak acıdan dolayı ortak mücadeleye katıldılar. İlk önce yürüyüşlere başladılar. Devlet yetkililerine, hapsedilere, askeriye alanlarına gidip çocuklarının izini sürdürdüler. Fakat sonuç alınmadı. Katolik kilisesi bilgi vereceğini söylemesine rağmen bilgi vermedi bize. Ve sonunda Plaza de Mayo'da 30 Nisan 1977'de dünyayı etkileyen eylemlerimiz başladı.

- Cumartesi Anneleri ve Barış Anneleri de bu topraklarda sizin gibi mücadele etmekte. On-

larla ilgili ne düşünüyorsunuz?

- Cumartesi Anneleriyle ve Barış Anneleriyle aynı ortak acıyı paylaşıyoruz ve aynı amaç uğruna mücadele ediyoruz. Buradaki analarımız da tutuklular ve kaybolanlarla ilgili herhangi bir sonuç alamıyorlar. Kayıp çocuklarımızı bulmak ve dünyadaki savaşların artık bitmesini istiyoruz.

- Son olarak Türkiye, kamuya ve gazetemiz okurlarına ne söylemek istersiniz?

- Kaybettirmeler artık yaşanmasın. Bu insanlık suçudur. Nazilerin yaptığı kadar büyük bir insanlık suçudur. Ne özrü ne de unutulacak bir yanı vardır. Halklar üzerindeki baskılar, zengin fakir arasındaki ayrım bitmek zorundadır. Bu uygulamalar bitene kadar adalet için mücadele etmeye devam edeceğiz. Burası, Arjantin ve tüm dünya adaleti görmek zorunda, barışı görmek zorundadır.

"KUTSAL"(?!) ESARETİMİZ; ALIŞKANLIKLARIMIZ!

[Bu yazı 2 Şubat 2011 tarihinde şehit düşen Sefagül Kesgin yoldaş tarafından şehit düşmeden kısa bir süre önce kaleme alınmaya başlanmıştır. Şehit düşmesinin ardından yoldaşları tarafından tamamlanmıştır. Yazının esası ve özü, Sefagül yoldaşın yazdığı gibidir.]

nin sonucu olduğu da unutulmamalı. Eleştirmemek, öz-eleştirel yaklaşmamak, sorgulamamak, uzlaşmak yani kafa yormamak düşünsel alışkanlıkların en bilinen bariz biçimleridir. **Oysa tüm yaşamımıza yön vermesi gereken düşüncelerimizdir.** Düşünmüyorsak alışla gelmiş olanı yaşarız. Alışla gelmiş olansa tutucu olandır; üretmeyen ve hep tüketen, yani yaratıcı olmayandır.

Aynı şeyleri düşünmek, aynı şeyleri konuşmak ve aynı şeyleri yapmak... Eski şeyleri düşünmek, eski şeyleri konuşmak, eski şeyleri yapmak ve bunu bir kez daha, bir kez daha ve sürekli yapmak...

Fazla kafa yormadan, tartışmadan, ince elleyip sık dokumadan karar almak/emir vermek bir alışkanlıktır. Silahlı savaşta bu ölüm demektir. Savaş ortamında düşünülmesi gereken olguların çeşitliliği, durumu daha özel ele almayı gerektirmektedir. Yaşamın her anını örgütlemek zorunludur.

Yaşamın her anını örgütlemek için her ayrıntısını düşünmek, görevleri, düşmanı, doğayı, coğrafyayı, öznel gücün durumunu, lojistiği vb. hesaba katmak

zorunludur. Bunlardan biri eksik kaldığında hedeflenene tam ulaşılamayacağı binlerce kez binlerce pratik tarafından ispatlanmıştır.

Keyfiyetçilik ve rahat yaşam eğiliminden doğan alışkanlıklar devrimci yaşamda kaybedilen zamanda, yitirilen değerlerde asla kabul edilemeyecek gerekçeler

olarak karşımıza çıkar.

Aynı randevu yerlerini kullanma, randevuya giderken aynı yolları kullanma, aynı savunma ve saldırı taktiklerini kullanma, aynı konaklama yerlerini kullanma, aynı mola yerlerinde dinlenme, aynı köylere ve aynı köylerde aynı evlere gitme, aynı evlerde aynı kişilerle ilişkilene, aynı semtlerde gazete dağıtımını yapma, aynı semtlerde aynı evlere gazete verme, aynı duvarlara yazılama yapma, aynı sloganları atma, aynı sendikalara ve derneklere gitme, aynı yoldaşlarla konuşma, aynı kitapları okuma, aynı müzikleri dinleme vs..

Tekrar eden ve alışkanlık haline gelen her davranış var olanı tüketmeye başlar. Üretimin değil tüketimin olduğu yerde ise asalaklaşma, yozlaşma başlar. Sorunun bir diğer önemli boyutuyla da düşmanın tüm saldırılarına açık hale gelinir ve imha kaçınılmaz olur. Kaçınılmaz kılansa "kutsal" esaretlerimizdir.

Küçük burjuvazi daima rahat yaşam eğilimindedir. Tercihlerine yön veren bu olunca, birinci tercihi ikincisi takip eder.

Üç, dört derken en başta çok masumane görünen tercihler alışkanlık haline gelir, kökleşir. Bu aşamadan sonra vazgeçmek daha da zorlaşır. Daha güçlü bir iradeyle müdahale etmek gerekir.

Oysa devrimci savaş var olanı ret etme, yeniyi düşünme, arama ve nihayetinde bulma savaşıdır. Var olanı ret etmemek yetinmek yani gelişmemektir; yeniyi düşünmemek eskimektir; aramak bulmamaktır; bulmamak ise yenilmektir. Sözü 70'li yıllardan günümüze devrimci kalmayı başarmış, ancak aramızda olmayan güçlü devrimci kadın kişiliğinin sembolü haline gelen Kutsiye Bozoklar'a bırakalım.

"Devrimci alışmamalı, uyum sağlamamalıdır. O her verili durumda yeni ve karşı hayat tarzının örgütleyicisi olmalıdır. Kişisel politik ideolojik olduğunu bilmelidir. Bireysel hayatını, politik faaliyette olduğu gibi daima bir direnme alanı olarak görmelidir. İsyanını günlük yaşamına taşımalıdır. Düzenin dayattığı ve geçmişten devralınan özel mülkiyet kökenli tüm alışkanlıkları terk etmelidir. Çünkü alışkanlıklar değiştiğinde dünyada değişmiş olacaktır."

O halde daima gelişmek istiyorsak, alışkanlıklarımızı da daima değiştirmek zorundayız. Değişimimizin dayanağı, sınıf mücadelesinin o andaki ihtiyaçlarıdır. Bu ihtiyacın gerek görmediği tüm alışkanlıklar atmamız gereken alışkanlıklardır; "kutsallaştırdığımız" esaretimizdir. Bunlar fazlalıktır, lükstür. Savaş alanı, fazlalıkların ve lüks olanın zarar verici niteliğini açıkça ortaya seren alanlar arasındadır. Fakat bunu ortaya serdiğinde düşmandan çoktan darbe alınmış olacak.

Anda yapılacak müdahaleyi ertelemek bu yüzden alışkanlığın ömrünü uzatması anlamına gelir. Buna izin vermemek adına zaman kaybetmeden önce alışkanlıklarımızın "kutsallığını" düşüncede parçalamak gerekir. "Kutsal" esarete ancak bu şekilde son verilir. Alışkanlıklarımızın dokunulmazlıklarını kaldırırken sarılacağımız yer, sınıf mücadelesinin yasaları, yani savaşçı bir örgütün kuralları bütünüdür. Çünkü halkın kurtuluş mücadelesinin ihtiyacı bu aracın harekete geçmesiyle karşılanabilir ancak.

O halde bu mücadeleyi güçlendiren yanlarımızı daha da niteliklendirmek için, mücadeleye hiçbir şey kazandırmayan alışkanlıklarımızdan vazgeçmek elzemdir. Çünkü mücadelemizi güçlendiren düşmanı zayıflatır; mücadelemizi zayıflatan ise düşmanımızı güçlendirir.

İdealist-metafizik dünya görüşüne göre kutsallık azınlık, tanrısallık, mübarekliliktir. Kutsallığa atfedilen bu anlam dokunulmazlık, sorgulanmazlık çerçevesinde biat etmeyi, bağlanmayı, her daim korumayı, vazgeçmemeyi; dahası adanmayı gerektirir. Burjuva-feodal sisteme ait olan bu kutsallar dizini kendi düşünce sistemini, kültürünü, geleneklerini, kurallarını, alışkanlıklarını yaratmış ve topluma dayatmıştır.

Bunlar içinde en tehlikeli olanıysa kuşkusuz kutsal alışkanlıklardır. Alışkanlık haline getirilen her düşünce, her davranış esaretin teminatıdır. Yüzyıllardır büyük bir incelikte empoze edilen, kutsallar dizinini sorgulayanlar, biat etmeyenler, vazgeçenler tarih boyunca giyotinden geçirilmiş, sehpalara çıkarılmış, yani yok edilmek istenmiştir. **Yok edilmek isteyenler için kutsananlardan vazgeçiş özgürlüğü tercih edisti.** Sorgulamanın, reddetmenin, vazgeçmenin, iradenin ve eylemin yol açıcılığında özgürlüğün yolu açılmıştır.

Proletaryanın ve ideolojisi Marksizm'in tarih sahnesine çıkışıyla ise kutsallaştırılan esaret ve onun kültürü, gelenekleri, kuralları, alışkanlıkları bilimselliğin/bilincin devreye girmesiyle tam bir alt üst oluş sürecine girdi. Yıkılmak istenenin yerine inşa edilmeye çalışılan proletaryanın sistemi ve onun kültürü, gelenekleri, alışkanlıklarıydı. Bu alt üst oluş süreci yüz elli yılı devirmiş olmasına karşın devam etmektedir/etmelidir.

Ve alışkanlıklar...

Her olgu için geçerli olduğu gibi, alışkanlıkların da sınıfsal bir karakter taşıdığını söylemek yerinde olacaktır. Devrimci ve komünistler açısından alışkanlıkları bu minvalde tanımlamak gerekir. Bir yanda proleter devrimci yaşama dair olan, özgür iradeyi temsil eden alışkanlıklar ve öte yanda küçük burjuva devrimciliğine has, esaret ve iradesizlikten rengini alan alışkanlıklar...

Her şeyde olduğu gibi alışkanlıklarda da ideolojiyi tartışmak durumunda kalışımızın anlamı buradadır.

Alışkanlık dediğimiz olgu soyut bir şey değildir. İdeolojik bir karakteri olduğu gibi yaşamda fiili bir anlamı vardır. Bu fiili duruma yön veren düşünce yapısı ve yöntemidir. Alışkanlıklarımızı sorgularken önce düşünce ve düşünme yöntemimize bakacağız. Düşüncelerimize dikkat edeceğiz çünkü düşüncelerimiz

eylemlerimizdir. Eylemlerimize dikkat edeceğiz; eylemlerimiz alışkanlıklarımız olabilir. Alışkanlıklarımıza dikkat edeceğiz; alışkanlıklarımız karakterimizi belirleyebilir. Karakterimizse yaşam tarzımızı... **Oysa yaşam tarzımızı belirlemesi gereken alışkanlıklarımız değil, alışkanlıklarımızı belirleyen yaşam tarzımız olmalıdır.** Yaşam tarzımızdan anlamamız gerekense hedeflerimiz ve amaçlarımıza ulaşmada tercih ettiğimiz yol ve yöntemlerin gerektirdiklerinin yaşamın her anında uygulanmasıdır. Özcesi, yarım yaratmaya kilitlenmiş mücadelemiz bugün nasıl bir yaşam tarzına bürünmemizi gerektiriyorsa, öyle yaşamak (yani gerekliliği her an uygulamak) bizim yaşam tarzımız olmalıdır.

Alışkanlıkların yaşam tarzındaki

baskın etkisi devrimci ve komünistler açısından asla üzerinden atlanmayacak bir konu olması muhakkaktır. **Yani alışkanlıkların yaşamdaki olumsuz etkisine alışmamak zorunludur.** Bu zorunluluk savaşçı bir parti açısından, yani bir savaş örgütü açısından hiçbir yerde olamadığı kadar yaşamsaldır.

Dokunulmaz, sorgulanmaz, vazgeçilmez kıldığımız küçük burjuva alışkanlıklarımız, başka bir deyişle "kutsal" esaretimiz bizleri kaçınılmaz olarak ideolojik bir ölümlerle karşı karşıya getirecektir. Savaş ortamında bu ölüm ideolojik boyutunu aşarak fiziki imhayı dayatacaktır. Ki bu kabul edilemez durum alışkanlıkların esiri olanın dışındakileri de dolaylı ya da dolaysız olarak kapsamına alacaktır. Böylesine bir keyfiyetçiliğe kimsenin hakkı olmadığı gibi bunun hesabını vermekte elbette güç olacaktır.

Tembellik bütün alışkanlıkların içinde en tehlikeli olanı olsa gerek. Kuşkusuz bunu düşünsel ve bedensel tembellik olarak ikiye ayırmak gerekir. Ancak bunu yaparken ikincinin birinci-

Pusula

Çalışmalarımızda denetimin rolü

Partili yaşamda mücadelenin ve örgütlü yaşamın ihtiyacı olan her konu üzerinde ciddiyetle durmak, öngörülen hedeflere ulaşmak için bir zorunluluktur. Herhangi bir konuda ortaya konulacak zaaflı duruş genel çalışmalarını olumsuz yönde etkiler. Sözgelimi demokrasi kültüründeki zayıflık, demokratik merkezîyetçilik ilkesinin eğitici bir tarzda uygulanmasını sakatlar. Bu anlayış çerçevesinde genel anlayışlar ve örgütsel mekanizmaların işleyişi üzerinde durmaya çalışacağız.

Parti çalışmasında denetimin önemine dair genel olarak bir hemfikirlikten söz edilebilir. Ama sorun bu anlayışı pratikte uygulamaya gelince farklı tutumlar, farklı yaklaşımlar ortaya çıkmaya başlar. Çünkü faaliyetçilerin denetime açık olmaları, kendilerini sunmada tereddütsüz davranmaları, onların devrim ve sosyalizm davası karşısındaki duruşlarından bağımsız değildir. Eğer birey bu konuda problemlili bir bakış açısına sahipse, denetimi devrimci çalışmada yerine getirilen bir görev olarak algılamaz. Oysa denetim olgusunun adına layık bir tarzda işlenmesi, kadro ve militanların niteliğinden, sınıf savaşımında alınan yoldan bağımsız değildir. Her gün, her saat sahip olduğu devrimci değerleri korumada ısrar edenler, günlük devrimci görevleri yerine getirme nöbetinde olanlar, hem denetime açık olurlar, hem de denetleme eylemindeki ısrarlarını sürdürürler.

Peki denetim neyi hedeflemelidir: Denetim, alınan kararların uygulanıp uygulanmadığını veya hangi anlayışla uygulandığının tespitini içermelidir. Denetim, faaliyet alanlarındaki komitelerin, örgütlü güçlerle, yakın çeperle olan ilişki düzeyini açığa çıkarmalıdır. Denetim, hesap sorma kadar, yol gösterme, alternatifler sunma konusunda yaratıcı bir rol oynamalıdır. Eksikliklerin tespitiyle ilgilenen, ama düzeltme konusunda ön açıcı olmayan bir yaklaşım sonuç alıcı bir yaklaşım değildir. Her şeyden önce eksiklikler **düzeltilmek için** tespit edilir. Dolayısıyla düzeltmek için çaba sarf edilmeyen tüm yetersizliklerin tespiti pratik olarak sınıf mücadelesi açısından bir anlam ifade etmez. Eğer asıl olan değiştirmekse, kendini aşmaksa, tüm bunları içermeyen uzak olan yetersizliklerin tespiti pek de anlamlı değildir.

Yine denetim bir güvensizlik ilanı değildir. Devrimci çalışmada uyulması ve yerine getirilmesi gereken bir kuraldır. Bu kuralın uygulanmasından kaçınmak, kendiliğindencilğe davetiye çıkarmaktır. Mücadelenin öznesi olan güçleri tanıma eyleminde zaaflı bir pratik izlemektir. Eğer politikaların uygulanmasında kadro ve ileri militanlar önemli bir yer teşkil ediyorsa, uygulanabilir kararlar almak için var olan güçlerin objektif konumları hakkında somut bilgilere sahip olmak şarttır. Yukarıda da dikkat çektiğimiz gibi somut bilgilere ulaşmada denetim gereklidir. Çünkü denetim kurumlarının ne düzeyde işlediğini, öngörülen politikaların kendi alanlarında yaratıcı bir tarzda uygulanıp uygulanmadığını yerinde görme eylemidir. Hele hele faaliyet raporlarının istenilen bütünsellikli içeriğe sahip olmadığı dönemlerde gerçek tablonun anlaşılması bakımından denetim olgusu zorunlu bir görev haline gelir. Aynı zamanda sıkı bir denetim tüm faaliyetçileri görevleri karşısında daha duyarlı bir pratik izlemeye sevk eder. Görevden alma, hesap sorma eylemine daha işlevli bir pratik kazandırır.

Bugün sınıf savaşımını bize daha az çene çalan, daha çok iş yapan bir militan şekillenışı dayatıyor. Bugün sınıf savaşımını bize denetime açık, hesap vermede samimi, halkın davasına en ileri düzeyde hizmet etmeye hazır bir militan kuşağın yaratılmasını dayatıyor. Bunun için de doğrudan ve yerinde müdahale, yeni taze güçleri örgütlü mekanizmaların bir parçası haline getirme, savaşçı bir ruhla eğitme konusunda daha ısrarlı bir çaba içine girmemiz gerekiyor. Bu çabalar yürütülmeden, bu çabalara bir sistemlilik kazandırmadan böyle bir şekillenışı yaratmanın zor olduğu tarihi tecrübelerle ortadadır. Dolayısıyla bu yönlü görevlerimize daha büyük bir ciddiyet ve sorumlulukla yaklaşmak zorundayız.

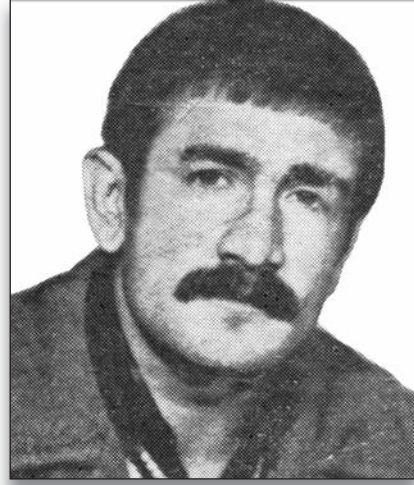
“ÖLÜMÜNE DE OLSA SAVUNUYORDU İŞÇİYİ...”

İşçi sınıfının mücadele tarihinde birçok değerli iz bırakan Partizanlar, bu uğurda çok sayıda şehit vermişti. Bunlardan biri de **Hasan Yaşar**'dır. İşyeri temsilciliği yaparken yürüttüğü mücadeleyi hazmedemeyen ve ona geri adım atıramayan patron tarafından öldürtülen yiğit devrimci Hasan Yaşar, örnek yaşamı ile bize değerli bir hazine bıraktı.

1958 yılında Dersim-Mazgirt İbi Mahmut köyünde dünyaya gelen Hasan Yaşar, lise yıllarında Halkın Yolu saflarında mücadeleye katıldı. Çalışmak için geldiği İzmit'te Partizanlarla tanıştı. İzmit-Gebze arasında otoban yapım şantiyesinde puantör olarak işe girdi. Burada sendikal mücadele yürüttü.

Bıkmadan, usanmadan işçilere sınıf bilinci aşılayarak örgütlemeye çalıştı. Gündüz işyerinde faaliyet yürüten Hasan Yaşar, geceleri de illegal eylemlerin öne çıkan isimlerindendi. **24 Ekim 1978** tarihinde iş çıkışında maaşını almaya gittiğinde “**maaşımı şantiye merkezinden alacaksınız**” söylemi üzerine kendisine kurulan tuzaktan habersiz bir şekilde maaşını almaya gitti. Hasan Yaşar'ın katledilmiş cansız bedeni tren yoluna atılmış halde bulundu. Bunu duyan işçiler ve halk, otobanı trafiğe kapattı ve polisle çatıştı.

Yaşamını işçi sınıfının kurtuluşu uğruna mücade-

leye adanan Hasan Yaşar'ı İbi Mahmut köyünde yaşayan çocukluk arkadaşına sorduk.

ÖG: Çocukluğunuz birlikte geçmiş...

Hüseyin Öztürk; Hasan, Mazgirt-İbi Mahmut'ludur. Bizim yakın akrabamızdır da aynı zamanda. Çocukluğumuz beraber geçti. Beraber okula gittik ve bir seneye yakın İzmit'te çalıştık. 17 yaşına kadar beraberdik. Davara da giderdik birlikte. '67-68'lere kadar köydeydik. Çok değerli bir insandı. Devrimciler, Partizancılar köyümüze geliyorlardı. Konuşuyorduk, tartışıyorduk, beraber geziyorduk. Ondan sonra o ortaokul ve liseyi okudu Tunceli'de. İzmit'te Enka'da beraber çalıştık. O zaman bizim işçi temsilcisiydi. İzmit'te E-5 karayolunu yapıyorduk. Onun vurulduğunu duyduğumuz zaman hastaneye koştuk. Trenin üstüne atmışlardı. Tren de vücudunun bir kısmını parçalamıştı. Onu işten çıkarmak istiyorlar, o da kabul etmiyor ve tuzak kuruyorlar. İmza atarken arkasından bıçaklıyorlar 3-4 kişi. Cenazesini köye getir-

Yaşamını işçi sınıfının kurtuluşu uğruna mücadeleye adanan Hasan Yaşar'ı İbi Mahmut köyünde yaşayan çocukluk arkadaşına sorduk.

dik. Cenaze çok kalabalıktı. Yanlış hatırlamıyorsam '78-79 olması lazım. O zaman yağmur yağıyordu. Araba çıkmadı, yürüdük. Binlerce insan vardı. Her taraftan gelmişlerdi, yalnızca bu bölge değil. İstanbul'dan, İzmir'den, Ankara'dan ve çevre ilçelerden. Sloganlarla yüründü. Araba yoktu hep yaya yürüdük.

- Cenazesinin bu kadar kitlesel geçmesini neye bağlıyorsunuz?

- İnsanlara yardım etmesini seven biriydi. Çok iyi bir insandı. Örgütçü idi. Partizanlar arasında öne çıkardı. Kendini sevdirmişti, tanıtmıştı. Ezilenin yanındaydı, yardımseverdi, girişkendi, işçi haklarını savunuyordu hep. Ölümüne de olsa savunuyordu işçiyi. Büyük bir firmaydı, binlerce insan çalışıyordu. Parası olmayan veya dışarıda kalan ona gelirdi. Bakıyordu senin gömleğin yok, maaşı ile gidip sana gömlek alıyordu.

Ben de onun mücadelesini destekliyorum, sonuna kadar haklı buluyorum. O, Kaypakkaya'nın yolunda giden bir insandı.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

M. Kemal Alpnar; 1959 yılında Afyon'da dünyaya gelen Mustafa Kemal Alpnar, çocukluk yıllarını hem okuyarak hem de babasının yanında çalışarak geçirdi. Gençlik alanında alçakgönüllülüğü ve kararlılığı ile büyük bir sevgi kazandı. Resmi ve sivil faşistlerin azgınca saldırdığı bir ortamda Afyon Sandıklı'da 18 Ekim 1979'da faşist bir grubun saldırısında alçakça katledildi.

Kemal Özgül, Salih Kaynar, Abdullah Yıldır; Kemal Özgül, Salih Kaynar ve Abdullah Yıldır 10 Ekim 1984'te Fransa'da ırkçı faşistler tarafından katledildiler.

Mustafa Tekin; Tekin, Dersim'in Nazımiye ilçesine bağlı Pane (Bostanlı) köyünde dünyaya geldi. 6 Ekim 1987 tarihinde Meriç Nehri'ni geçerken boğularak yaşamını yitirdi.

Tuzla Şehitleri; Gebze'den İstanbul'a giden İsmail Hakkı Adalı, Kemal Soğukpınar, Reha Şen ve Fevzi Yalçın hakim sınıfların bir piyonu olarak TKP/ML sempatizan çevresine sızmış olan Engin Kaya adlı ajanın verdiği bilgilere doğrultusunda 7 Ekim 1988 günü Tuzla köprüsünde pusuya düşürülerek katledildiler. Operasyonun hazırlığı iki gün öncesinden yapılmıştı. Katliamı gerçekleştiren dönemin Emniyet Müdürü **Hamdi Ardalı** katliamı savunarak "Vur emrini ben verdim" şeklinde demeçler veriyordu. Devrimci ve demokratik kamuoyunda büyük tepkilere yol açan Tuzla katliamı '88 sonra-

sı birbiri ardına gelececek yargısız infazların da habercisi oluyordu.

İsmail Hakkı Adalı; 21 Nisan 1965 tarihinde Dersim'in Ovacık ilçesinde doğdu. Mücadele ile lise yıllarında tanıştı. Okulu bitirdikten sonra tutuklanarak bir süre hapis-hanede kaldı.

Reha Şen; Uşak doğumlu olan Reha Şen, 15 yıldır Almanya'da işçi olarak çalışıyordu. Burada ATİK içinde devrimci çalışmalarını yürüttü.

Fevzi Yalçın; 1960 yılında Elazığ'da doğdu. Mücadeleyle lise yıllarında tanıştı. Şişecam fabrikasında çalışan Yalçın örgütlü mücadele içinde birçok greve katıldı, örgütlenmesinde görev aldı. '80 darbesinden sonra aranır duruma düşen Yalçın bu süreçte bir ihbar sonucu yakalandı. İşkenceden geçirildi. Fakat önderi Kaypakkaya'dan devraldığı geleneği sürdürdü.

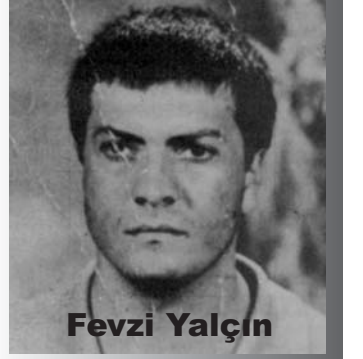
Kemal Soğukpınar; 15 Ekim 1959'da İstanbul'da dünyaya geldi. Çocukluğu Zeytinburnu'nda geçti. 1983'te babasının çalıştığı Belediye-İş Sendikası'nda şöfor olarak çalışmaya başladı.

Kahraman Ailesi; Veli Kahraman 16 yaşındaki kızı Meral Kahraman ve 22 yaşındaki kızı Zeynep Kahraman Dersim'in Çemişgezek ilçesine bağlı Doğan köyünde PKK gerillaları tarafından katledildi. PKK'nin kaçırdığı genç ellerinden kaçınca evine giderek önce ailesine 25 milyon para cezası kesen PKK gerillaları 9 Ekim günü Doğan köyüne gel-

di ve Meral ve Zeynep'in ellerini arkadan bağlayarak evi ateşe verdi. Yaşlı babanın vücuduna ise 24 kurşun sıkkıldı.

Aslan Yıldız; Dersim Ovacık Karaoğlan köyünde dünyaya gelen Aslan Yıldız, Ekim ayında kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

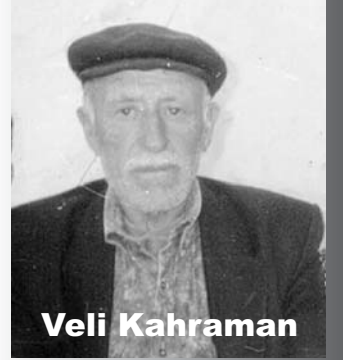
Özgür Kemal Karabulut; Yozgat İli Çekerek ilçesi Kırkdilim köyünde 1974 yılında doğan Özgür Kemal Karabulut devrimci mücadeleye sıcak bir ortamda büyüdü. 1989 yılında Partizanlarla tanışan Özgür Kemal Karabulut 1992 yılında profesyonel faaliyete katılır. 1994 yılında darbeci tasfiyeciliğe karşı mücadele eder. 1995'te tutuklanır. İşkencede ve zindanda direniş geleneğini sürdürür. '96'da hapis-haneden çıkar çıkmaz gerillaya katılır. Birçok eylemde yer alan korkusuz bir militandır. Aldığı her görevi ayırmadan sızlanmadan yerine getirmesi ile yoldaşlarına örnek bir isimdir. 20 Ekim 1997'de bir görevi yerine getirirken Amasya'nın Taşova ilçesinde alçakça ihbar edilir. Düşmanın teslim ol çağrılarına silahıyla yanıt verir. Çıkan çatışmada şehit düşer. Cenazesini almaya giden Sultan Ana'nın "**Bu meydanı ömrünüz boyunca unutmayın. Unutmayın bugün bize yarın size. Bilin ki Özgür sizin için öldü**" sözleri daha sonra Özgür Kemal'in ihbarcısı TİKKO tarafından Bakış'ın kendi silahıyla cezalandırılarak yerine getirilir.

Fevzi Yalçın

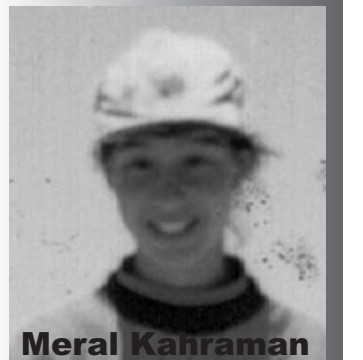
Kemal Soğukpınar

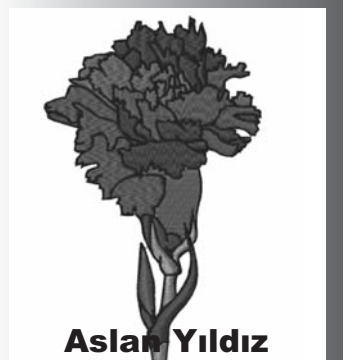
Veli Kahraman

Zeynep Kahraman

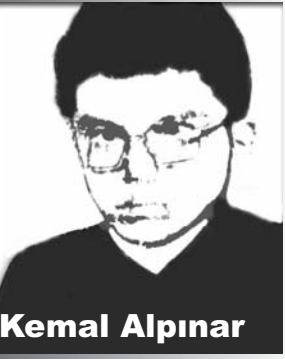
Meral Kahraman

Aslan Yıldız

Ö. Kemal Karabulut

Kemal Alpnar

Kemal Özgül

Salih Kaynar

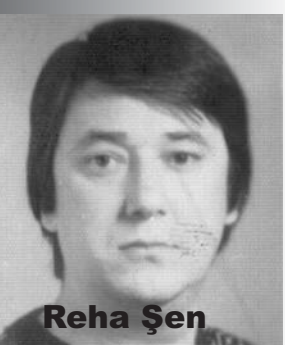
Abdullah Yıldır

Mustafa Tekin

İ. Hakkı Adalı

Reha Şen

Devrime, şehitlere, Beş Kızıl Karanfil'e

*Tohumu, tez örter ölüm,
tez örter şehit,
tez örter buz
tez örter gölge
Gömüldü sanarsın halkı!
Oysa,
toprağa dönmüştür mısır.
Yarıp parçalar kimsesizliği,
kırmızı, amansız elleriyle.
Ölümden doğarsız, biz yine.*

Pablo Neruda

Yaşamda bazı zamanlar vardır, ölü toprağının işgal ettiği. Her şeyin sus pus olduğu; konuşmanın, gülmenin güç olduğu zamanlardır bunlar. Bir esaret zinciri kaplar tüm bedenleri. Artık hareket etmek olası değildir. Böylesi zamanlardır, insanın yardıma en çok ihtiyaç

Sefagül'ümüze

duyduğu anlar. İşte böyle anlar tarihte de toplumsal yaşamda da boy gösterir kimi zaman. Kölelik zincirini Spartaküs'le kırıp atan insanlık, nice esaretleri parçalamıştır tarihin bağrında. En onulmaz yaralarına merhem bulan insanlık ailesi...

Dersim dağlarında şehit düşen beş kızıl karanfilimiz de böyle bir zamanda esaret suskunluğuna bir çığlık olup karıştırlar ölümsüzler kervanına. Onlar halkın beş kızıl karanfili olarak alırken tarih sayfalarında yerlerini, anıları ve mücadele bayrakları da bizim omuzlarımızda artık.

*Zamanın acılaştırdığı
Kavruk bir direnmedir
hasret
Üfler acıya ve zamana
karşı
Kerem yalınını sevdaların
Ve yaratır
nice yenilgilerden
Mermer anıtını umudun*

A. Telli

Aynı anda solumak, aynı anda paylaşmak; Yani birlikte olmak...

Karadeniz'den yükselen meşe ve çam kokularını teneffüs ederken yaşamın ne kadar değerli olduğunu bir kez daha anlıyor insan. Hayata bir kez daha bağlıyor "doğa ana". Sarıp sarmalıyor önce ve sonra kulağına inceden inceye fısıldıyor "ben senle varım ama senin tarafından yok ediliyorum" diye. Bu sözler aslında doğal yaşam alanlarımıza yönelik saldırının bir haritasını çiziyor. Karadeniz'den Munzurlara uzanan talana yine Karadeniz'den Munzurlara uzanan direnişlerle cevap veriyor. Ve kulağına fısıldanan o sözler kendini tescilliyor.

Bölgeye dair birkaç not;

11 bin nüfuslu Gerze'ye bağlı toplam 6 köy bulunuyor. Köylerin çoğunluğu CHP'li. Direnişin olduğu Yaykıl köyünden ise 2007 genel seçimlerinde AKP'ye % 57 oranında oy çıkmış. Gerze'de belediye CHP'nin elinde. Ayrıca bölgede ÖDP, Halkevleri, EMEP gibi örgütler de faaliyet yürütüyor.

Domates, biber, buğday, mısır, üretimi yapıyor. Kivi, elma, karpuz gibi meyve üretimini ise köylü, kendi ihtiyacı için yapıyor. Tüm bunlarla birlikte kızılçık ve böğürtlen gibi doğal besinler de reçel ve pekmez yapılarak pazara sunuluyor. Cuma günleri Gerze'de kurulan köylü pazarında ürünler satılıyor. Köylü daha çok buradan gelen gelirle geçimini sağlıyor. Cuma pazarları diriliğini halen koruyor. Öyle ki Cuma günleri köylerde çocuklar da dâhil olmak üzere kimse yok.

Tütün üretimi devlet politikaları nedeniyle bitmiş durumda. Üretim yapan birkaç aile var. Kota fazlası tütün oranı, kota oranına bölünerek köylüler arasında paylaşıyor. Bu oranlar ise farklı ellerden fabrikalara verildiği için paralelinde tüm tütün satılmış oluyor. Satılan tütünün parası ise üreticiye veriliyor. Köylüler arasında böylesi bir dayanışma var.

Bölgede bir de büyük ve küçükbaş hayvan besiciliği yapılıyor. Gerze'nin kıyı şeridinin geniş olması da balıkçılığın yoğun olmasında önemli bir etken.

Termik santrale geçit yok!

Tuncay Özilhan, Erdoğan Bayraktar vb. talan şeflerinin bu bölgeye dair ciddi yatırımları bulunmakta. Öyle ki Tuncay Özilhan'ın başkanlığını yaptığı **Anadolu Grubu** bölgede bir termik santral çalışması yapmak istiyor. 2008 yılında yaşama geçirilmek istenen bu projeye karşı köylülerin mücadelesi de projenin başlangıç tarihinden bu yana devam ediyor. Köylüler ve ilerici kurumların yaptığı çalışma ile 24 Nisan 2010'da 11 bin kişilik Gerze'de 10 bin kişinin katıldığı, "**Termik Santral İstemiyoruz**" mitingi gerçekleştirilmiş. Bu görkemli mitingin yarattığı etki köylülere özgüven kazandırmış durumda. Miting yaklaşık 50 kurumun bir araya gelerek oluşturduğu YEGEP tarafından örgütlenmiş. Termik Santrallere karşı mücadelenin sokaklara nasıl nakış nakış işlendiğini görmek mümkün. İlçeye girişte işyerlerinde "**Bu işyeri termik santrale karşıdır**" yazılı döviz, sokaklarda "**Termik santrale geçit yok**" yazılı pankartlar ve reklam panolarına ve duvarlara yapıştırılan afişler dikkat çekiyor. Termik santral kurarak köylülerin topraklarını gasp etmek isteyen Anadolu Grubu'nu köylüler Modern Ağa olarak yorumluyor.

Direndikçe değişen bilinçler...

Gerze'de termik santrale karşı öfke o kadar ileri boyutlara ulaşmış ve o kadar militanlaşmış ki, bölgeye gelen yabancıların yolları kesiliyor, kimlik soruluyor ve kişi hakkında bir netlik sağlanana kadar alıkonuluyor. Bu açıdan hemen her yolculukta yanımda bir kişi bulunuyor. 2008 yılından bu yana devam eden

mücadele son demlerine ulaşmış. Köylüler ile yaptığımız sohbette "**biz termik santral, HES bilgilerini artık insanlara veriyoruz. Kimsenin bize bunun zararları noktasında ders vermesine gerek yok, bizim hedefimiz bu belayı kaldırmak**" diyorlar.

Tüm bunların yanında köyde çevreye saygı, muazzam dereceye ulaşmış. Elma kabuklarını yere atmak köylülerini memnun ederken plastik vb. çöpleri yere atmak da bir o kadar öfkeleniriliyor.

Yaykıl köyündeki direniş çadırına vardığımızda dikkatimi çeken ilk şey gaz bombalarının bir masa üzerinde sergilenmesiydi. 5 Eylül'de gerçekleşen saldırıda polis ve jandarma köylülere acımasızca saldırmıştı. Çıkan çatışmada köylüler ormana çekilerek buradan doğru kendilerini savunmuşlar. En sonunda ormanda kaybolan kolluk güçleri geri çekilerek köyü terk etmişler. Köylüler bu durumu büyük bir coşkuyla anlatıyorlar.

Hayatlarında ilk defa bir çatışmaya girmiş ve ilk defa devletin kolluk güçlerinin gerçek yüzünü görmüşler. Bir köylüyle yaptığım sohbette şu sözler oldukça dikkat çekici. "**Çatışma çıktığında yüzümü hazırladığım bez parçalarıyla sardım. Daha sonra kendimi fotoğraflarda gördüğümde Doğu'daki çatışan insanlara benzettim. Ki ben o yüzü kapalı insanları her zaman terörist olarak tanıdım. Ama fotoğrafta ben de onlar gibi görünüyorum...**"

Bu sözler insanın bakış açısındaki değişikliğin bir ifadesi aslında. Yine sohbetlerde en çok vurgulanan nokta ise yaşlı bir kadının yerdeyken polis ve jandarma tarafından tekmelenmesi. Bu ise köylüler nezdinde şöyle bir yoruma sahip; "**O kadına tekme vuran askerse ben askerim dağda ölmesine artık ağlamam...**"

Devlet bölgedeki direnişi kırmak ve köylülerini korkutmak amacıyla direnişin TİKKO tarafından örgütlediği dediko-

dusunu yaymış. Öyle ki termik santral mücadelesinde gözaltına alınan bir genç avukatı müvekkilinin TİKKO üyesi gösterilerek ceza alabileceğini söylüyor.

Bu dedikodular yığını içerisinde orada köylülerle olmamız aslında başlı başına bir propaganda alanı oluşturuyor. Direniş çadırında 3 gün aralıksız nöbet tutmak, değişen nöbetlerle birlikte farklı kişilerle tanışmak, akşamları gerçekleştirilen müzik dinletileri ve çay sohbetlerinde köylüleri dinlemek kitle faaliyetinin etkisini hissettiriyor. Orada bulunmak birçok konuyu da tartışmak ve öğrenmek demek aslında.

Örneğin; kadınların neden çay yapıp dağıttığını ve devamlı olarak bulaşık yıkadığını tartışmak, erkekler için gereksiz bir tartışma olsa da kadınlar için hayati ve örgütleyici bir konumda duruyor. Yıllarca dile getiremediğimiz sorunların kolektif bir iradeyi de arkamıza alarak tartışmak, kadınlarda bir özgüven yaratıyor.

Bu tartışmalar sonucunda çıkarılan sonuç şudur; güvendiğin düşüncelerin, hesaplaştığın sürece güç kazanır. Bunların yanı sıra köylülerini ziyaret etmiş olmak ve bu çerçevede köylüler için misafir sayılmak rahatsız edici bir durum. Bunlarla birlikte bir gerçek var ki o da bizlerin politik misafirler oluşumuz. Bu da ortamdaki duruşumuz ile birlikte saygınlık kazanarak daha ileri boyutlara evriliyor. Direniş çadırında temizlik ve

yemek yapmak, bulaşık yıkamak vb. günlük işlerin tarafımızdan da yapılması köylülerle olan ilişkilerin güçlenmesine neden oldu. Son güne gelindiğinde ise yolculuk için hazırlık yaparken köylülerin hediyeleri ile karşılanmak insanı oradan ayrılmamaya zorluyor.

Her ne kadar kısa bir faaliyet dönemini kapsasa da Karadeniz'in eşsiz doğasını solumak güzeldi. Ama her şeyden önce daha önce hiç yüzünü görmediğim bir kitle ve deneyimi ile karşılaşmak daha bir güzeldi. Bizde bıraktıkları etki böyleyken onlarda bıraktığımız etkiyi bizi uğurlarkenki sözleri ile bitirelim; "**İstediyin zaman gel, burada her zaman yerin var...**"

(Bir ÖG çalışması)

“Gerekirse ölürüz, topraklarımızı vermeyiz!”

Dersim Ovacık'ta ilki düzenlenen “Dağ Sarımsağı ve Kültür Festivali” 30 Eylül'de Cevzlidere köyünde yapılmak istenen altın işletme sahasının gezilmesi ve köylülerle yapılan toplantıyla başladı.

Sabah saatlerinde özellikle Hanuşağı, Söğütlü, Topuzlu ve Cevzlidere köylülerinin katıldığı gezide; **Metalurji Mühendisleri Odası Genel Başkanı Ekonomist Cemalettin Küçük**, bölgenin özellikleri ve şirketin yapmaya çalıştığı siyanürlü altın işletmeciliği ile ilgili Türkiye'de yaşanan örneklerini de anlatarak bilgi verdi.

Ovacık ve diğer köylerden katılan köylüler, öncelikle Cevzlidere köyünde buluştu. Burada kısa bir açıklama yapılarak **“Dersim'de siyanür istemiyoruz”**, **“Munzur özgür olacak”** sloganları eşliğinde sondaj yapılan **Biçin** bölgesine yürüyüşe geçildi. Köylerden katılımın çoğunluğunu kadınların oluşturması, **“Ölürüz de topraklarımızı vermeyiz”** diyen kadınların kararlılığı dikkat çekti.

Biçin'de sondajın yapıldığı bölgede ve Cevzlidere köyünde ayrı ayrı toplantılar yapıldı. Her iki toplantıda da Cemalettin Küçük, bölgede yapılmak istenen maden çıkarma işleminin doğaya ve yaşama vereceği zararı dünyadan ve Türkiye'den canlı örnekler vererek anlattı. Özetle şunları söyledi:

“Siyanürlü altın işletmesi olarak gündeme gelip daha sonra ‘biz altın değil bakar işleteceğiz’ gibi sözlerle adını değiştirmeye çalışıyor... Bu sorun sadece sizin başınızda değil. 2000 yıllarında Romanya'da bir altın madeninın barajı çöktü, atıklar Tuna nehrinden Karadeniz'e geldi. Balıklar tamamen öldü. O zaman ‘bizi etkilemez’ diyerek kapatmaya çalıştılar. Çünkü o zaman Bergama'da siyanürlü altın işletmesini devreye almaya çalışıyorlardı. 1986 yılında da Kütahya'da gümüş işletmesi aynı yöntemle çalışmaya başladı.

1993 yılına geldiğinde de Dulkadirli-beyliğinin başkentini yapmış Dulkadirli köyü, 60 haneden 13 haneye düşmüştü. Şu anda 12 hanelik köyün nüfusu 50. Ortalama yaş ömrü 40. Bergama'daki altın işletmesi gündeme geldiği için bunları sakladılar. Kazanmış olduğumuz yargı kararlarını uygulamadılar. (...)

9 Aralık tarihinde Trabzon'da bu tür tehlikelerin nasıl gündeme geldiğini söz konusu eden bir basın açıklaması yaptık. Neden? Çünkü Karadeniz'de de Fat-sa'nın bir köyünde, Trabzon'un Tonya, Maçka, Sürmene, Yomra, Rize Çayeli, Artvin gibi yerlerde burayla ilgili işlem nasıl yapılacaksa aynı işlemin yapılması gündemde. Ve Gümüşhane'de Harşit çayının tepesinde siyanürlü altın işletmesi var. Orada da köylüler, ÇED toplantısında şirket yetkilileriyle tartışma yaşadı. Toplantı dağıldı. Harşit çayında balıklar ölmeye başladı. Ama kimseye duyurulmuyor.

Suyun yanından geçerken koku alıyorsunuz, acıbadem kokusu. Yani hidro-

jen siyanür kokusu. Bergama devam ederken Uşak Eşme Kışladağı mevki gündeme geldi. Oradaki köyün adı da Ovacık. Ovacık köyü boşaltıldı. Orada da siyanürlü altın işletmesinin çalışması yapılıyor. 2006 yılında ilk deneme üretimlerine başladıklarında oradan çıkan yağmur bulutları Eşme'ye ulaştı. İnsanlar eve giderken baş dönmesi, mide bulantısı, karın ağrısı yaşıyor. 1500 insan kayıtlı olarak hastaneye başvuruyor. Yapılan kan analizlerinde sigara içenlerin 40 katı kadar siyanür tespit edildi.

Kütahya'da Mayıs ayında baraj çöktü. Ortalık zehir alanına döndü. Sonra ‘yanlışlık oldu’ dediler. Siyanürlü suyu direkt köylere verdiler. Köylüler sudan içmediler. Sadece ellerini yıkadılar. Komalık oldular. İçselerdi bir tanesi kalmazdı.

En büyük sorun işsizlik meselesini gündeme getirip bunu kullanmak istiyorlar. Bu dağlarda hayvancılık yapılabilsen, yasaklanmasaydı, işsizlik olur muydu? Bu insanlar burada köyleri evleri yakılıp göç etmeseydi yoksulluk ve işsizlik olur muydu? Olmazdı. Bunu kullanmaya çalışacaklar.

Dünyanın neresinde yaptılarsa insanları zehirlediler. Buna hangi siyasetten olursa olsun hangi aşiretten olursa olsun hiç kimseyi ayırt etmeden zehirliyor. Erzincan'da mücadele edenler MHP'iler. Kütahya'daki olay yaşandığında Erzincan'da açıklama yaptılar. Hemen onları gözaltına aldılar. Eğer bizler bütün bunlarda geri adım atarsak hiçbir şey yapamayız. Bizi birbirimizden ayırmayacaklar. Bizim coğrafyamız aynı. Biz de bugün HES yapıyorlar. Ardından siyanürlü altın işletmeciliğiyle girecekler.”

Aynı gün akşam Hükümet Konağı meydanında Metin Kahraman'ın yönetmenliğini yaptığı **Göle Çetü** belgeselinin gösterimi yapıldı.

Siyanürcü şirketin bölgemize girmesine izin vermeyelim!

1 Ekim Cumartesi sabahı öncelikle Tertip Komitesi adına bir heyet esnafları gezerek festivale davet etti. Saat 15.00'te Belediye Düğün Salonunda **“Siyanürlü altın işletmeciliğinin etkileri”** konulu konferansta **Cemalettin Küçük** görüntülü sunum eşliğinde maden işletmeciliği yapılan yerlerde yaşanan doğa tahribatını anlatarak halkı birlikte hare-

ket etmeye çağırdı. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı konferansta köylüler de söz alarak altın işletmeciliğine karşı birlikte hareket etmenin önemine vurgu yaptı.

Havanın soğuk olması nedeniyle düğün salonunda yapılan halk konserinde Tertip Komitesi adına konuşma yapan Munzur Çevre Derneği Başkanı **Sema Gül** Dersim'de, Ovacık'ta yaşam alanlarının yok edilmesine karşı halkın güçlü bir set oluşturması gerektiğinin altını çizdi. Ovacık Belediye Başkanı **Mustafa Sarıgül** yaptığı konuşmada “38'de katledildik, küllerimizden var olduk. 94'te yandık, küllerimizden var olduk. Tekrar coğrafyamızda yaşamı örgütledik. Ama şimdi de doğamızı katlediyorlar. Çocuklarımıza bırakacak bir şeyimiz kalmadı” diyerek birlikte mücadele etmenin önemine vurgu yaptı.

Hozat Belediye Başkanı **Cevdet Konak** da bir konuşma yaparak halkı selamladı. Sunuculuğunu **Dost Berbatı** ve **Mustafa Bakır**'ın yaptığı konserde Gürsel Ekici, Gökçen Kahraman, Grup İsyân Ateşi ve Erdal Erzincan sahne aldı.

İkinci gün dağ sarımsağı ve kırmızı pullu alabalıkla ilgili Tunceli Üniversitesinden Yardımcı Doç Dr. Durali Delibaş ve öğretim üyesi Hevidar Alp bir sunum yaptı. Ardından araçlarla uçurtma şenliği ve kadın etkinliği için Yeşilyazı çayırılarına gidildi. Halkoyunlarıyla başlayan etkinliğin ardından rengarenk uçurtmalarla çocuklar aileleriyle birlikte uçurtmalarını uçurdular.

İzlenim

Dağ sarımsağı, Kırmızı

Pullu Alabalık ve en-

demik türlü bitkilerin bilinçsizce toplanması ve tüketilmesine karşı bilinçlendirme ve köylülerin kendi ürünlerini sergilemesi için düzenlenen festival kapsamında köy çalışması gerçekleştirildi. Çalışmalarda yayınlarımızı köylülere ulaştırarak festivalin içeriği hakkında bilgilendirmelerde bulunduk. Aynı zamanda Cevzlidere köyünde gerçekleştirilecek olan siyanürlü altın ayrıştırma hakkında tartışmalar yürüt-

Yaşam alanlarımızın yok edilmesine izin vermeyeceğiz!

Festival programı çerçevesinde saat 17.00'de halk eski lise önünde toplanarak kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdi. Önde **“Siyanür ve barajlarla yaşam alanlarımızın yok edilmesine izin vermeyeceğiz”** yazılı Ovacık Belediyesi, Munzur Çevre Derneği, Ovacık Köy Dernekleri, BDP, EMEP, Partizan, DHF ve Halk Cephesi imzalı pankart ve **“Munzur Özgür Akacak”** yazılı dövizlerle yürüyüşe geçildi. Yol boyunca yapılan ajitasyon ve sloganlarda siyanürlü altın aramacılığına izin verilmeyeceği söylendi.

Yol boyunca Nazımiye'de direnen köylülere, Malatya Kürecik'te Füze Kalkanına karşı **“NATO'ya kalkan olmayacağız”** diyenlere selam gönderildi. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı yürüyüş, Hükümet Konağı'nda son buldu. Burada Tertip Komitesi adına konuşma yapan Ali Ekber Barmağaç, siyanürlü altın aramanın doğaya vereceği zarardan bahsederek önemli olanın şirkete burada yaşam olanağı tanımamak olduğunu vurguladı. Ardından Belediye Başkanı ve **Pınar Sağ** da söz alarak doğamıza hep birlikte sahip çıkmamız gerektiğini söyledi.

Festival, akşam yapılan halk konseriyle son buldu. Halk konserinde **Mehmet Ekici, Pınar Sağ** ve **Hıdır Akgül** söyledikleri Türkçe ve Zazaca

türkülerle kitleyi coşturdu. Tertip Komitesi adına kapanış konuşmasını yapan **Hıdır Karataş**, festivalin ilk defa örgütlenmesinden kaynaklı yaşanan eksikliklere değinerek bir dahaki festivallerde bunun daha da ileri taşınması temennilerini dile getirdi.

tük. Tartışmalarımızın ana konusu siyanürle altın ayrıştırmanın insan yaşamına ve doğaya olumsuz etkileri üzerinde idi. Partizan olarak yapmış olduğumuz köy çalışmalarının yarattığı etkinin olumlu sonuçlarını maden sahasına yapılan yürüyüşte Cevzlidere ve çevre köylerden gerçekleşen katılımı gördük. Ayrıca çalışmalarımızda kadın sorunu üzerine sohbetler gerçekleştirdik ve festival kapsamında Yeşilyazı köyünde düzenlenecek olan kadın etkinliğine katılma çağrısında bulunduk. **(Ovacık Partizan)**

Herkesin kör, sağır olduğu dilde bir albüm

Bu coğrafya farklı kültür ve dillerin bulunduğu zengin bir coğrafyadır aslında. Özellikle de Doğu Karadeniz her kilometresinde yeni bir kültürle yüz yüze geldiğiniz bir coğrafyadır. **Karadeniz Rumcası** da bu coğrafyada konuşulan ama aynı zamanda yok sayılan bir dildir. Karadeniz Rumcası (Romeika), Hint-Avrupa dil ailesinden Yunanca'nın bir lehçesi olup günümüzde Trabzon'un Tonya, Sürmene, Köprübaşı, Çaykara, Dernekpazarı, Maçka ilçelerinde ve Bayburt'un kuzeyindeki bazı köylerde konuşuluyor. Ayrıca çeşitli dönemlerde toplu olarak Van, Hatay, Kıbrıs ve ülkemizin farklı yerlerine göç eden Trabzonlular da bu dili konuşmaktadır.

Trabzon Tonya'da doğan, çocukluğunu burada geçiren ve sonra İstanbul'a göç eden sanatçı **Apolas Lermi** geçtiğimiz Mayıs ayında "**Kalandar**" isimli bir albüm çıkardı. Ve bu albümde Karadeniz Rumcası ile söylenen türküler vardı. Asıl adı Abdurrahman Lermi olan ve arkadaşları tarafından "Apolas" olarak tanınan sanatçı ile hem albümü hem de Karadeniz kültürleri üzerine bir röportaj gerçekleştirdik:

- Müziğe ne zaman ilgi duymaya başladınız?

- Müzikle ilk ilişkim, her Anadolu ailesinde yaşanabilecek bir göçün ardından, burada, İstanbul'da başladı. Buraya geldiğim zaman **sanki farklı bir şehir değil de; farklı bir ülkeye, farklı bir dile göç etmişim gibi gelmişti bana.** Ailece farklı bir coğrafyaya göçün tüm olumsuzluklarını yaşadık.

Çok farklı kültürlerden arkadaşlarım oldu. Daha çok Kürt, Tuncelili arkadaşım vardı yaşadığım çevrede. Onlarla büyüdüm. Onların müziğini, kültürlerini tanıdım. Şöyle bir zorluğu da oldu bunun; aralarındaki tek Trabzonluydum ve bu yüzden kendi kültürümü bu ortamda çok yaşayamıyordum.

Daha sonra bağlama kursuna başlayan bir arkadaşımın etkisiyle bağlama ile tanıştım ve çaldığım ilk türkü de "**İsyan Ateşi**" olmuştu. Bir süre sonra gitara yöneldim; çünkü bağlamada artık tıkandığımı hissediyordum. Gitarın armonisi daha çeşitliydi ve biraz da popülerdi o dönem. (Sanırım hala da popüler!) O da yeterli gelmeyince en sonunda kemençeye yani özüme kavuştum. O dönem üniversiteye başlamıştım. Ama eğitimim müzik üzerine değildi. Bu sistemde verilen akademik müzik eğitiminin sanatçıyı, kültürün otantik tablosundan uzaklaştırdığını düşündüğüm için farklı bir bölüm tercih ettim. Hayatında piyano sesini duymamış birinin, piyano üzerinden sınavlara girmesi ve eğitime alınması ne kadar doğru bir şey olabilir ki? Böyle bir sınava göre o kişinin kaderi belirleniyor.

- Profesyonel anlamda müziğe nasıl başladınız?

- Dedim gibi çevremde Kürt ve Alevi arkadaşlarım vardı. Bu insanlar aynı zamanda politika ile ilgileniyordu. Onların gittiği yerlere gittim ve dolayısıyla onlar gibi olmaya başladım. Bir süre sonra be-

nim de dünya görüşüm şekillendi ve ortak insani değerler altında onlarla bütünleştirdim. Zamanla birçok müzik grubu ile tanıştık. 2006 yılında bunlardan biri olan Grup Munzur ile çalışmaya başladım. Bu dönemden çok tecrübe edindim. Kürt türkülerini, Alevi türkülerini çok sevdim ama aklımın bir köşesinde hep kendi kültürüm vardı. Azınlıktaydım ve bu kültürü yaşatmak istiyordum. Onların kültürünü sevdiğim, benimsediğim kadar; onların da benim kültürümü sevmelerini istiyordum. Bir süre sonra çeşitli nedenlerden dolayı onlardan ayrıldım.

Kendi kültürüme daha fazla yoğunlaşmaya başladım. Bu dönemde bir internet sitesi üzerinden Karadeniz'le özdeşleştirilen Temel kimliğine alternatif olarak "**Temel Kimdir?**" isimli bir kitap çıkarıldığını öğrendim. Ardından Karadenizli kadınlar da "Neden sadece Temel?" diyerek "**Fadime Kimdir?**" isimli bir kitap çıkarmaya karar vermişti. Ben de bu kitaba annemi anlattığım bir yazı yolladım. Yazı-

nın kitaba kabul edilmesinin ardından kitabın editörü Ayşenur Kolivar (Grup Helesa'nın solisti aynı zamanda) ile tanıştık. Beraber müzik yapmaya başladık.

Ayşenur Abla ve grupla çalışırken dahi kendi kültürümü orada da göremiyordum. Onlar da Karadenizliydi ama aralarında tek Trabzonlu yine bendim. Bu müzikal ve kültürel bir durum, sorun...

Bu durumun ardından daha fazla Trabzon'a yönelmeye başladım. Trabzon'da iki dil konuşuluyordu ve ben de bu dilleri daha fazla araştırmaya başladım. Farklı ortamlarda müzik yapıyordum artık. Bir bakıyorsunuz Berçelan Yaylası'nda kadınların Newroz kutlamasındaydım, bir bakıyorsunuz Karadeniz derneklerinin gecelerinde... Başka başka ortamlarda, farklı insanlar tanıma ve gözlemleme şansım oldu.

Bir süre sonra yaptığım iş biraz daha ciddileşti, amatör kayıt denemelerim oldu. Daha sonra bir abi "Neden albüm yapmıyorsun?" diye, albüm fikrini ortaya attı. Sonrası klasik bir albüm hikayesi, bizi bu albüme ikna eden kişi ortadan kayboldu. Biz de geri kalanı kendi imkanlarımızla yapmak zorunda kaldık. imkanlarımız sınırlı olduğundan insanlara varlığımızı çok da ulaştıramadık.

- Peki, neden Rumca?

- Doğu Karadeniz denilen o küçük coğrafyada bile o kadar çok çeşitli kültürler var ki! Bunlar arasındaki farklılıklar

kendini enstrümanlarla, dille, şiveyle, insanların mizah anlayışıyla oldukça belli ediyor. Trabzon kültürünün de, D. Karadeniz içerisinde çok farklı ve ağırlıklı bir yeri var. Ben de Trabzon kültürüne ait bir albüm yapmam gerektiğini düşünüyordum. Trabzon'da konuşulan 2 dil vardır; Türkçe ve Rumca! Böylesi bir albüme ihtiyaç vardı aslında. Rumcaya karşı herkes kör, sağır ve sessiz kalyordu. Bu yüzden Rumca şarkıların olduğu bir albüm yapmak istedim. Müziğin bu kadar kirlendiği bir dönemde misyonsuz bir albüm yapmam doğru olmazdı. Bunu yaparken herkesin yaptığı gibi kendimden başkasına kör kalmamalıydım. Trabzon'da Çepni Türkleri de vardır mesela. Onların kültürlerine de yer verdik bu albümde. Bizim Tonya'ya ve Ağasar'a hala klavye girememiştir mesela. Hala müzik aletleri tek başına, otantik ortamında kullanılırlar. Böyle özel bir bölgenin çocuğu olarak doğru olanın peşinden koşmalıydım.

Karadeniz kültürü baskı altında olan bir kültürdür, bu doğru! Fakat **Rumca, baskı altında olan diğer Karadeniz kültürleri tarafından bile yok sayılan bir kültürün dilidir.**

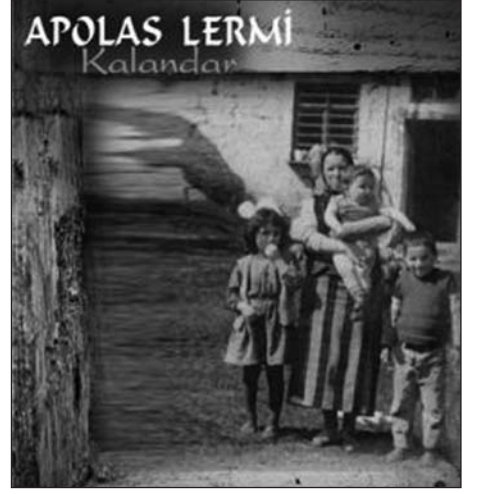
Hem de Karadeniz'in en büyük şehri olan Trabzon'da konuşulmasına rağmen... Trabzonlu olan onlarca yazar, sanatçı ve bürokrat var olmasına rağmen bu dil sahipsizdir... Anadolu'nun en eski dili. "Anadolu" adı bile Rumca "Anatolia", "güneşin yükseldiği yer" anlamındadır. Trabzon

Rumcası Sokrates'in konuştuğu Rumcayla aynıdır. Bu bölgede hala konuşulan bu dile ait çok kısıtlı sayıda kaynak var ve bunlar da son zamanlara ait. Oysa Rumca kaç bin yıllık bir kültürün dili...

- Sizce neden bu kadar senelik bir kökeni olmasına ve hala kullanılıyor olmasına rağmen Rumca bu kadar baskı altında tutuluyor?

- Gerçekten ben de anlayamıyorum. Bu dil bu topraklara ait ve kaç bin yıllık bir tarihe sahip bir kültür. Neden rahatsız oluyorlar bu kadar? Bence dinsel bir mesele biraz. Çünkü bölgedeki tek Müslüman halk Lazlardır. Onun dışındaki topluluklar Hristiyan kökenli olduğu için herkes Lazlıkla, dolayısıyla Müslümanlıkla kendini tanımlıyor. Rum deyince akla Yunanistan gelir bir de. Böyle bir şeyin gündeme gelmesinden de rahatsız olunuyor. İnsanlar kafası karışsın istenmiyor! Benim mücadele bu topraklara ait olan bir kültürü yaşatma mücadelesidir.

Aslında biraz da Karadeniz'in şöyle bir yapısı var. Burada Rumca konuşmalarına rağmen ben Rum'um, Lazca konuşmalarına rağmen ben Laz'ım, Hemşince konuşmalarına rağmen ben Hemşinli'yim demek; "Biz de Kürtler gibi bir devlet istiyoruz" demek gibi algılanıyor. Kaldı ki Karadenizlilerin çoğu için Kürt demek, "terörist" demektir. Senelerdir televizyonlardan böyle görmüşlerdir. Çok az bir aydın kesimi vardır.

KALANDAR

- Son dönemlerde Karadeniz müziği anlamında değişimler, gelişmeler var. Bunları nasıl yorumluyorsunuz?

- Karadeniz müziğinin gelişiminde belli kişilerin ve belli isimlerin katkıları var. Ancak Karadeniz müziği yapan kişilerin doğru analiz edilmesi ve samimiyetlerinin sorgulanması gerekiyor. Karadeniz kapalı bir kutu olduğundan Karadenizli olmayanların Karadeniz'i tanımaları için bu bir zorunluluktur. Müzik yönüyle değerlendirsek; mesela Kazım Koyuncu ile ciddi bir kesim tanıştı Karadeniz ile. Ancak onu yanlış analiz edenler onun yürüdüğü yoldan farklı bir kültür yarattılar. "Karadeniz kültürü yok oluyor" diyorlar ya şimdi, aslında var olan kültürü korumak yerine kendileri yeni bir kültür yaratıyorlar. Yarattıkları yeni kültürle Karadenizli olmayanları kandırıyorlar.

- Bunun nedeni ne peki?

- Bunun nedeni ne olabilir ki? Çıkar ilişkileri ve farklı biçimlerde kendini ortaya koyan bireysel egolar... Piyasa meselesi aslında. Pazar kaygısı yüzünden herkes bir anda yüzünü Karadeniz'e çevirdi. İlgisiz ve bilgisiz bir çok yazar, yapımcı, yönetmen ve müzisyen bir anda Karadeniz sevdahısı oldu..

- Karadeniz'deki dillerin ve kültürlerin yaşatılabilmesi için neler yapılabilir?

- Karadeniz çok geniş bir coğrafya aslında. Ancak biz daha önce de dediğimiz gibi aslında daha çok D. Karadeniz'den bahsediyoruz. Bu küçük coğrafya hem kültürel hem de müzikal olarak çok zengin bir bölge. Buradaki kültürlerle sahip çıkılması gerekiyor. Devletin bu kültürler arasındaki farklılıkları tespit edip bunlar üzerinden bu kültürleri desteklemesi gerekiyor. Bu kültürlerin hepsi bu topraklara ait çünkü. Ancak bunu kendi anlayışını ve kendi eğitim sistemini dayatarak yapmamalı. Farklılıkların farkında olmak çok önemli. Bu sadece Karadeniz için değil Türkiye'nin tüm kültürel zenginlikleri için geçerli.

Oradaki insanlar kültürlerine yüzeysel ve popüler anlamda çok bağlılar ama diller yok olma tehlikesi ile karşı karşıya. Rumca yok olursa, Lazca yok olursa bu şivede yok olur. Şive yok olursa bu türküler de etkiler. Karadeniz şivesinin olmadığı Karadeniz türkülerini hiç hoş duyulmaz.

Bu albümü kültürlerin kardeşliğine armağan ediyorum. Çok teşekkürler...

Bir semt çalışması örneği

Örgütülüğümüz açısından gelişen dinamikleri örgütlenmeye çevirmek çok önemli meselelerden birisidir. Bu durum başta kendiliğinden hareketleri engelleyecektir. Ve mevcut dinamikleri bir adım ileriye taşıyacaktır. Bununla birlikte kolektif çalışma tarzının önünü açacağı gibi örgütlenmemize büyük katkı sunacağı ortadadır. Bu kapsamda Ankara'da ihtiyaca göre semt komisyonu kurulmuş ve toplantılar almaya başlamıştır. Bu yıl ilk toplantısını alan komisyon, çalışma yürüttüğü alan özgülünde birçok konuyu tartışmış, komisyon bileşenlerinin tartışmalarda görev paylaşımı yapılmıştır. İlk önce alan üzerine genel bir değerlendirme yapılmış bu özgülde çalışmaların nasıl ele alınması gerektiği (dernekler, kadın çalışması, yayın, semtte ortaya çıkan sorunlar vb.) üzerine tespitlerde bulunulmuştur.

Çalışma yürütülen alanın tahlilinin yapılmasının alanda faaliyetin önünü açacağı gerçeği daha önceki pratiklerden edindiğimiz su götürmez bir gerçektir. Bu kapsamda yaptığımız değerlendirmede gördük ki bizim alanımız da diğer birçok semt alanı ile benzerlikler taşımaktadır. Taşıdığı bu benzerliklerin yanında özgül bir takım durumları da bünyesinde barındır-

maktadır. Diğer birçok emekçi semtte olduğu gibi alanımızda emekçilerin yoğun olarak bulunduğu ve devrimci dinamikleri bünyesinde taşıyan aynı zamanda muhalif bir kimliği olan bir alandır.

Fakat birçok emekçi semtte olduğu gibi sistemin yoğun saldırılarının bilinçli bir şekilde yönlendirildiği alanlardan biridir aynı zamanda. Biz şunu çok iyi biliyoruz ki sistemin emekçi semtlere karşı yıllardır süregelen bilinçli bir yozlaştırma politikası olmuştur. Gecekondu yıkımları ile sürecin hız kazandığı emekçi semtlerdeki yozlaştırma politikaları bugün; fuhuş, çeteleşme, esrar, eroin saldırıları ile devam ettiriliyor.

Güvenlik bahanesi ile mahallelerimizi kameralarla donatanlar bugün esrarın, eroinin, fuhuşun, çeteleşmenin önünde bir engel değil arkasında bir güç olarak karşımıza çıkıyor. Bu kameralarla neyi izledikleri de bu şekilde ortaya çıkmakta. Evet, onlar iyi çocuklarını korumak, mahallelerde gelecek olası devrimci müdahalelere müdahale etmek için 24 saat bizleri izliyorlar. Halk arasında imece dayanışmasını keserek onları yalnızlaştırıp, geliştirecekleri saldırılara karşı savunmasız hale getirmek istiyorlar. Biz de semt komisyonu olarak tüm bu ger-

çekliklerden hareket ederek semtten insanlarla daha fazla biraraya gelmek ve sorunlar etrafında bir birliktelik oluşturmak hedefi ile hareket etme kararlılığımızdır. Komisyonun en büyük amacı bizim de içerisinde yaşadığımız mahallemizi bu saldırılara karşı halk ile birlikte duyarlı hale getirmek. Yaşam alanlarımızı savunmasız bırakmak yaptığımız birçok pratiğin ayaklarının havada kalması demek olacaktır. Bu kapsamda alanda yayın dağıtımının önemi bir kere daha ortaya çıkmıştır. Bizler alanda faaliyetlerimizin önemli bir bölümünü oluşturan yayınlarımızın kitle ile daha çok nasıl buluşturabiliriz belli bir takım somut adımlarla açacağımıza inanmaktayız. Yayınlarımız ilk çıktığı zaman yoğun bir şekilde duvar gazetesi ile semtin birçok merkezi yerine astık, yine toplu gazete dağıtımı ile gazetemizi insanlarla buluşturduk. Yine yayınlarımızı kitlelere daha hızlı bir şekilde taşımamızın yol ve yöntemlerini geliştirmek önümüzdeki dönem atacağımız adımlardan olacak. Sadece alanın sorunları etrafında örgütlenecek bir bülten çıkarma fikri de önümüzdeki süreçte işleyeceğimiz meselelerden biri olacak. Yine alanda bulunan ve azımsanmayacak bir kitlenin gelip gittiği yöre derneklerini mahallenin sorunlarına karşı daha duyarlı hale getirmek de mahalle açısından önemli bir yerde durmaktadır. Birçok emekçi semtte olduğu gibi mahallemizde de günün büyük bölümünü evinde dolayısı ile mahallede geçiren kadınlar da mahalle çalışmaları açısından önemli bir yerde durmakta. Daha önce yürüttüğümüz çalışmalardan edindiğimiz izlenimlerde gördük ki kadınlar bu konuda daha duyarlı bir noktada durmakta. Alanda çalışma yürütürken çalışmaya katılan arkadaşlarla tartışmaların yürütüldüğü eğitim çalışmalarının da çalışmalarımıza ciddi katkılar sunacağını düşünüyoruz.

(Ankara ÖG okurları)

Amed zindanında yaşamını yitirenler anıldı

Amed: İHD Amed Şubesi ve kayıp yakınları tarafından her hafta düzenlenen "Kayıplar bulunsun failler yargulansın" eylemi, 137. haftasında Koşuyolu Parkı Yaşam Hakkı Anıtı önünde gerçekleştirildi. Kaybedilen ve faili meçhul cinayetlerde yaşamını yitirenlerin resimlerinin taşındığı eyleme, İHD yönetici ve üyeleri, KESK, MEYA-DER, TUHAD-DER ve Barış Anneleri İnişiyatifi üyeleri ile kayıp yakınları katıldı. MSF sürecinden dolayı Amed'de bulunan yabancı delegasyonlar eyleme destek verdi. MEYA-DER Başkanı

Hüseyin Kuğu, 24 Eylül 1996'da gerçekleştirilen Diyarbakır Hapishanesi katliamında yaşamını yitirenleri andı. O dönem Diyarbakır Hapishanesi'nde korkunç bir vahşetin yaşandığını söyleyen Kuğu, bu katliamın devletin hapishanelerde gerçekleştirdiği baskı politikasının bir sonucu olduğunu söyledi. Diyarbakır Hapishanesi'nde yapılan işkenceleri hatırlatan Kuğu, devletin uyguladığı baskı ve işkence politikasının bugün de devam ettiğine ve işkencelerin sürdüğüne dikkat çekti.

Çorum'da zorunlu din dersi protestosuna saldırı

İstanbul: 20 Eylül günü, Çorum'da zorunlu din derslerini protesto etmek isteyen Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği üyelerine polis saldırı.

Daha önce de 18 Eylül günü afiş yapan dernek yöneticileri **Halil Top** ve **Hüseyin Gezer** gözaltına alınmış ve eylemin yapılmaması yönünde tehdit edilmişlerdi. 19 Eylül günü Eti Lisesi önünde basın açıklaması için toplanan dernek üyeleri ve eyleme katılmak için orada bulunan Eti Lisesi öğrencileri, polis tarafından yapılan kimlik kontrolü dayatmasını kabul etmemiş ve bunun üzerine darp edilerek gözaltına alınmıştı.

20 Eylül günü de; Eti Lisesi önünde bir araya gelen; saldırıları ve zorunlu din dersini protesto eden PSAKD üyeleri bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yoğun polis ablukası altında gerçekleştirilen basın açıklaması, dernek binası önünde bitirildi.

ATV'den homofobik bipleme

Belki seyretmişsinizdir. ATV 29 Eylül akşamında Yavuz Turgul'un yönetmenliğini yaptığı ve Şener Şen ile Cem Yılmaz'ın oynadığı "Av Mevsimi" filmi yayınladı. Erdoğan'ın damadına ait olan kanalda yayınlanan film, homofobik bip sesleri ile doluydu.

Filmdeki bir karakterin, "Ben gey'im" cümlesindeki gey sözcüğüne "bip" koyarak sansürleyen ATV, adeta homofobi şovu yaptı. Bu şov ile yetinmeyen kanal, üzerine bir de özrü kabahatinden büyük bir açıklama yaptı. Bianet tarafından sansürün sebebi ATV televizyonu yayın öncesi ekibine sorulduğunda verilen cevap şu oldu: "**Gey kelimesi, bir kitleyi temsil ediyor ve küfür sayılıyor. O yüzden sansürlenmiştir!**"

Hrant Dink Vakfı Nefret Söylemi Çalışmaları ekibinden **Özlem Dalkıran**, gey'in bir küfür değil, cinsel yönelimi anlatan bir sözcük olduğunu söylüyor.

"Bir yandan, bir cinsel yönelim 'bip' mağduru oluyor, diğer yandan okullarda medya okuryazarlığı dersleri koyuluyor. Öncelikle ders alması gerekenler medya çalışanları. Oto sansür, çok ciddi boyutlara ulaşıyor. Dünya eşcinsel evlilikleri kabul etmekle meşgul, Türkiye ise 'bip'lemekle. Hiçbir şey 'bip'leyince yok olmaz. ATV, LGBT (Lezbiyen Gay Biseksüel Transseksüel) derneklerinin tepkisine hazır olsun."

Lambdaistanbul'dan **Öner Ceylan**, "RTÜK, giderek oto sansürü güçlendiriyor; ama bu vahim tablonun sorumluluğu kanalda. Kanallar, 'eşcinselliği nereye kadar kırpabiliriz'i düşünüyorlar ve bu yok saymaya kadar gidiyor. Bu muhafazakârlaşmaya alışmamak için tüm yolları denemeliyiz."

Yine bianet'e açıklama yapan RTÜK İstanbul Bölge Temsilcisi **Murat Sosyal** ise, "Yasaklı kelimeler sözlüğümüz yok. RTÜK sansürcü değildir yayın öncesine müdahale etmez. Yayıncı yayını yaptığında sorumluluğunu da kabul ettiğini deklare etmiş olur. Kendi tedbirlerini kendi alır, demek ki yayın politikası olarak o kelimeyi doğru görmemiş. RTÜK'ün daha önce o sözcük için ceza verdiğini hatırlamıyorum" şeklinde konuştu.

Daha dikkat çekici olanı ise filmin daha sonraki bölümünde, Cem Yılmaz'ın canlandırdığı İdris (Deli) karakterinin, "Gelsenize ulan ibneler" lafının sansürlenmemesi...

(İstanbul'dan bir ÖG okuru)

ABD'ye uşak İsrail'e kalkan

Tartışmaları uzunca bir süredir devam eden Füze Kalkanı Projesi'nin ayrıntıları netleşmeye başladı. Proje kapsamında kurulacak Erken Uyarı Sistemlerinden biri Malatya-Kürecik'te olacak. Radarın bir benzeri de İsrail'de kurulacak. Bu iki radarın kontrolü tek bir merkezden yapılacak. 100 milyar dolarlık dev bir bütçeye mal olacağı açıklanan kalkanın bu giderleri ise kuşku yok ki işçi ve emekçilerin cebinden çıkacaktır. Gündeme bilinçli bir şekilde getirilmeyen Füze Kalkanı Projesi ülkemiz işçi ve emekçilerini yakından ilgilendiriyor. Zira söz konusu proje ile Türkiye emperyalistler arası savaş ringine ev sahipliği yapmış olacak. Projenin AKP'nin "İsrail karşıtlığının" zirvesinde olduğu bir döneme denk gelmesi ise uşaklığın bir cilvesi olsa gerek.

AKP hükümeti, BM'nin İsrail'i aklayan Mavi Marmara raporunun yayımlanmasından birkaç saat sonra Dışişleri Bakanlığı açıklamasıyla NATO'nun füze savunma sisteminde yer alacağını "resmen" ilan etti. AKP, kalkanın gündeme gelmesinin ardından iç kamuoyunun tepkilerini dikkate alarak; Füze kalkanının hiçbir ülkeye karşı kurulmadığını, komutanın tamamen Türkiye'de olacağını ve başta İsrail olmak üzere NATO üyesi olmayan hiçbir ülkenin, sistemin veri tabanına erişim hakkına sahip olmayacağını şart koştuğunu duyurdu. Ama ABD, uşaklarının teşhir olmasını umursamadan, Füze Kalkanının İran'a karşı kurulacağını, komutanın tamamen kendisinde olacağını ve tüm bilgilerin İsrail'le eşgüdmlü olarak paylaşılacağını açıkladı.

Erdoğan'ın imzalanan metinde İran'ın isminin geçmediği şeklindeki basit manevrası ise akşama ulaşamadı: **Metinlerde zaten herhangi bir ülke ismi yazılmıyordu!** 19 Kasım 2010'da, içinde Füze Savunma Sistemi'nin de yer aldığı NATO'nun "Yeni Stratejik Konsept"inin onaylandığı Lizbon'da Sarkozy, NATO'nun hedefindeki ülkenin İran olduğunu ilan etti ve ekledi: "Biz kediye kedi deriz." Erdoğan ne mi yaptı? Elbette "ustalık" döneminin maharetlerini döktü: Hiçbir şey olmamış gibi davrandı, durumdan vazife çıkardı! Üssün Malatya'ya kurulması eleştirilerine Erdoğan'ın yanıtı daha riyakarcaydı: Orası zaten NATO'nun üssü, istediklerini yaparlar! Türk hakim sınıfları için; eli dünya halklarının kanı ile yıkanmış/yıkanmakta olan NATO'nun en faal üyelerinden olduklarını ispata yeni fırsat ortaya çıktı.

Emperyalizme kalkan olmayacağız!

ABD emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarını ve geleceğe dair hedeflerini garan-

ti altına almak adına inşa edilen Füze Kalkanı Projesi bölge halklarına acı, kan ve gözyaşından başka bir şey getirmeyecektir. Projenin savunmadan ziyade saldırı amaçlı olduğu ve İran'ı hedeflediğinin açıkça ilan edilmesi önümüzdeki yıllarda bölgenin kanlı senaryolara açık olduğunu göstermektedir. ABD emperyalizmi, Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde bölgeyi yeniden yapılandırmak için ekonomik, siyasi adımlar atarken görünen o ki en büyük hamlesini askeri alanda gerçekleştirecektir. Emperyalistler arası çıkar dalaşının dünya halklarına daha fazla yoksulluk açlık ve sefalet getirdiği ise kesin! Ülkemize kurulacak Füze Kalkanı ile Türkiye bu çatışmaların daha fazla içine çekilecek. Mevcut durumda NATO'nun ülkemizde zaten 24 üssü bulunmaktadır. Füze Kalkanı bunlar içinde kapsamı ve bütçesi anlamında en büyük yatırımdır. ABD'nin projenin Türkiye ayağını iki ülke arasında son 20 yıl içinde yapılan en stratejik anlaşma olarak değerlendirmesinin nedeni de budur! Emperyalistlerin kardeş halklara dönük bu saldırılarına sessiz kalmayacağız!

Ülkemizin devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerinin etkin muhalefeti acil bir ihtiyaç olarak kendini dayatmaktadır. Anti-emperyalist mücadelede sahip olduğumuz değerli miras yolunuzu aydınlatmaktadır. Sinan Cemgil ve yoldaşları Nurhak'ta şimdi Füze Kalkanı yapılmak istenen NATO üssüne yönelik bir eylem gerçekleştirmeye giderken toprağa düşmüşlerdir. Emperyalizmin savaş oyunlarına alet olmayacağız Siyonizm'e kalkan olmayacağız!

Kürecik kuşatma altında

Merkezin yakınında, batısında bulunan taş ocağı; halkın üzerine toz yağdırıyor, bitkileri öldürüyor. Doğusunda yer alan mermer madeni; köyleri, köylüleri etkiliyor. Yapılan yol çalışmaları köylerin içinden geçiyor, köyler delik deşik edilerek tüneller yapılıyor. Kürecik'e vurulan son darbe de Füze Kalkanı Projesi! Yıllar boyu köylülerin etkisi altında kaldığı ABD Radar Üssü'nün yerine kurulacak olan füze savunma sistemi, bölge halkının tepkisiyle karşılandı.

Bu duruma tepki için 18 Eylül Pazar günü Kürecik Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği, Kürecik bölgesindeki köylerin muhtarları ve Kürecik halkı Kürecik Cem-evi'nde biraraya gelerek toplantı yaptı.

Toplantı sonunda, füze kalkanına karşı sürekli bir eylem pratiği içinde olmanın kararı alındı. Toplantı sonucunda eylemlerinin organizasyonu için bir eylem komitesi oluşturuldu. Toplantıda ayrıca sürekli bir şekilde kitle bilgilendirmesi yapılacağı, bunun yanında gerektiğinde çadır eylemleri, açlık grevleri, yol kapatma eylemleri de yapılacağı vurgulandı.

Binler Radar Üssüne yürüdü

Malatya'da Kürecik Köy ve Yöre Derneklerinin çağrısıyla 2 Ekim günü bir araya gelen binlerce kişi kalkanın kurulacağı Çarşak Tepesine yürüyüş yaptı. Kürecik Cemevi önünden başlayan yürüyüş köylüler traktörleri ile katılırken bölge halkı 7'den 70'e yoğun katılım gösterdi. "Füze kalkanı istemiyoruz", "AKP'ye kul, sermayeye köle olmayacağız" pankartlarının yanı sıra, Sinan Cemgil, Mahir Çayan, İbrahim Kaypak-

kaya, Deniz Gezmiş ve Mazlum Doğan'ın fotoğraflarının bulunduğu, "Unutmadık unutturmayacağız" yazılı pankartı taşıyan kitle, Kürtçe ve Türkçe "Füze kalkanına hayır" dövizleri açtı.

Malatya dışından gelen kitle ise jandarma engeliyle karşılaştı. Jandarma, Kozluca ile Kürecik Jandarma Karakolu'nun önünde il dışından gelenlere kimlik kontrolü ve üst araması yaptı. Yapılan aramaların ardından toplanan kitle Karahan Geçidinden geçerek "Füze

yapma boşuna yıkacağız başına" vb. sloganlar ile yaklaşık 5 kilometre uzaklıktaki Çarşak Tepesi'ne doğru yürüyüşe geçti.

Çarşak tepesine ulaşan kitle burada polis ve jandarma barikatı ile karşılaştı. Barikat önünde açıklama yapan CHP Milletvekili Mahmut Tanal, hükümetin, füze kalkanı projesini sadece halktan değil, Meclis'ten de gizle-

diğini belirtti. Birçok devrimci, ilerici gücün de katıldığı eylem köylü bir kadının konuşması ile sona erdi.

Kime kalkan?

Füze Kalkanı Projesi ile ilgili düşüncelerini AK-EL Vakfı Gençlik Komisyonu Üyesi Eylem Polat' sorduk.

- Füze kalkan sistemi neden kurulmak isteniyor, amaçlanan nedir?

- Bunun birden fazla nedeni var. Birincisi ABD emperyalizminin kendi pazarını koruma altına alması ve yeni pazarlar kazanmak için askeri olarak hazırlık yapmasıdır. Buna iten neden ise ekonomik kriz ile birlikte değişen ekonomi parametreleridir. Derin yarınklar açan kriz emperyalistlere bu gibi yönelimleri mecbur kılıyor. Füze kalkanının kurulması onun yaşadığı krizden en asgari zararlı çıkmasını sağlayacak.

- Burayı biraz açabilir misiniz?

- Tabii. Ekonomik kriz ile birlikte birçok ülkede ekonomik değişikliklere gidiliyor. Bu ise halkın öfkesini şimdiden sokaklara dökmeye yetti de arttı bile. Bunun yanında krizler

kimi emperyalist ülkelerde pazar kaybına neden olmuştur. Ortadoğu'daki petrol rafinerilerine hâkim olmak isteyen ABD bu amaçla ekonomisini rahatlatmak istiyor. Ama bu emperyalistler açısından keskin tablolar çiziyor. Yani böylesi bir durumda savaşın kaçınılmaz olacağını tahmin etmek zor değil. Bu yüzden ben füze kalkanının değişen dünya konjonktüründen bağımsız olmadığını düşünüyorum. Kısa-

cası dünya halkları için ekonomik kriz bir yandan açlık ve yoksulluğu getiriyor, diğer yandan Füze kalkanı gibi projelerle ölüme mahkûm ediliyor.

- Füze kalkanının kurulmasıyla Türkiye halkını ne gibi bir tehlike bekliyor?

- Her şey açık! Gerçekleşmesi mümkün olan bir savaşın içine çekiliyor. Kalkan ile birlikte Kürecik'e bağlı birçok köy boşaltılacak. İran tarafından yapılan bir açıklamada şöyle deniliyor: "Olası halde bize karşı kurulacak olan füze kalkanını da vururuz, füze kalkanı kuranlar bunun bir fayda etmeyeceğini anlamalı." Bu her şeyi özetlemiyor mu? Bunun yanında Rusya, Çin, Kore gibi ülkeler de bu durumdan rahatsız ve aynı tehdidi savuruyorlar. Bir de kalkanın kimi koruduğu da önemli. Türkiye'yi mi? Hayır!

Kalkan direkt İsrail'i koruyacak. Bulgaristan'dan atılan füze Konya'da yakalanacak. Bu da bomba parçalarının Konya halkına şarapnel gibi saplanması demek. Artı patlatılacak kimyasal reaktörlü füzelelerin doğaya da zarar vereceği kesin.

- Bu duruma muhalif sürecin nasıl ilerlediğini düşünüyorsunuz?

Bence süreç iyi gidiyor. Ancak çok iyi diyebilmemiz için daha güçlü bir ses olmamız lazım. Bunun yanında kendi iktidarını korumak için İsrail'e paşa kesilen AKP'nin füze kalkanı ile İsrail'i korumak istemesi kullanılabilecek önemli bir propaganda aracı. Eğer bunu iyi propaganda edebilirsek başta Malatya olmak üzere birçok bölgede AKP'nin ipliğini pazara çıkarabiliriz.